

HAZİRAN '97 SOSYALİST SİYASİ DERGİ FİYATI: 250.000 TL (KDV dahil)

29

- ◆ KOMÜNİST PARTİ VE PARTİ KOMİTELERİ ÜZERİNE
- ◆ NEDENLERİYLE BİRLİKTE EMPERYALİZMİN GİRDİĞİ EKONOMİK GÜZERGAHIN ANALİZİ
- ◆ ÖNYARGILAR, UYDURMALAR, ÇARPITMALAR VE SAHTE MAOCULUK YENİLGİYE, AÇIK YÜREKLİLİK, BİLİMSEL POLİTİK SAMİMİYET VE MAOİZM ZAFERE GÖTÜRÜR!
- ◆ PKP'NİN TEMEL BELGELERİNDE KİTLE ÇİZGİSİ

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞÖVENİZME VE HER TÜRDEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTİZAN

PARTİZAN

İÇİNDEKİLER

Partizan'dan	3
Komünist Parti ve Parti Komiteleri Üzerine	5
Nedenleriyle Birlikte Emperyalizmin Girdiği Ekonomik Güzergahın Analizi	41
Önyargılar, Uydurmalar, Çarpıtmalar ve Sahte Maoculuk Yenilgiye, Açık Yüreklilik, Bilimsel Politik Samimiyet ve Maoizm Zafere Götürür!.....	67
PKP'nin Temel Belgelerinde KİTLE ÇİZGİSİ	119

UMUT YAYIMCILIK ve Basım Sanayi Limited Şirketi adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Sakine Dönmez

Yönetim Yeri: Küçükayasofya Cad. Gelinlik Sok. No:13/2 Sultanahmet-İstanbul
Tel: (0212) 638 48 41

Baskıya hazırlayan: Nehirler Ajans, Küçükayasofya Cad. Oğul Sok. No:16
Sultanahmet/İstanbul, İnternet adresi (e-mail adress): nehirler@turk.net
Tel: (0212)516 60 20, 516 25 38, 518 84 29 **Faks:** (0212) 518 23 23

Baskı:Ceylan Matbaacılık

BÜROLAR

KARTAL : Hamam Sok, Demirli işhanı No: 57/14 Kartal/İstanbul
Telefaks: (0216) 306 16 02

ANKARA : Necatibey Cad. No:66/4 Maltepe
Telefaks:(0312) 230 16 33

İZMİR : Gaziosmanpaşa Bulvarı, Koçuş İşhanı No:87 D. 318 Konak
Telefaks: (0232) 441 93 09

MALATYA : Nasuhi Cad. Derme İlkokulu Karşısı, Derya Apt. No: 22/6
Telefaks: (0422) 322 08 04

AVRUPA MERKEZ BÜRO : Hagedorn Str: 35, 47169 Duisburg/Deutschland
Tel: 0049 203 40 30 79 Faks: 0049 203 40 60 924

Merhaba,

Sömürücü azınlığın **yönetememe krizi**'nin iyice derinleştiği bir süreci yaşıyoruz.

Emperyalist borç tuzağı içinde iyice takatsiz düşmüş komprador-feodal yapı, sürekli bir krizi yaşamak zorundadır. O'nun ne bağımsızlığı ne kendi iç dinamiğiyle kalkınması ve nede "yeniden üretim"i vardır. O, emperyalistlerden borç alarak yaşayan, borcunun faizini yeni borçlarla ödeyen ve böylelikle de giderek daha fazla borçlanan; borç faizinin de katlanmasıyla borç batağı içinde kıvranan bir konumdadır. Patron-ağa devletinin olağan durumu budur. Bu duruma doğal olarak devrimci halk muhalefetini ve Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ni de eklediğimizde tablonun bir diğer parçası da tamamlanmış olacaktır.

Ancak, bu durum derinleştikçe yönetememe krizi de derinleşmekte, "yeni bir yönetim" arayışları hızlanmaktadır.

1960, 1970, 1980 askeri darbeleri, faşist TC'nin "**yeni bir yönetim**" tarzını oluşturmasının adımları oldu. Askeri müdahalelerle kriz aşılmaya çalışıldı.

Fakat, sömürüye dayalı ve emperyalizme bağımlı düzenin çözüm bulmasının mümkünü yoktu. Ki, zaten on yılda bir yapılan askeri müdahalelerde bunu gösterdi.

Şimdi yeni bir tıkanıklık yaşanıyor. "Son koz" olarak askeri bir darbeyi ve açıktan askeri yönetimi sepetinde hazır tutan egemen sınıflar, krizi şimdilik fiili yönetimle/brifinglerle, tehditlerle, metazori kukla hükümetlerle vb. aşmaya çalışıyorlar.

Devlet, yeni bir yapılanmaya gitmek zorundadır. Özelleştirme saldırısıyla, Gümrük Birliği yükümlülüğüyle, Kürt sorunuyla ve devrimci halk hareketinin tehdidiyle yüz yüze kalan faşist diktatörlük, besleyip büyüttüğü şeriatçılığı da (hem elinden kaçan yanını törpüleyip hizaya getirmek hem de kendi programını uygulamak için) bahane olarak kullanarak "**yeniden yapılanma**" sorununu çözmek istiyor.

Hükümet sorunları, seçim ve darbe tartışmaları ve hergün gündeme gelen yeni teferuatlar (şeriatçılık, Kombassan olayı, partilerden istifalar vb.) bu sürecin parçalarıdır.

Bu süreç ise açıkça bellidir ki; emekçilerin kazanılmış haklarını geri almayı, devrimci ve ulusal mücadeleyi ezmeyi hedeflemiş durumdadır.

Bu durumda, halk güçlerine yönelik saldırıların artacağını belirlemek kaçınılmaz olmaktadır. Irak Kürdistanı'nın işgali, sosyalist basına saldırı, devrimci örgütlere yönelik operasyonlar, sokak infazları, çeşitli demokratik kitle

örgütlerinin kapatılması vb. somut olarak yaşanan gerçekliklerdir.

Bütün bunlara karşı halkın örgütlenmekten ve mücadele etmekten başka çıkar yolu yoktur. Örgütsüz halk hiçbir şeydir. Hiçbir saldırıya örgütsüz bir şekilde direnmek ve saldırıyı püskürterek yeni mevziler kazanmak mümkün değildir. O nedenle örgütlenmek bir zorunluluktur.

Örgütlenmek; saldırılara karşı hazırlanmak, donanmak ve her fırsatta yeni kazanımlar için saldırmak tek doğru yoldur.

Bu sayımızda; Proletarya Partisi'nin örgütlenme ve çalışma ilkeleri üzerine değerlendirme yapan ve deneyim aktaran yazıyı,

Emperyalizmin ekonomik güzergahının nedenlerini işleyen yazıyı,

PKP temel belgelerinden, PKP'nin kitle çizgisini açıklayan belgeyi ve 1994 yılında Proletarya Partisi'ne tepeden darbe-tasfiye hareketiyle büyük zararlar veren hareketi aynı paralelde savunmaya çalışan Partizan Sesi Gazetesi'nin anlayışını değerlendiren yazıyı yayınlıyoruz.

Gerçekler ayan-beyan ortadadır. Hepimiz gerçekleri görmek, devrim için ortaya koyduğumuz cana anlam katmak ve gerçekten Demokratik Halk Devrimi'ne kan taşımak istiyorsak, yanlışlardan dönme konusunda da cesaretli olmak zorundayız. Bugün PS okurları böylesi bir görevle yüzyüzedirler...

PARTİZAN

Parti Komitelerinin Çalışma Tarzı

Açıklama: 28. sayımızda yayınladığımız "Komünist Parti Ve Parti Komiteleri Üzerine" başlıklı yazının devamını yayınlıyoruz.

Parti içinde liberalizm ve aşırı demokrasıcılığın temeli hiç şüphesiz ki küçük-burjuva ideolojinin bir yansımasıdır. Ancak bunun parti içinde büyümesi, yaşama koşulları bulması ve giderek partiyi çürütecek boyuta varmasına neden olan başka etmenler yok mu? Elbette var. Bunlar partinin çalışma ve örgütlenme tarzında düştüğü ilkesizliklerdir.

Sınıf savaşımında teorinin (ideoloji) politik hattın ve bunun tamamlayıcısı olarak parti mekanizmasının olmazsa olmazlığına önemle vurgu yaptık. Bunlardan birinin olmaması veya eksik kavranması ya da diğer parçalarla diyalektik bütünlüğünün sağlanmaması durumunda sınıf savaşımının görevlerinin yerine getirilemeyeceğini tam olarak ve kesin biçimde kavramamız gerekir. Bunu kavradığımız ve parti kavramını proletaryanın bilimsel ideolojisi MLM'nin temel teorik hazinesiyle donattığımızda, bu donanımın genel politik bir hattın oluşturulup burada sınıf savaşımının kısa, orta ve uzun vadeli sorunlarına müdahale etmek için taktik belirleme ustalığına kavuştuğumuzda tüm bu politikaları yaşama geçirmek için kurulan parti mekanizmaları kurumlaştırıldığında sınıf savaşımında önemli mesafeler almış olacağız.

Teorik planda yapılan doğru belirlemelerin, siyasal çizginin kaderi, başarılı ya da başarısızlığı tamamen örgütsel çalışma tarzına bağlıdır. Çalışma tarzı bir düşüncenin pratikte cisimleşmesinin garantisidir. Eğer parti komiteleri, hücreleri ve militanları doğru bir çalışma tarzına sahip değillerse belirlenen doğru politikalar ya yaşama geçirilemez veya yozlaştırılmış ve oportünist biçimde yaşama geçirilir. Bu da doğru siyasal çizginin pratikte oportünistleştirilmesidir. Pratikte yozlaştırılan ve oportünist karaktere büründürülen bir düşüncenin yeniden üretimi elbette doğru ve bilimsel olmayacaktır. "Nasıl yaşarsan öyle düşünürsün" espirisinden hareket ederek "Nasıl uygularsan öyle düşünür, öyle üre-

tirsin” sonucuna rahatlıkla varabiliriz. Bu sonuca varmak zorla mı olur? Kesinlikle değil. Aksine düşünmenin diyalektiğidir.

Çalışma tarzı, bir düşünceyi pratikte cisimleştirmenin ve yeniden üretmenin özünü oluşturur. Niteliğini belirler.

Düşünce, oluşturulan parti komiteleri ve hücreleri aracılığıyla yaşama geçirilir. Bu komitelerin ve hücrelerin her bir davranış ve örgütsel pratiği bir ideolojinin yansımasıdır. Bu anlamda ideolojik-politik-örgütsel tüm çalışmalarda geliştirilen tarz, ortaya çıkan davranış ya proleter ideolojiye tekabül eder, dolayısıyla bunu hakim hale getirir. Ya da küçük-burjuva ideolojiye tekabül eder, dolayısıyla bunu parti içinde büyütür. Birinin büyümesi için diğerinin parçalanması, küçültülmesi ve etkisizleştirilmesi gerekir. Birinin etkin hale getirilerek inşa edilebilmesi için diğerinin yıkılması gerekir. Bu ise parti içinde ideolojik mücadelenin sürekliliğini zorunlu kılar.

İdeolojik mücadelenin sürekli ve şiddetli bir biçimde ama doğru yöntemlerle sürdürülmesi düşüncenin dolayısıyla partinin gelişmesi, güçlenmesinin motorudur.

İdeolojik mücadelenin önemi kavranmadığı zaman-proletaryanın bilimsel ideolojisini yaşamın tüm alanlarında ve çalışmaların tüm detaylarında hakim hale getirmenin zorunluluğu kavranmadığı zaman- proleter ideolojiden bahsetmek boş bir şeydir. Böyle bir ideoloji anlayışı küçük-burjuvazinin ideoloji anlayışıdır. Böyle bir ideoloji proleter değil, halkçılık ideolojisidir.

Proleter düşünceyi küçük-burjuva yaşam tarzıyla ve davranış tarzıyla genel halkçı devrimcilikle kendiliğindenci bir tarzla, liberal ve şekilsizlikle, sekte ve yıkıcılıkla, bürokratik ve asalakça yaşama geçirmeye çalıştığımız zaman: **birincisi**; o proleter düşünce yaşam bulmaz. **İkincisi** ise yaşanan proleter düşünce olmaktan çıkarılır, oportünizm ve revizyonizme büründürülür. Bu oportünizm ve revizyonizmin kendini süreklileştirdiği zamanda orada açıkça burjuvazinin kendisi çıkar.

Kendi pratiğimize bakalım. Çalışma tarzımızı inceleyelim. Geçmişten bu yana yaşanan sorunların temeline bakalım. Elbette belirlenen politikaların eksikliği vardır. Ancak hiçbir politika önceden tüm detaylarıyla tam belirlenemez. Temel nitelikleriyle belirlenir. Pratikte doğru tarzda uygulanması ise onun eksik kalan yanlarının tamamlanmasının garantisi olur. **Doğru bir çalışma tarzıyla uygulanmayan politika asla doğru tarzda yeniden üretilmez. Uygulanarak yeniden üretilmeyen düşünce ise kısırlaşır ve kuru bir tekrara dönüşür.**

Kendi tarihsel sürecimizde pek çok dönem böyle olmuştur. Bu gün de bu sorun hala başlıca sorunlarımız arasındadır. Partide doğru olmayan bir çalışma tarzı egemendir. Sadece pratik sonuçlarıyla değil, aynı zamanda yer yer düşünsel olarak da sapkınlıklar haline dönüşmüştür. Yanlış pratik kendini te-orileştirmektedir.

Bu çalışma tarzına kaynaklık eden temel etmen ise sınıf savaşımının ko-

münist ideolojiyle kavranışındaki sakatlıktır. Sınıf savaşımı genel devrimci normlarda kavranıyor ve böyle ele alınıyor. Pratikte uygulanan da genel devrimci normların kendiliğinden, liberal ve menşevik tarzda uygulanmasıdır. Proleter ideolojinin içselleştirilmemesi ve bunun karşılığında küçük-burjuva ideolojisinin hükmündeki yaşam tarzı, eski alışkanlıklar, özelemler, duygular, davranışlar ve tüm bunlara kaynaklık eden “ben”cilliğin boyutunun varmış olduğu nokta, parti içindeki her türlü hastalığın ve sapmanın temelidir. Sıradanlaşmanın ve menşevikleşmenin temelidir. Proletaryanın bilimsel ideolojisi ve onun yıkıcı ve yeniden yaratıcı gücüyle donanmadığımız zaman ve tüm yaşamımızda egemen kılmadığımız zaman başka bir ideolojinin egemenliğini kabul etmişiz demektir. **Yaşamımıza ve tüm çalışmalarımıza proletaryanın bilimsel ideolojisi MLM damgasını vurmuyorsa, başka bir ideoloji damgasını vuruyor demektir. Bu da açıktır ki küçük-burjuva ideolojisidir.**

Küçük-burjuva ideolojisi ve küçük-burjuva yaşam tarzına kaynaklık eden pratik büyük bir yozlaşma ve büyük bir yıkımdır.

Partide her türlü sağ sapma ve tasfiyeciliğin, her türlü “sol” sapma ve darbeciliğin temelinde yatan esas anlamıyla küçük-burjuva ideolojisinin verdiği yaşam ve çalışma tarzından, onbinlerce burjuva alışkanlıklardan davranış ve söylemlerden kopmamaktır.

Bu bozukluk ve dejenerasyon sınıf savaşımına, partiye, orduya, cepheye, önderlik, disiplin, demokrasi, parti hiyerarşisi, komite, kolektivizme, kitle çizgisi, illegalite anlayışı vb. vb. pek çok alana yansımakta tüm parçaların adım adım çürümesine neden olmaktadır. Herhangi bir makinayı düşünelim, bir vidasının gevşemesi bir dişlisinin işlevsiz kalması, bazı aksamalarının yalama (yozlaşma) yapması o makinadan istenilen nitelikte ürün alınmasını engeller. Sonuçta laçkalaşmış bir makinayla da üretim yapabilirsiniz. Ancak bu ürün nasıl bir üründür. Kalitesi nedir bunu yanıtlayalım; ürün defoludur. Kalitesi üçüncü sınıftır. Değeri azdır ve piyasa fiyatı da ucuzdur, üç günlük ömrü vardır. Doğru düzgün kullanılmadan paçavraya dönüşecektir. Sorunun bir yanı da şudur; böyle bir makineyle üretim yapan, yapmak zorunda olan bir insanın gücü kalmamıştır. Sermayesini tüketmiştir. Makineyi yenileme perspektifi yitirmiş, durumu kabullenmiştir. Koşullara boyun eğmiştir.

Buradan çıkartmamız gereken sonuç şudur. Gerek partinin bütününde, gerek tek tek komitelerinde gerekse kadrolarda ve militanlarda bozukluk (makinenin bozukluğu gibi) varsa ve bu giderilmiyorsa ne sınıf savaşımının görevleri icra edilebilir, ne düşmanın saldırıları boşa çıkarılabilir, ne kitleler örgütlenip savaştırılabilir, ne parti inşası sağlanabilir. Bozuk ve dejenere olmuş bir çalışma ve yaşam tarzı yeni bir düzen, yeni bir insan tipi yaratamaz. Bozuk ve dejenere olmuş bir tavır düzeltilmediği zaman ancak bozukluğu, dejenerasyonu yeniden yeniden üretir.

Bu bozuk tarzı düzeltmenin ilk adımı ortaya çıkan bozuk olguyu doğru tahlil etmek ve buna radikal biçimde müdahale ederek düzeltmek ya da de-

ğıştırmektir. Değıştirme yeniden inşa etmenin temelidir. Değıştirme köhnemişi doğru müdahalelerle yıkmak, yeni bir düzeni, yeni bir tarzı inşa etmektir.

Parti komitelerinde doğru bir çalışma tarzı oturtmanın garantisi komünist parti örgütlenme ve çalışma ilkelerini kavrama ve uygulatma yönünde atılan her kararlı adım parti inşasının sağlam bir tuğlasıdır. ilkesizce kendiliğinden atılan her adım ise çürümüşlüğün, yıkımın güçlendirilmesidir.

Partinin gücü, proletarya ideolojisinin çelikten disipliniyle şekillenmiş ve işleyen örgütlenmesinde açığa çıkar. Bu anlamda tüm parti için geçerli olan tek merkezden üretilen bir disiplin anlayışının egemen kılınması zorunludur.

Kolektif çalışma sadece partinin bugünüyle ilgili bir sorun değil. Kurmak istediğimiz toplumsal sistemin temelidir de. Burjuvazinin “ben”ciliğine karşı proletaryanın biz anlayışındaki temel ideolojik ayrımıdır.

Disiplin gerek komitelerde gerekse militan ve kadrolarda yeni bir yaşam ve sistemin şekillendirilmesidir. Disiplinsiz bir komitenin veya onlarca aynı disiplinsizliğe sahip komitenin, bir çalışma tarzının bolşevik örgüt anlayışıyla uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Bunun adı menşevizmdir. Sınıfa, ideolojiye ihanete kadar götürür.

Demokratik-merkeziyetçilik ilkesine dayalı bir çalışma süreci ve örgütlenmenin temelinde demokrasi yoksa orda gelişim olmaz. Sekterizm ve yıkıcılık olur. Merkeziyetçilik yoksa orada liberalizm ve çürüme olur. Bu anlamda demokratik-merkeziyetçilik çalışma ve örgütlenme ilkemizdir.

Çalışma tarzımızın bir yanı araştırmaya, incelemeye ve eğitime oturtulmalı. Öbür yanı kitlelerin örgütlenmesine ve savaştırılmasına oturtulmalı. Bir yanı sürekli örgütlenmemizi gözden geçirip, sağlamlaştırırken, öbür yanı sürekli düşman faaliyetlerini incelemeli, düşman politikalarını sıkı sıkı takip etmeliyiz. Ani reflekslere karşı donanmalı ve reflekslerimizi sürekli diri tutmalıyız.

Çalışma tarzımızda gelişen tek yanlılığı ve kısırlığı parçalamalıyız. Bunun için sınıf savaşımının tüm sorunları üzerine düşünmeli, kafa yormalı ama bunlar içinde bir yada birkaç konuda alabildiğine uzmanlaşmalıyız. Bu uzmanlaşma sağlanmadan nitelikli bir parti örgütlenmesi ve parti faaliyeti sürdürmek mümkün olmaz. Parti komitelerinin başlıca çalışma ilkelerinden biri de budur.

Parti komiteleri yaşam ve çalışmanın hiçbir temel sorunu kendiliğinden kavrayışa, niyetlere, kişisel güvene bırakılamaz, bırakılmamalıdır. İkelere kişilere göre şekillendirilemez. Komiteler kendiliğindencilığe terk edilemez. Komiteler ve kişiler yaşam ve çalışma alanlarının neresinde olurlarsa olsunlar partinin temel ilkelerinin doğrultusunda yaşar ve böyle çalışır. Buna uygun çalışmayan, buna uygun yaşamayan komite ve kişileri doğru bir rotaya sokmak, ilkelere uygun bir hale getirmek, çalışma tarzının temel gereğidir. Sorun sadece kendi komitemizin ve çalışma alanımızın ilkelere uygun olup olmadı-

ğı sorunu değildir. Aynı zamanda bütüne karşı görevleri de yerine getirmelidir. Bunun olmadığı yerde kolektif bir aygıt yerine “ben”le sınırlı bir basit aygıt çıkar. Böyle bir aygıtın sınıf savaşımının sorunlarını yüklenmesini beklememeliyiz.

Şimdi, partinin ve komitelerin mevcut çalışma tarzından sıyrılmaları ve Bolşevik parti ilkeleri etrafında yeniden örgütlenmeleri için bazı ilkeleri tek tek ele alarak açıklamaya çalışalım.

Önemle üzerinde durulması gereken bir nokta; bazı yoldaşlar kibirli bir biçimde “ya bunları zaten biliyoruz, tekrarlamamızın ne anlamı var” diyebilirler. Bu çok yanlış ve sakat bir bakış açısıdır. Özünde de bu mevcut durumu korumanın teorisidir. Unutmamak gerekir ki bir yerde yanlış varsa bu birileri sadece “yanlış var” diyor ama üzerine gitmiyorsa orada bize düşen görev şudur; sorunun üzerine gitmek, onlarca kez anlatmak, yetmiyorsa binlerce kez yazmak bununla beraber soruna müdahale etmek ve düzeltmek olmalıdır. Üzerine üzerine gitmek ve sorunu çözmek doğru olandır. Sorunun bu ele alınışı ve ideolojik hesaplaşmanın, politik hesaplaşmanın sürekliliğinin sağlanması tamamen çalışma ve yaşamı kavrama tarzımızla ilgilidir.

A) Parti Komitelerinin Kolektif Çalışması Tüm Çalışmaların Niteliğini Belirler

Bir işin yapılması kadar çok onun niçin ve nasıl yapıldığı da önemlidir. Nasıl ve niçin yapıldığının bilince çıkarılması ve buna uygun bir çalışma tarzının uygulanması o işin niteliğini belirler. Bu proletarya partisi açısından temel ve ilkesel bir sorundur. Eğer bu temeli ve ilkeleri bir yana bırakırsak, orada proletarya ideolojisinin dolayısıyla partinin de ideallerinin sulandırılması giderek kirlenmesi demektir. Proletarya faydacı ve makyavelist olamaz. Makyavelcilik ve faydacılık burjuva ideolojisi ve burjuva ahlakın ürünüdür. Makyavelizm ve faydacılık pratikte nasıl yansır? “İş olsun da nasıl olursa olsun” veya “görevi yapayım nasıl yapıldığı önemli değil” biçiminde ortaya çıkar. Böyle bir “iş yapma”, “görev yapma” anlayışı sonuçta pek çok “yararlı ürün” çıkarabilir. Ancak bu “yararlı ürünün” hangi iradenin ürünü olduğunu, hangi kolektif ihtiyacın ürünü olduğunu ve bunun ortaya çıkarılmasında hangi yol ve yöntemlerin kullanıldığı, ortaya çıkarılan bu ürüne verilen emek sürecinin ne tür değişimi, dönüşümü, ilerlemeyi sağladığını, emek sürecinin unsurlarının kendi iç dönüşümü ve dışa yönelik etkileri, kolektivizm, disiplin/demokrasi, paylaşım, proleter ahlak-kültür vb. nerede nasıl uygulandığının sorgulanmasıyla o ürünün gerçek anlamda bugün ve gelecek

açısından yararlı bir ürün olduğu, olacağı sonucuna varılabilir. Her adımımız bugün ve geleceğin ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik olmalıdır. Esasta ideolojik planda olmalı. Atılan her adımda bugünün ve geleceğin proleter ideolojisi yoksa başka bir ideoloji vardır. Küçük burjuva ideolojisi.

Proleter ideolojinin sistemli biçimde üretilmesi ve egemen kılınmasının, her türlü burjuva sapkınlığın bertaraf edilmesinin garantisi; partinin ve parti komitelerinin kolektif bir çalışma ve yaşama tarzına sahip olmasıdır.

Her türlü burjuva ideoloji karşısında proletarya ideolojisinin güçlü olması **birinci olarak**, bilimsel oluşu, **ikincisi** tarihsel ve toplumsal olarak ilerici oluşu, **üçüncüsü ise**, kolektif bir mekanizmayla (partiyle) uygulanıyor oluşudur. Kolektif bir aygıt olmaksızın proletarya ideolojisinin pratik hiçbir değeri, hiçbir gücü olmaz. Aksine küçük-burjuva ağızlarda çürük bir sakız haline gelir, getirilir.

Kolektif çalışmak herkesin bir anda aynı şeyleri yapması değildir. Ya da bir işin her bir parçasının birileri tarafından yapılması da değildir. **Öncelikle kolektif düşünüş önemlidir. Sorunlar üzerinde aynı temel kaygılarla hareket ederek ortak sonuçlara varabilmek ve bu sonuçları değiştirmenin, dönüştürmenin ortak pratiğine girebilmektir.** Yani düşünüş, belirleme, müdahale ve yeniden yaratma aşamalarının hepsinde temel bir davranışın ortaya çıkarılması, yaşatılmasıdır. Bu ortak şekilleniş, hem partinin bütününde, hem komitelerde, hem kadrolarda ve giderek en alt hücrelere kadar oturtulmak durumundadır.

Bazı komiteler ve bazı kadrolar partinin ve sınıf savaşımının sorunlarını sadece kendi alanlarıyla, kendi görevleriyle sınırlıyorlar. Bu görevleri yapmakla sınıf savaşımının sorunlarını çözdüklerini sanıyorlar. Oysa **“benim alanım”** veya **“benim görevim”** mantığının temelinde; kolektivizm değil, sadece bölgenin sadece kişinin çıkarları söz konusudur. Bu anlayışın ideolojik temeli ise küçük burjuvazinin **“ben”**cilliği ve **“bireyciliği”**dir. Böyle bir anlayış asla proletarya ideolojisinden gıdasını almıyor. **“Bölge”** ve **“ben”** eksenli bir anlayıştan muzdarip olanlar bazen kendi **“ihtiyaçlarına”** yönelik olarak ustaca, çok fedakarca çalışabilir bu anlamda çok iyi ürünler üretebilirler. Ancak **“ben”** merkezci anlayışla bu ürünler sağlıklı ve etkili biçimde partinin, halkın ve devrimin ihtiyaçlarına sunulmaz. Çok az bir kısmı hizmet eder. O da sistemli değildir. Bölük pörçük ve etkisizdir. Zira üretim planlanırken ve üretirken bütünün hedefleri, bütünün çıkarları ön planda tutularak yapılmamaktadır. Parçanın çıkarları temel alınır ve bütün bu parçanın içinde boğulursa orada nasıl yapılırsa yapılsın gerçek anlamda bir kolektivizmden bahsedilemez. Biliyoruz ki kolektivizm toplumsallıktır. Toplum için düşünmek, toplum için üretmek, toplum için yaşamak, toplum için savaşmaktır. Bu toplumsallık içinde parçanın rolü belirlenir ve gerekli önem verilir. Ancak parçanın her öne çıkarılışı kolektivizmi yaralar. Sistemli bir öne çıkarılış ise kolektivizmi ortadan kaldırır.

Hedefleri ve amaçları bakımından kolektivizm, sosyalizm ve komünizmin düşüncü ve yaşam tarzıdır. Kendi başına bir sistemdir: Sosyalizm ve komünizm. Bugün bunun parti yaşamında alacağı biçim öz olarak farklı değildir. Sosyalist ve komünist sistemin minyatürüdür. Bugün bu minyatür biçim yaşanmadan, yarının sistemini kurmak mümkün olmaz. Bu anlamda kolektivizm öyle basite alınmaz, sadece bir görevin yapılış biçimine indirgenemez. İndirgenirse bu çok tehlikeli bir durum olur. Zira amacından ve hedefinden kopuk ele alınarak yapılan bir görev esas olarak proletarya davasına hizmet etmez. Bu tamamen ideolojik bir sorundur. Görevin yapılmasının sürecinin tümünde hangi ideolojik etmenler hakimse görevin hizmet edeceği sınıf da o olur.

Komünist Partisi bu sorunu çözmediği sürece gerçek anlamda ideolojik bir donanım kavuşamaz. Ne bugünü kurtarabilir ne geleceği yaratabilir ne de yaratılanı koruyabilir.

Parti bütününde ve komitelerinde kolektif bir yaşam ve kolektif bir çalışma tarzının oturtulmasının temeli, tüm hastalıkların temeli olan "ben"çillikle sistemli bir savaş sürdürmektir. Bir yanı sıra her türlü bencillik ve bireycilikle savaşırken öbür taraftan da yeni tarzı oturtmak için kapsamlı bir donanım kavuşmaktır. Yani yıkımın ve inşanın birarada sürdürülmesidir. Kendi başına bir inşa hedefli olmayan yıkım sadece bir yıkımdır. Böyle bir yıkım varolanı da bitirmektir. Oysa biz önce neyi istediğimiz yani neyi inşa edeceğimizi bilmeliyiz. Bunu net olarak belirledikten sonra buna ulaşmak için önümüzdeki engelleri, her türlü köhnemişi yıkma sürecine girebiliriz. İnşa hedefinden kopuk ve onunla doğru bağı kurulamayan her yıkım anarşizmdir.

Parti komitelerinin ve kadrolarının kolektivizmi kavrayıp uygulayabilmeleri için sınıf savaşımını ve partinin buradaki rolünü içselleştirmeleri gerekiyor. Yukarıda da anlattığımız gibi hedeflere ve amaca kilitlenmesi gerekiyor. Bu kilitlenmeyi proletarya ideolojisiyle donatması gerekiyor.

Çalışma tarzımızda kolektivizmin önemini parti, devrim ve halk kavramlarının içinde şekillendirerek kavramalıyız. Bunun öneminden ayrı bir kolektivizm anlayışı doğru değildir.

Komiteler, kadrolar hangi pratikte kolektivizmi hakim hale getirebilir? Öncelikle her komite kendi bileşenini ve oluşum hedeflerini doğru kavramalıdır. Partinin bütününde sınıf savaşımının bütününde yüklendiği ideolojik politik-örgütsel misyonu doğru kavramalıdır. Tüm çalışmalarını yüklediği misyona uygun yapmayı hedeflemelidir. Partinin önüne koyduğu merkezi ve özgül görevlerini karşı karşıya koymadan, aksine, diyalektik bütünlüğü içinde ele almalı ve pratiğini buna göre şekillendirmelidir. Partinin, devrimin ve halkın her sorununu kendi sorunu olarak görmelidir. Bu sorunlar komitelerde mutlaka ele alınmalı, tartışılmalı ve çözümler üretilmelidir. Hiçbir sorun kişilerin başına bırakılmamalıdır. Kişilerin düşünceleri, birikimleri, yetenekleri komitenin ve partinin merkezi ürünleri haline getirilmelidir. Bir komitede her

bir komite üyesi belirlenen merkezi politikayı kavrayıp geniş inisiyatif kullanarak bunu umumi biçimde uygulamalı. Ancak aynı üye bu pratiğin tüm birimlerini rafine ederek komiteye taşınmalı ve komiteyi bu yeni bilgiyle donatmalıdır. Komite bu yeni bilgiyle varolanı daha üst biçimde üreterek, komite üyelerinin ortak iradesi haline getirerek hem üst komiteye aktarmalı; partinin/bütünün hizmetine sunmalı hem de kendi çalışma alanında daha ileri düzeyde politikalar belirlemelidir. Görevlerin belirlenmesi ve yapılması hiçbir zaman kişilere bırakılmamalıdır. Kişiler bu uygulama aşamasından sonra denetlenmeli, yanlışları düzeltilmeli, doğrular ileriye taşınmalı ve sahiplenilmelidir. Yapılan görevin ve yapılış biçiminin komitelerin veya partinin belirlenen merkezi politikasına uygun olup olmadığı denetlenmelidir. Zamanında ve yerinde müdahale edilmelidir. Sahiplenilmeli, düzeltilmeli “O’nun işi” olarak görülmemelidir.

Kolektivizm, yalnız bir komite içinde, komite üyelerinin ortak faaliyetinin adı değildir. Onun bir sistemin yaşam tarzının, çalışma tarzının adı olduğunu söyledik. Dolayısıyla parti içinde de komitelerin, hücrelerin, merkezi önderliğin kendi aralarında egemen kılması gereken bir olgudur. Zorunluluktur. **Merkezi önderlik tüm komiteler ve kadrolarla, komiteler ve kadrolar tüm hücreler ve militanlarla tüm işçi ve emekçilerle tam bir kolektif çalışma, kolektif yaşam oturtmalıdır. Partinin bütünlüklü kolektif mekanizma olma esprisi buradadır. Her komite, kadro, militan, hücre değişik alanlarda, değişik mekanlarda ayrı işler, ayrı görevler yaparlar. Hatta bu görevler küçük ya da büyük olabilir. Ancak onun niteliğini ve kolektivizmini belirleyen bir ortak amaç, bir merkezi görev vardır. Tüm şekilleniş buna göre yapıldığı takdirde bütünlüklü bir kolektif mekanizma olan parti gerçek niteliğine kavuşur.**

*“Örneğin tornacı sıradan bir mekanik iş yapmaktadır. Fakat onun bu işi, özel bir kuruluşta, belli bir ücret karşılığında, toplumsal bir anlayışa bağlanmadan yapmasıyla, bir davaya bağlı olarak yapması arasında fark vardır. **Bizim tornacımız** herhangi bir parçayı işlerken büyük bir davaya hizmet ettiğini, ülke savunması için çalıştığını, işlediği parçaların düşmanla savaşta yararlanılmak üzere cepheye gittiğini ve ne kadar iyi ürün verirse savaşa daha çok katkı sunacağını bilmektedir. Demek ki o kendisini ortak siyasal görevlerden uzaklaştırılmış olarak değil de ortak savaşı oluşturan halklardan biri olarak kabul etmektedir”* (abç-Devrimci Eğitim, Devrimci Ahlak- Kalinin sf.198)

Şimdi bunu yorumlayalım. Hem partinin bütünü açısından, hem komiteler açısından hem de kadrolar ve militanlar açısından sorunun özü Kalinin’in de dediği gibi “... her hangi bir parçayı işlerken büyük bir davaya hizmet ettiğini bilmektir.” Bu bilinçle tüm görev ve sorumlulukları yerine getirmektir. Sınıf savaşımının partinin politikalarını uygularken **görevin en küçüğünden en büyüğüne kadar, en basitinden en karmaşığına kadar tüm görevlerin ka-**

ıytsız şartsız parti için, devrim için yapıldığı, yapılması gerektiği bilinci ve pratiğidir. Bu temel anlayışla yürümediğimiz zaman zaten kolektivizmin özü yok sayılmıştır. Biçimsel bir kolektivizmi küçük-burjuva, hatta üretimin toplumsallaşmasıyla burjuvazinin de uyguladığını rahatlıkla görebiliriz. Burada sorun her işin yapılmasındaki proleter “öz”dür. “Proleter öz “yapılan işin”, yerine getirilen görevin sınıf savaşımının ve partinin hangi sorununu çözeceğini bilmek, buna uygun hareket etmektir. Bir işin yapılmasında bütünlüklü parti ve devrim çıkarları hesaplandığında onu bu davaya inanmış yoldaşlarla yapma daha çok insanı kazanma, örgütleme, harekete geçirme ve savaştırma pratiği de iradi olarak sürer. İradenin harekete geçmediği ve iradi planlamanın somut hedefler belirlemediği zaman tamamen kendiliğindencilik hakim hale gelir. Kendiliğindencilik bir küçük-burjuva hastalığı ve ideolojisinin ürünü olduğu için proleter ideolojiye, parti yaşamına, çalışma tarzına ve kolektivizme de düşmandır. Hem de içten içe tasfiye eden düşman. Bugün partide ve komitelerinde etkili olan bir hastalıktır. Komitelerin, kadroların, hücrelerin ve militanların kendiliğinden kolektif çalışma tarzına kavuşacağı sanılıyor. Ya da komitelerde veya çalışma alanlarında organ çalışmasında değil de bazı bireyler arasında oluşan-oluşturulan ilişkilere kolektif ilişki denilmez. Bunların kendi aralarındaki çalışma tarzı da kolektif çalışma tarzıyla bağdaşmaz. Sorun birkaç insan veya birkaç alan arasında “uyum” yakalanması ve bununla **statükolar** oluşturulması biçiminde yaşanıyorsa bu ilerici değil, gericidir. Tüm çalışmaların ortak amacında parti ve komiteleri inşa etmeyi, kurumlaşmayı sağlamıyorsa yapılan her işin önüne parti-devrim-halk çıkarları egemen hale getirilmiyorsa orada gerçek anlamda bir kolektivizmden bahsetmek mümkün olmaz. Gerçek anlamda komünist parti anlayışı yerleşmiş değildir. **Gerçek partili olabilmek için sadece partinin düşüncelerini öğrenmek bunları çeşitli alanlarda savunmak ya da propaganda etmek yetmiyor. Siyasal-toplumsal ve kişisel hayatta devrimci-komünist tutuma sahip olmak zorunludur.** Tornacı örneğinin üzerinde düşünelim. “Eğer o işini genel davaya bağlar, işine bütün enerjisini, gücünü, becerikliliğini katar; bununla Sovyetler ülkesini savunduğunu anlayarak ne zamanı, ne güçlükleri, ne de kimi densizlikleri hesaba katmazsa, işine karşı parti yöntemiyle davranmış olur. Diyebilirim ki bu yoldaş gerçek partilidir. Ve üretim işi onu ortak işe bağladığı oranda parti işidir” (abç, Kalinin age sf.198)

Kalinin’den yaptığımız aktarımlar da kolektivizmin ve partinin sahiplenilmesi sadece bir iş yapma biçimi değildir. Esası öz sorundur. Yani “proleter öz”. Bu öz sorunu elbette bir eğitim sorundur. Parti komiteler, kadrolar, kitleler karşısında, çalışma tarzı konusunda gerekli eğitimi almadığımız aynı zamanda vermediğimiz zaman orada kendiliğindencilik ve sıradanlık devam eder. Kolektivizm de bir eğitim sorundur. Hem düşünsel anlamda eğitim, hem de davranışların eğitilmesi anlamında...

“Eğitmek, okumaktan, öğrenmekten çok daha güçtür.” diyor Kalinin. De-

vamla “Eğitimci, eğitilenlere yalnızca belli bilgileri vermekle değil, fakat özellikle günlük olaylara karşı takındığı tavırla etki etmektedir” (Kalinin age sayfa 201) demektedir. Bu çok önemli belirleme bizim sürecimizi açıklamaktadır. Kolektivizmden bolca bahsetmekten, kolektivizm hakkında konuşmak, okumak, bilgi sahibi olmak... Ama hepsi o kadar. Düşünce oluşturma aşaması ve esasta da pratikte nasıl cisimleşeceği, hangi davranışlarda, hangi yöntemlerle umut bulacağını öğretmek gerekir. Öğretmek gerekir, davranışları eğitmek gerekir. Zira her yanlış anlayış, bozuk davranış ve bireyci çalışma sadece kendiyile sınırlı değildir. Yanlışlık, bireycilik ve bozukluk herkesi etkiler. Kolektivizmi böyle somut sorunlarda ve genel siyasal anlayışlarda egemen hale getirmeliyiz.

Kalinin’den kolektif yaşam üzerine bir bölüm aktaralım;

“Kolektif yaşamayı kabullenmenin sosyalist eğitimde önemli bir yer alması gerektiğine özel olarak kanıtlamaya gerek yoktur. Ben burda kolektivizmin görünüşteki kurallarını değil de üretimde, hayatta, toplumsal alışkanlıkların kabullenilmesini işbirliği geleneklerimizin davranış normlarımızın bölünmez kısmını oluşturacak koşulların yaratılmasını amaçlıyorum. Öyle ki bu çalışmalar sadece anlamlı ve akıllı olarak değil, içgüdüsel ve organik olarak yapılsın” diyen Kalinin düşüncelerini öğretici bir örnekte açıklamaya devam ediyor.

“Eski Rus köylerinde işin en sıkışık zamanında, her ailenin ürün toplama- da, hasadı bitirmede, diğerini geçmeye çalıştığı sıralarda her gün köylülerden oluşan bir topluluk, hasatta geri kalan genellikle tek başına çalışan, çok çocuklu kadınların tarlalarına yardıma gidiyorlardı. Bu gibi durumlarda kolektif yardımlaşma doğal bir şey sayılıyormuş.

“İşte yoldaşlar ben insanların normal alışkanlıkları olarak kolektif yaşama eğitiminden bu anlamda söz etmekteyim. Eski zamanlarda bu gibi alışkanlıklar kendiliğinden oluşuyordu. Bense halkta bu gibi alışkanlıkların bilinçli olarak oluşturulmasından söz ediyorum. Kolektif yaşama kavramının sürü kavramıyla karıştırılmaması gerekir...” (abç, Kalinin age. sf.84)

Bugün politik önderlik düzeyini ve yetkinliğini yakalayamadığımız ve yaşanan dejenerasyon sürecinin ürünü olan **bireyci çalışma tarzının** yıkılması, partinin merkezi önderlikten en altına kadar kurumlaşması sonucu yaşadığımız bir aşamada kolektivizmi ideolojik planda kavramak ve tüm çalışmalarımızda oturtmak acil bir pratik görevdir. Sorunu cesaretle ortaya koymalı büyük bir cesaretle iradi müdahalede bulunmalı ve parti inşasının bu önemli yanını tamamlamalıyız.

Sorunu sadece tespit etmek yetmiyor. Tüm komiteler kadrolar, tüm hücreler-militanlar bu sonucu incelemelidir. Ancak “İncelemede analizin ötesine geçmemek ve sentezi esas olarak uygulayamamak, sıçrama yapamamak burjuva ideolojinin bir tezahürüdür. “Analiz düzeyinde kalmanın metafiziğe yol açacağıdır. Sentez diyalektik materyalizme yol açar.” (Başkan Gonzalo)

Partinin mücadele sürecinde, partinin bütününde ve komitelerinde kolektif çalışma tarzının egemen olduğu dönemlerde parti her yönüyle gelişmiştir. Ancak kolektivizmin zayıflatıldığı ve bireyciliğin, adamcılığın, bölgeciliğin, grupçuluğun geliştiği dönemlerde ise en zor dönemleri yaşamıştır. Dejenerasyonun ve yıkımın en boyutlandığı dönemler, merkezi önderliğin kolektif çalışmayı bir yana bırakarak, komiteleri çalıştırmayı bir yana bırakarak yetersiz komiteleri takviye edip önderlik etmeyi bir yana bırakarak “uyumlu” ve “becerikli adam” peşinde koştukları ve bunlarla bazı pratik görevleri yerine getirme kısır döngüsüne girdikleri dönemlerde en büyük sorunlar, en büyük yıkımlar yaşanmıştır. Böylesi dönemde “asi çete” ruhu kolgezer. Parti yerine, parti disiplini, hukuku yerine, kişilerin disiplini, kişilerin kişilerle oluşan ilişkileri egemen olur. Böyle dönemlerde ilkeler önemsizleşir, komiteler hiyerarşisi, disiplin, kuralları sadece lafta kalır. Böyle dönemlerde şef tipi “örgütlenme” pratikte egemen olur. Ben merkezilik kah liberalizm, kah sekterizm gibi bir madalyonun iki yönü gibi partinin çürümesine, parçalanmasına giderek tasfiyesine neden olur. Böyle ortamlarda merkezi önderlik, merkezi otorite boşluğu oluşur. Her tür burjuva düşünce bu boşluklardan sızar ve orada büyür. Bunun en somut örneği Proletarya Partisinde yaşanan “birlik süreci”dir. Kolektivizm hem merkezi önderlikte, hem de yerel yönetimlerde tamamen ortadan kaldırıldı. Adeta bir tasfiye süreci yaşatıldı. Bu süreçte oluşan sekterizm partiyi darbeye parçaladı. Keza bu süreçte büyüyen liberalizm sağcılık partiyi çürütmeye çalıştı. Bunun zemini çekilip alınca ihanet ederek partiden uzaklaştı.

Elbette bu süreç tek başına kolektif çalışma ve örgütlenme tarzının olmamasıyla açıklanamaz. Bunun pekçok nedeni var. Ancak kolektif çalışma ve örgütlenme tarzının egemen olduğu bir KP’de bu ihanet ve derbecilik, bu çürüme ve kıskançlık aynı ağır boyutta yaşanmazdı. Güçlü bir partide ihanetler ve darbeler olur. Ancak onların sonuçları bu denli ağır olmaz. Zira kolektif mekanizmanın yönettiği, etkili politikalar, uyguladığı güçlü ideolojisiyle harekete geçirdiği örgütsel güçlerle bu tasfiyeciler girişimleri, çürümeleri zamanında görür ve bunu bertaraf edebilir. Bu anlamda parti sürecini değerlendirirken esas olarak kendi yanlışlarımızı, ilkesizliklerimizi doğru belirlemeliyiz. Bu zayıflıklar ve ilkesizlikler üzerine güçlenen derbeciliği ve ihaneti açıklarsak bu daha doğru, daha bilimsel bir yaklaşım olur.

Darbecilik, ihanet ve her türlü tasfiyecilik bir sonuçtur. Önemli olan ise nedendir. Nedenlerin bulunması ve nedenlere müdahale edilerek bunların ortadan kaldırılmasıdır önemli olan. Sonucu belirlemek ona tavır almak önemlidir. Ancak tavrın niteliğini belirleyen şey, nedenlerle hesaplaşmadır. Nedenlere zamanında tutum almaktır.

Tüm hastalıkların ve burjuva yaşam, burjuva tarzın temelinde “ben” vardır. Burjuva ideolojinin temelidir “ben”. **“Benin” karşısı ise kolektivizmdir, toplumsallıktır.** O halde örgütlü kolektivizmi yani partinin kolektif örgütü,

kolektif çalışma tarzı ise tüm hastalıkların ve burjuva ideolojisinin panzehiridir, düşmanıdır.

Kolektivizmin en üst noktada şekillenmesi gereken yer partinin merkezi önderliğidir. Partinin merkezi önderliğinde en üst biçime bürünen kolektivizm yukardan aşağıya ve aşağıdan yukarıya partinin tüm hücrelerinde yaşam bulmak durumundadır. Bu anlayışı içselleştirmek ve pratikte egemen hale getirmek başta merkezi önderliğin görevi iken tüm komite ve kadroların, tüm hücre ve militanların temel görevidir. Sorunu böyle kavramayan ve buna uygun davranmayan komite KP'nin komitesi olamaz. Sorunu böyle kavramak bunu eksiksiz uygulamak için harekete geçmeyen kadro ve militanlar KP'nin kadro ve militanı olamazlar. Unutmamak gerekir ki bir düşüncenin politikalarının yaşama geçip geçmeyeceğinde belirleyici olan kadro ve militanlardır. Bu anlamda kolektivizmin üzerine ve diğer tüm meseleler üzerine yapılan doğru belirlemeler ancak kadro ve militanlar tarafından yaşama geçirilirse kitleler tarafından öğrenilir ve kabul görür. Yoksa sadece kağıt üzerinde kalır. Ya da küçük burjuva aydın kılıklı unsurların lafında kalır...

Başka da bir anlamı olmaz...

B) Parti Komitelerinde Disiplin ve Demokrasinin Önemini Doğru Kavrayalım

Önce disiplin kavramını en basit ve en genel anlamıyla belirleyelim. "Bir topluluğun yasalarını ve düzenle ilgili yazılı ya da yazısız kurallarını titizlikle ve özenle uygulaması durumu.

"Bireylerin içinde yaşadığı topluluğun genel düşünce ve davranışlarına uymalarını sağlamak amacıyla alınan önlemlerin tümü" (TDK) -abç-

Disiplin kavramının bir olgu olarak belirlenmesi böyle. Ancak, disiplinin hangi amaçlar ve hedefler için uygulandığı, nasıl uygulanacağı sorularına ve-rilecek yanıtlara bakıldığında disiplin hakkındaki görüşlerde de farklılıklar ortaya çıkar.

"Yasalara ve düzene... titizlikle ve özenle uyulması durumu"ndan ne anlamalıyız; kimin yasaları? Proletaryanın mı burjuvazinin mi? Neyin yasaları; burjuva devlet aygıtının mı Proletarya Partisi ve proleter devlet aygıtının yasaları mı? Keza reformist, revizyonist partilerin düzen içi yasaları mı, yoksa Komünist Partisi'nin düzeni yıkmak ve yeni bir sistem kurmak için geliştirdiği Halk Savaşı Stratejisi'nin yasaları mı? Peki kimin düzenine uyulacak? Mevcut burjuva düzene mi, yoksa Proletarya Partisi'nin kurmak için savaştığı yeni demokratik-sosyalist-komünist düzene mi? Ya da Komünist Partisi'nin savaş yasalarına göre kurduğu yaşam düzeni mi? Hangisi? Bu soruya ve-

rilecek yanıt ideolojiktir. Hangi ideolojinin temsilcisi olduğunu belirler. Ancak bu yanıtın kendisi yalnız başına proletaryanın ideolojisiyle donanmış olduğunu belirlemez.

Esas sorun ve niteliği belirleyen şudur; söz konusu “düzen” ve “yasalar”a uymak. Düzenin ve yasaların düşüncelerini kavramak ve bunları yaşamlarında/davranışlarında cisimleştirmek...

Eğer sözkonusu “düzen” ve “yasalar”ın düşünce ve davranışlarına bütünlüklü uyulmuyorsa orada o düzenin korunması, sürdürülmesi mümkün olmaz. Eğer yasalara uygun hareket edilmezse düzenin yeniden üretilmesi mümkün olmaz. Yasaların önemi kavranmazsa bütünlüklü bir toplumsal veya kolektif şekilleniş olmaz.

İşte tüm bunların gerçekleşmesi için gerekli olan şeylerden biri de “önlemlerin tümü olan disiplindir”. Yoksa disiplin kendi başına ne bir yasadır, ne bir düzendir. Düzen için önlem, yasaların uygulanması için önlemler bütünüdür.

Burada toplum düzeni, toplumun yasaları veya partinin iç düzeni ve partinin savaş yasalarına uyulması ve uygulatılması olarak kavramalıyız disiplini. Bu anlamıyla **disiplin uyulması ve uygulatılması zorunlu olan kurallar bütünüdür**. Ancak kurallar hiçbir zaman “düzenden”, “yasalar”dan ve bunların özünün kavranmasından kopuk olarak ele alınmaz. “Düzen” ve “yasalar”dan kopuk olarak ele alındığında sapkınlık başlar. Bu sapkınlık sistemleştiği oranda “düzen” ve “yasaların” niteliği bozulur. “Düzen” düzensizliğe dönüşür. Düzeni sürdürmek için gerekli olan yasalar ise bozulur.

Proletaryanın düzeni Komünist Partisi tarafından kurulur ve yine yasaları Komünist Partisi tarafından uygulanır. Bu anlamda disiplinin, Komünist Partinin tüm bunları gerçekleştirirken kullanması gereken önemli bir silahı olduğunu kavramalıyız.

İktidar için mücadelenin temel aygıtı olan Komünist Parti'nin esas gücü proletaryanın bilimsel ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir.

Fakat, “Parti olarak tüm üyeleri; irade birliği, eylem birliği ve disiplin birliğiyle birbirine kaynaklanmış olan yekpare bir ortak müfrezede örgütlenmişse, işçi sınıfının pratik mücadelesine önderlik edebilir ve onu bir hedefe yönlendirebilir.” (Lenin, Ne Yapmalı)

Anlamalıyız ki; bir partide tüm üyeleri arasında irade birliği yoksa, bir parti komitesinde irade birliği yoksa böyle bir parti sınıf savaşımının partisi olamaz. Anlamalıyız ki; bir partide ve komitelerde, hücrelerde, gerilla birliklerinde eylem birliği sağlanamıyorsa, ortak yaşam ve ortak davranış yaratılamıyorsa, partinin önderlik edeceği savaş yasaları uygulanmamış ve uygulanamaz. Anlamalıyız ki; bir partide herkesi bağlayan merkezleşmiş bir disiplin birliği yoksa, orada parti komünist niteliğini yitirir. Çelikten birliğinden doğan gücü zaafa uğrar. Parti otoritesiz ve iktidarsız bir parti durumuna gelir. Bolşevik özelliğini yitirir. Menşevikleşir. Menşevik bir partinin sınıf savaşı-

mını sürdürmesi düşünülemez. Her türlü burjuva yaşamın, davranışın, düşüncenin cirrit attığı bir parti birakalım “**iktidar uğruna mücadele**” etmeyi kendi varlığını bile koruyamaz.Erir, yok olur.

Her türlü MLM ilkenin gevşetilmesi dejenere edilmesi ve uygulanmaması disiplinsizliktir. Disiplinsizlik aynı zamanda düzenin ve yasaların uygulanmaması, uygulanmamasıdır. Bu ise tasfiyeciliktir. Bugün tasfiyecilik uluslararası kapitalist burjuvazinin Yeni Dünya Düzeni'nin parti içindeki uzantısıdır.

Bir partinin çalışma tarzı nasılsa, parti içi yaşam tarzı nasılsa partinin kendisi de, yani fikirleri, teorileri, genel politik hattı ve tüm örgütsel mekanizmaları (komite, hücre vb.) de esas itibariyle öyledir. Bu mantığı toplum için de, birey için de yürütebiliriz.

Söz gelimi bir insanın yaşam tarzı nasılsa düşünce tarzı da öyledir. Apolitik, yoz, bencil, ahlaksız, disiplinsiz, plansız yaşıyorsa düşüncüsü de esas olarak öyledir. Aksi durumlar ise istisna ve geçicidir. Bu durumu parti yaşamı için belirlemeli ve parti yaşamında incelemeliyiz. **Parti yaşamının sınıf savaşımının kendisi olduğu bilinciyle hareket ettiğimizde disiplinin ne olduğu ve niçin gerekli olduğu daha kolay anlaşılacaktır.** Zaten bunun anlaşılması demek, onun içselleştirilmesidir. Yani, yaşam haline getirilmesidir. İçselleştirilen bir düşünce inanca dönüşmüştür. İnanç ise inanılan tüm düzen ve yasaların ve bunların değerlerinin gönüllü olarak sahiplenilmesi ve gönüllü olarak bunlara uyulmasıdır. Yani, yeni proleter düzen ve proletaryanın toplum düzeni ve savaş yasalarının bilince çıkarılmasıdır. Mevcut “**düzenin**” ve “**yasaların**” yerlebir edilmesidir. Bunun tüm değerinin, ideolojisinin yerlebir edilmesidir. Mevcut düzen ve yasaları ve buna gıdasını veren burjuva ideoloji yıkılmadan, tüm etkileri ortadan kaldırılmadan, proletarya ideolojisinden gıdasını alan bir düzen kurulamaz. Parti yaşamında da böyledir. Bu anlamda parti yaşamının her alanında burjuva ideolojinin etkileriyle savaşmalıyız. Burjuva ideolojiyi parti içinde yaşatan, büyüten her türlü düşünce ve davranışa karşı ideolojik savaşında katı olmalıyız. Unutmamak gerekir ki parti yaşamında **her davranış bir ideolojiye tekabül eder.** Aynı zamanda her davranış bir düşüncenin gelişimine neden olur.

Parti içinde proleter devrimci yaşamın hakim hale getirilmesi zorunludur. Bu anlamda her komite, kadro, her hücre ve militan tüm yaşamını, davranışlarını, ilişkilerini Komünist Partinin savaş yasalarına göre şekillendirmek zorundadır. Her davranışın temelinde tekabül ettiği bir ideoloji olduğunu unutmadan çalışma ve yaşama tarzımızı bunun üzerine şekillendirmeli ve bunu disipline etmeliyiz, ettirmeliyiz. Komünist Parti'nin üyeleri, militanları buna uymazsa, düzeni ve yasaları uygulamazsa bunu işçilere, köylülere, emekçilere uygulatamazlar.

Disiplinli bir parti, partililer, parti komiteleri, birimleri, organları...ancak partinin önemini kavramış sınıf savaşımının gerekliliğine inanmış olmalıdır ki gönüllü olarak disipline önce kendisi uyar ve uygulatır. Parti de ancak böy-

le bir düşünce ve davranışın ürünü olabilir.

Bu anlamda disipline önce kendimiz uymalı ve çalışma alanlarında uygulamalıyız. Disipline uyulmasını isteyen en başta disipline uymak zorundadır. Parti yaşamında disiplin, üretilen düşüncenin, alınan kararların uygulanmasının garantisidir. Kararların uygulanmasının denetlenmesinde (ister büyük olsun, ister küçük olsun) mutlaka belli bir sistemliliğin olması gerekir. Bu sistemlilik, bireylerin tasarrufunda olan bir şey olarak anlaşılmalıdır. Partinin merkezi denetim sisteminin komitelerde ve kadrolardaki devamıdır. Hiçbir şey denetlenmeyecek kadar önemsiz değildir. Sınıf savaşımının kanunları diyalektik materyalist düşünüş tarzı bu mantıkla bir arada yaşayamaz. Zira, Lenin'in dediği gibi "*Uygulanmanın kontrol edilmesinde önemsiz küçük ayrıntılar yoktur*". Bir atasözü şöyle der: **İpliği izleyerek yumağa varılır. Örgütleyici; tek tek olgulardan genel sonuçlara varmayı bilmek, tek bir görünümlerinde çalışma tarzını görmek zorundadır**". (age)

Partide ise bunun tam tersi yaşanmaktadır. Gerek teorik sorunlar, gerekse güncel politik sorunlar genel anlamda hatta zaman zaman ayrıntılarında da belirlenmektedir. Ancak bunun nerede hangi hücreler ve komiteler tarafından nasıl uygulanacağı, neyin hedeflendiği konusundaki yetersiz kavrayış, içselleştirememeye, uygulamanın denetlenmesine de yansımaktadır.

Genel anlamda MLM söylemin toplumun hangi kesimine nasıl uygulanacağı, neler kazanılacağı ve bu ürünlerin sınıf savaşımının hangi sorunlarını çözeceğini tam olarak kavrayamamak, uygulamanın da doğru olarak yapılamamasına neden olmaktadır. Kavrayışsızlık, ne istediğini tam olarak netleştirilememeye bu istenilen şeyin nasıl yaratılacağını da bilmemeye götürüyor. Bir şeyin nasıl uygulanacağını bilmemek onun uygulanmasının da denetlenmesini beraberinde getiriyor. Denetleyememek zaten şekilsizliğin ya da o anki mevcut şekillenişin kendiliğinden devam etmesi ve ettirilmesidir. Yani düzensizliktir. Düzensizliğin yıkım olduğunu, çürüme olduğunu kavradığımız oranda düzenin mükemmellik olduğunu kavrayabiliriz.

Sözgelimi, partinin sınıf savaşımı için belirlediği Halk Savaşı Stratejisi'nin şehirlerde alacağı biçim "**şehirlerde işçi sınıfı içinde çalışmak esastır**" şeklinde çok doğru belirlenmiştir. Hatta genel anlamda buna denk düşen mekanizma da belirlenmiştir. Sınıf içinde hangi iş kollarında yoğunlaşması gerektiği perspektifini de sunmuştur. Buraya kadar pekçok şey esas olarak doğru belirlenmiştir. Ancak tüm bunlar genel strateji içinde doğru iken taktik hedeflerden yoksunluk ve bugün ne istenildiğinin netleştirilememesinden dolayı uygulamada kendiliğindencilğe, ekonomizme düşülmüştür. **Yarın ne istenildiği bellidir. Ancak bugün gerekli olanlar ortaya çıkarılıp yarına varmak için kullanılmadığı zaman yarına varmak mümkün olmaz.** Bugün yaratılanın nasıl ve hangi yöntemle yaratıldığında ustalaşmaksızın yarının yaratılmasında yetkinleşme sağlanamaz.

"**İşçi sınıfı içinde çalışmak esastır**" derken ve bu alandaki komitelerin

önüne görev koyarken sorun, uygulamanın nasıl yapıldığı ve hangi hedeflere varıldığının belirlenmesi ve “esas” çalışmada hangi somut ürünlerin çıkarıldığı ve hangi hedeflere varıldığının belirlenmesidir. Eğer bu işçi komitesi denetlenirken, onun faaliyetlerinde şu sonuçlar çıkmıyorsa orada hedefler kavranmamış, dolayısıyla da denetim de doğru yapılmamış demektir.

Birincisi; komitelerin önündeki görev sınıfa yönelik geliştirilen her türlü karşı-devrimci politikaya karşı kapsamlı ajitasyon/prpaganada yapıyor mu? Sınıfa bu eksende proleter bilinç taşıyor mu?

İkincisi; Bu bilincin taşınmasında gerekli tüm araçlar (gazete, bildiri, pul-lama, afiş, yazılama, pankart, toplantılar, grevler, geceler, tiyatro gösterileri vb. vb.) gerektiği gibi kullanılıyor mu?

Üçüncüsü; kitleler kendi pratik eylem ve deneyimleriyle (grev, direniş, yürüyüş, işgal, korsan vb.) eğitilip, örgütlenip savaştırılabiliyor mu?

Dördüncüsü; işçi kitlelerinin, fabrikalarında, sendikalarında, lokallerinde kooperatiflerinde vb. alanlarında ne kadar parti komite ve hücrelerinin kurulduğunun, bunların parti politikasını yaşama geçirmedeki etkinliğinin belirlenmesidir. İşçi kitesine önderlik gücünün sorgulanması ve bu önderlik gücünün kitleler tarafından ne kadar kabullenildiğidir.

Beşincisi; tüm bunların hangi yöntemlerle, hangi çalışma sistemiyle yapıldığının ve bunun nasıl bir insan tipini yetiştirdiğinin denetlenmesidir.

İşte komünist parti işçi komitelerinin sınıfı örgütleyebilmesinin temel özelliklerini böyle belirlemez ve her toplantıda, her raporda böyle denetlemez ve böyle önderlik edemezse ve bunların görevi bir yada iki “görevin” yerine getirilmesiyle (o da nasıl yerine getirildiği önemsenmezse) sınırlanırsa (ki bunun “görevler” daha çok bir iki bildirinin dağıtılması veya pankartın açılmasıyla sınırlıdır ve onun adı da “pratik” olmaktadır) orada bir partinin ortaya çıkarılması inşa edilmesi devrime önderlik etmesi beklenemez. Orada muazzam derecede bir kendiliğindencilik ve şekilsizlik vardır. Disiplinsizlik vardır. Disiplin neydi? “Düzenin” uygulanması için gereken önlemlerin bütünüydü. Peki sınıf içinde çalışmak bir düşünce bütünüyse bunun uygulanmaması, ucubeleştirilmesi, içinin boşaltılarak birkaç bildiri ve pankart pratiğine indirgenmesi aynı zamanda bir disiplinsizlik değil midir? Bu uygulamanın denetlenmesi zorunlu iken, bunun denetlenmemesi aynı biçimde bir disiplinsizlik değil mi? Disiplinsizlik, basit ve geçiştirilecek bir “zaaf” ve “hata” olarak değerlendirildiği anda orada tasfiyecilik sürecinin önü açılmış veya tasfiyecilik dolayısıyla yenilgi meşrulaştırılmış olur. Unutmamak gerekir ki, her türlü tasfiyeciliğin bir yanı proleter disiplininin doğru biçimde kavranmaması ve uygulanmamasıdır.

Disiplinsizlik, basit bir takım davranışlara indirgenemez.

O; siyasetin, ideolojinin kavranması-kavranmamasıdır.

Davranışlara indirgense bile, her davranışın bir ideolojiye tekabül ettiğini ve her davranışın aynı zamanda bir düşünce geliştirdiğini kavradığımız an di-

siplinin özünde bir siyasetin ve ideolojinin yaşatılması ve korunması olduğunu rahatlıkla anlayabiliriz.

Davranışlara indirgense bile bu davranışların tümünün ortak şekillenmesinin ve merkezi şekillenmenin zorunlu olduğunu, tüm bireylerin davranışlarının, yaşamlarının, bu ortak şekillenişe göre tüm komitelerin ortak bir çalışma tarzına göre şekillenmesinin ve böyle davranmasının zorunlu olduğunu kavramak durumundayız. Yoksa parti, Proletarya Partisi olamaz. Lenin yoldaşın dediği gibi **“parti ancak tüm üyelerin irade birliği, eylem birliği ve disiplin birliği ile birbirine kaynaklanmış olan yekpare bir ortak müfrezede örgütlenmişse, işçi sınıfının pratik mücadelesine önderlik edebilir, ve onu bir hedefe yöneltebilir. “Hemen devamında da “Partinin” parti disiplini kendilerine ağır gelen, parti örgütüne katılmaktan korkan üyelere ihtiyacı yoktur”** (age) demektedir.

Partimiz saflarında diğer pek çok ideolojik meselede yaşanan dejenerasyonda olduğu gibi disiplin ve parti yaşamı konusunda da ciddi yansımaların olduğu görülmektedir. Daha önce değinildiği gibi **“bir savaş partisinde “ben” kavramı bunun ürünü ve devamı olan “özel yaşam” kavramı bir anlayış olarak pratikte yaşıyor ve meşrulaştırılıyorsa orada proletaryanın ideolojisi değil, burjuva ideolojisinden gidasını alıyordur pratik.** Böyle bir ortamda proleter devrimci yaşam ve proleter disiplinden bahsedilemez. Herkes kendindeki **“ben”**cilliğin devamı olarak kendi **“özel yaşamı”**nı sürdürüyor. Böyle olunca bu **“özel yaşam”**cılığın kendi kuralları kendi disiplini olur. Sınıf savaşımının kuralları ve parti disiplininin sınırları **“ben”**lerin **“özel yaşam”**ın sınırlarına kadar geçerlidir. **“Özel yaşam”**cı ve **“ben”**cil yaşamın sınırları zorlandığı noktada partiye karşı tavır gelişir. Parti anti-demokratik, kişi haklarına saygısız, bireyleri köleleştiren, tek kalıba sokan, yaşamı mekanikleştiren, bireyin özgür gelişimini engelleyen, ilkel, feodal, çağdışı ve hatta **“diktatör”** vb. vb. olarak adlandırılır. Bunun gerek yakın geçmişimizde gerekse bugün onlarca örneği vardır. Şehirde ve kırdan yaşanan örnekler aslında bireysel yozlaşmanın **“özel yaşam”**cı kişiliğin, çürümüşlüğü boyutunu ortaya çıkarmaktadır.

Tek bir disiplin anlayışının, irade birliğinin örgütlenmediği, tek bir yaşam, (proleter devrimci yaşam) tarzının egemen hale getirilmediği bir partide ve komitede üretilen politikaların yaşama geçmesi ve onun kontrol edilmesi sağlanamaz. **“Kişilerin denetlenmesi ve gerçek uygulamanın kontrolü işte şimdi tüm çalışmanın tüm politikanın can alıcı noktası budur, gene budur ve yalnızca budur.”** (age) derken Lenin, tam da partide tek bir disiplin ve tek bir yaşamın zorunluluğunu ortaya koymaktadır. Eylem birliğinin, ortak çalışmanın ve politikanın can alıcı noktası olduğunu anlatmaktadır. Partinin bütününde komitelerinde, hücrelerde ve tek tek militanlarda yaşamın bütün parçalarının denetlenmesi, uygulamanın kontrolü, uygulanan politikaların yaşam bulmasının garantisidir. Bunun yapıldığı yerde **“özel yaşamcılığın”** ve her türlü

bireyciliğin parti içinde parti olanaklarıyla yaşatılmasının da önüne geçilmiş olur...

İllegal bir savaş aygıtından bahsediyoruz. En sıradan bir yozlaşmanın, laçkalığın, bireyciliğin ne tür ilkesizliklere neden olduğunu ve bu ilkesizliklerin hem yanlış düşüncelerin yaşatılmasına hem de düşmanın acımasız saldırılarına nasıl olanaklar sunduğunu bunun hangi boyutta yenilgilere neden olduğunu görebiliriz. Her hangi bir devrimci ya da komünist partinin yenilgisinin, darbeler yemesinin, sınıf savaşımında görevlerini yerine getirememesinin esas nedeni ise çürüme, yozlaşma ve ilkelerinden uzaklaşmasıdır. Dış saldırılarla birleşen bu iç çürüme ve ilkesizlikler bir partinin yıkımına hatta yokoluşuna neden olmaktadır. Lenin yoldaş bunu şöyle ifade etmektedir: **“Proletarya partisinin demir disiplininin (özellikle onun diktatörlüğü sırasında) azıcık da olsa zayıflatan kimse gerçekten proletaryaya karşı burjuvaziye yardım eder.”** (age)

Şimdi bir kez daha özel yaşamcı anlayışın ve **“ben”** kaynaklı her türlü burjuva yaşamın-hastalığın liberal, küçük-burjuva demokratiğin, **“partinin demir disipliniyle”** ne kadar bağdaştığını sorgulayıp gerçek anlamda bunun **“özel yaşam”**cı, bencil disiplinsiz yaşamın ve çalışma tarzının proletaryaya karşı burjuvaziye yardım edip etmediğini ve hangi konularda nasıl bir sonuç ortaya çıkardığını kendi günlük pratiğimizden sürekli denetleyerek ortaya çıkaralım.

Disiplin ve demokrasi parti yaşamının ve çalışmasının iki yanındır. Proletarya Partisinin disiplin anlayışı konusunda partide yaşanan dejenerasyon pek çok ilkenin de yozlaştırılmasına neden oldu. Parti yaşamının bir yanı olan disiplin ve öbür yanı olan demokrasi karşı karşıya konularak zaman zaman proleter demokrasi düşmanlığı, zaman zaman ise proleter disiplin düşmanlığı gelişti. Zamanında ve doğru tarzda müdahale edilip düzeltilmediği içindir ki aynı zamanda bunun koşulları hazırlandı ve korundu. Benmerkezcilik ve özel yaşamcılık disiplini de, demokrasiyi de proleterya partisinin halkın ve devrimin çıkarlarına değil **“ben”**cil çıkarlarına göre kullandı. Bu kullanım tam anlamıyla onun içinin boşaltılmasıydı. Bu anlamda bugün disiplinden bahsederken birine **“yaptırım”** ve **“zor”** anlaşılması, demokrasi denilince de birilerinin **“laçkalık”** **“çürüme”** anlaşılması tam da içinin boşaltılmasındandır.

Partinin yaşadığı dejenerasyon ve yıkım süreciyle herşey değerlendirildiğinde ve olması gerekene göre değerlendirmeler yapıldığında bu sürecin demokrasi ve disiplin anlayışını nasıl tasfiye ettiğini daha kapsamlı olarak görebiliriz. Bunu görebilmek aynı zamanda bu tasfiyecilik sürecinden çıkanın bilincini geliştirir. Şayet dejenerasyon ve yıkım sürecinde yaşanan ve uygulanan biçimiyle savunur ve devam ettirirsek tam da tasfiyeciliği devam ettirmek anlamına geliyor.

Partideki bireycilik, **“özel yaşam”**cılık yer yer aşırı demokrasicilik düşüncelerini geliştirip, partinin komitelerini ve bütününü bir burjuva kulüp haline

getirir. Aynı aşırı demokrasıcılık çeşitli alanlarda disiplini sekterizme vardırıarak partinin yıkımına neden oldu. Demokrasi ve disiplin proletarya partisinin iki önemli silahıdır. Demokrasi olmadan disiplin, disiplin olmadan demokrasi olmaz. Sorunu bu diyalektik biçimde ele almadığımızda kah liberalizme kah sekterizme düşülür...

Aşırı demokrasıcılık liberalizmi getirir. Sınıf savaşımının liberal ele alınışı ve partinin de öyle yorumlanması aşırı demokrasıcılığı getirirken partinin ve sınıf savaşımının dar kavranması sekterizmi doğurur. Sekterizm disiplini politik-ideolojik boyuttan kopararak basitleştirir, mekanikleştirir ve burjuva disiplini anlayışından ayırımını ortadan kaldırır.

Parti disiplini ve savaşın kanunları kavranmadan savunulacak ve uygulanacak bir demokrasi hiç şüphesiz ki liberalizmin kendisidir. Proleter demokrasi, partinin politik-ideolojik-örgütsel olarak MLM donanımına kavuşmasının ve bunun sürekli yeniden üretiminin verimli toprağıdır. Bu verimli toprak üzerinde düşünce üretilmezse ve ideoloji bu verimli toprakta yüzlerce yöntemle geliştirilemezse orada parti gerçek bir komünist parti olma niteliğini yitirir. Düşüncenin gelişimi ve politikanın üretilmesi ancak proleter demokratik partide bilimsel bir zemine oturabilir. *Demokrasinin olmadığı yerde çok yönlülük olmaz. Düşünce geliştirilerek sınıf savaşımının ihtiyaçlarına yanıt olabilecek hale getirilemez. Demokrasinin olmadığı yerde tek tip, mekanik, kısır insan tipi vardır. Dinamikleri boğulmuş insan ve örgüt vardır. Sorunların kaba ve genel kavranması vardır. Bu durum parti örgütünü güçlendirmez. Aksine güdükleştirir.*

Demokrasiyi sadece kişilerin haklarıyla ve azınlığın haklarını koruma biçimindeki hukuksal yanla sınırlamak, demokrasinin içinin boşaltılması, tek yanlılaştırılması olacaktır. MLM'ler demokrasi sorununu öncelikle düşüncenin yeniden üretilmesinin geliştirilmesinin ve uygulanmasının proleter ideolojinin normlarıyla güçlendirmenin koşullarından biri olarak, özgürleşmenin içselleştirilmesi olarak ele alırlar. Düşüncenin yeniden üretilmesi, geliştirilmesi, uygulanmasının içselleştirilmesidir demokrasi...

Proleter demokrasinin aşırı demokrasi biçiminde “ben”cilliğin ve “özel yaşam”cılığın bir parçası haline getirilmesine izin verildiği veya böyle yorumlanması sağlandığı noktada partide ve komitelerde irade birliği, eylem birliği ve çelikten disiplin ortadan kalkar. Partinin merkezi yapısı dumura uğrar. Parti merkezi önderliğinin hiçbir kararı uygulanamaz. Ya da parti kararlarını uygulamada gönülsüzlük baş gösterir. Kişiler komiteler, partinin merkezi çıkarları yerine kendi çıkarlarını ön plana çıkarı. Bu durum ise partiye ve sınıf savaşımının bütününe korkunç zararlar verir. Partinin düşmana karşı mücadeleye gücünü zayıflatır. Böylelikle düşmanın avantajlar yakalamasına olanak tanır. Giderek devrimin yenilgisine yol açar.

Aşırı demokrasıcılığın kaynağını iyi belirlemek zorundayız. *“Küçük-burjuvazinin disipline karşı beslediği bireyci hoşnutsuzluk... Bu özellikle parti*

*içine girdiği zaman siyasi ve örgütsel alanda aşırı demokrasiden yana fikir-
lere dönüşmektedir. Bu fikirler, proletaryanın mücadele görevleriyle hiçbir
şekilde bağdaşmaz.”* (Mao)

Başkan Mao'dan yaptığımız aktarımdan da aşırı demokrasiciliğin bir burjuva yaşam ve düşünüş tarzı olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Küçük-burjuva ideolojinin yön verdiği kişilik, parti içinde “ben” merkezli bir çalışma ve yaşam tarzı sürdürür. Onun bu çalışma ve yaşam tarzı; partinin bütünlüklü çıkarlarına ve merkezi disipline göre şekillenmesinde biçimsel bir davranış tarzına sahiptir. Merkezi önderliğin disiplini karşısında bilimsel bir öz yakalama da öz itibarıyla onu sahiplenmez. Sürekli hoşnutsuzdur. Hoşnutsuzluğu sürekli olarak komitesinde ve alta kadar çeşitli biçimlerde ya doğrudan ya da dolaylı olarak yayar. Bunu yayarken bireyci ilişkiler geliştirir. Komiteler üzerine iş yapmayı, kolektif mekanizmayı çalıştırmayı sevmez. Kendine göre “uyumlu” insanlar bulur ve bütünü ilişkilerini onlarla kapalı sürdürür. Çalışmalarında ilkelerin önemine bakmaz. Örgütlenme onun için sıkıcı bir şeydir. Sonuçlara bakarak işin yapılıp yapılmadığına göre değerlendirmeler yapar. Bir işin proleter devrimci tarzda mı, küçük burjuva tarzda mı yapıldığına bakmaz. Yapılıp yapılmadığı önemlidir onun için... Partinin haklarından, partinin çıkarlarından çok, kişilerin çıkarları ve haklarına her zaman önem verir. Esas olarak da kendi hakkına düşkündür. Partiye karşı görev bilinci zayıf ama hak isteme güdüsü oldukça fazladır.

Aşırı demokrasiciliğin temelini liberalizm olduğunu belirtmiştik. Kimse-
nin kendisine dokunmasını istemez ve kendisinin de başkasına dokunması gereksizdir. Her türlü burjuva düşünceyle hatta MLM düşünceyle de birarada yaşayabilir. Yeter ki onun “haklarına” ve onun “özel dünyasına” dokunulmasın. Lenin deyimiyle tam bir “yaşa, yaşatçı”dır.

Aşırı demokrasiciliğin diğer bir temel özelliği ise dünyayı ve olguyu sadece yorumlamakla sınırlı olmasıdır. Onun dünyasında, yaşama felsefesinde müdahale, değiştirme, dönüştürme ve yeniden yaratma yoktur. Bu anlamda aşırı demokrasici (yani liberal devrimci) yıkmanın ve inşa etmenin pratiğini sadece lafta yapar. Lafazanlık onun mesleğidir. Teorik bazda öğrendikleriyle kendini bilgili uzman kişi sanır. Onun bu durumu, yaşam gerçeklerine çarpıp parçalandıkça bunalıma düşer. Yer yer yaşamdan küser. Ya da sürekli bunalım teorisi yaratacak duruma düşer. Kendisinin olduğu bölge veya komitelerde önderlikte “her şey yolunda” der. Ancak kendisinin olmadığı alanlarda onun için çok şey ifade etmez. “Olsa iyi olur” ama olmasa da çok problem değildir. Zira onu ilgilendiren tek şey vardır. “Ben”dir. Bencilliğidir. Her şey bunun ekseninde şekillenir.

Aşırı demokrasicilik kendisi için demokrasi başkaları için ise anti-demokrasidir. Birey ve grup için demokrasicilik, parti ve proletarya için yıkım ve çürümedir. Sınıf savaşımından uzak, burjuvaziye, burjuva yaşama yakın ne varsa hepsi aşırı demokrasiciliğin kapsamı içindedir.

Sözelimi partiye karşı düşmanın tezgahladığı NİSAN '94 darbesinden sonra partide korkunç bir ideolojik-politik-örgütsel kaos yaşandı. Darbeci-tasfiyeciler AK kliği partiyi tam bir yıkıma soktu. Bu yıkım sürecinde darbeye karşı tavır alan MLM'lerle birlikte hareket eden aşırı demokrasiler yeni bir bunalım süreci yaşattılar. Parti ve sınıf savaşımının ihtiyaçları ve kanunlarından uzak bir sorumsuzlukla, kendi bencil ve grupsal çıkarlarını ön plana çıkardılar. Parti içindeki darbeciliğe karşı ve faşizme karşı mücadele dinamiğini yitiren bu çürümüş grubun başlıca istemi ve çabası şu olmuştur: Parti bunalım yaşıyor. Parti çürümüş. Bütün kesimler çürümüş. Umut yok. Bırakalım örgütlenmeyi, savaşmayı gelin herkesle tartışalım. Herkesin doğrudan katıldığı ya da birebir tartıştığı toplantılar yapalım. Araştıralım, tartışalım... Darbecilere karşı en iyi formül budur vb. vb. diyorlardı. Liberal devrimciliğin çürümüş boyutu, düzeyi dediğimiz bu durumun sınıf savaşıyla, parti bilinciyle ve ya devrimci demokrasiyle hiçbir ilişkisi yoktur.

Proletarya partisinin varlık-yokluk yaşadığı, her türlü iç ve dış düşmanın saldırıda olduğu dönemde aşırı demokrasinin nasıl bir ihanet misyonu yüklediğini ve normal dönemlerde problem gibi görünmeyen bu ideolojik akımın olağanüstü süreçlerde nasıl bir ihanete evrildiğini Parti tarihinde yaşanan bu ibret verici örnekten rahatlıkla öğrenebiliriz. Bu örneği sorguladığımızda aşırı demokrasiler yani liberalizm partide bir yönüyle darbeci-tasfiyeciliğin önünü açıp büyütürken partiyi uçurumdan aşağı atıp parçalarlarken öbür taraftan ihanetin parti içinde sinsice büyütülmesi ve korunması olan liberalizmin aşırı demokrasiler biçiminde, "yaşa yaşat"çılık biçiminde partiyi nasıl burjuva pisliklerin bataklığına sürüklediğini ve bataklıkta çürüttüğünü görmeliyiz.

Partiyi çürütmenin ve ihanetin adıdır aşırı demokrasiler. Proletaryanın savaş kurmayı olan partinin aynı zamanda bir savaş aygıtı olduğunu kavramayan buna inanmayan her kafanın sınıf savaşımında objektif olarak burjuvaziye hizmet ettiğini belirlemeliyiz.

'94 Nisan tasfiyeciler darbesinden sonra partiyi yeniden toparlayıp, inşaa etme, merkezi önderliği oluşturma gibi yaşamsal bir görev varken kendi çıkarlarını ön planda tutan ve bu partinin bütünü çürütmek isteyen ihanetli "oluşumcu"ları tam da aşırı demokrasilerin somut örnekleridir. Keza çeşitli çürümüşlüklerden dolayı kendi aralarında anlaşamadıkları için o gün onlarla hareket etmeyen, ancak aşırı demokrasiler ve liberal burjuva düşüncelerini büyütürken ikinci OPK'da partiyi ele geçirmeye çalışan ve kendilerine GÖK adını takan kaçkınların nasıl bir parti anlayışına sahip oldukları, nasıl bir demokrasi ve disiplin anlayışına sahip olduklarını incelediğimizde bu ihanetin temelinde liberalizm ve aşırı demokrasilerin vardığı boyutu görebiliriz. Bunu gördüğümüz an devrimci demokrasi ile aşırı demokrasi arasındaki ideolojik farkı da görebiliriz. Aşırı demokrasiler biçimindeki ideolojik sapmanın sonunda devrimci demokrasinin, sınıf savaşımının, partinin ve tüm ilkelerin

özünü nasıl boşalttığını ve sonunda nasıl proletaryaya ihanet, burjuvaziye hizmet haline geldiğini görüyoruz. Bu örnekler çoğaltılabilir. Her komite ya da kadro-militan kendi çalışma alanlarında bunun sonuçları üzerine bir sorgulama yaptığında pek çok örnek görebilir. Burada önemli olan ideolojik mantığın kavranması ve bu yolda yürünmesidir. Örnekler bu yolda yürümek için önemlidir. Yoksa genel bir bilgilenmenin aracı olmamalıdır. Tarihten ders çıkarmak denilen şey de budur.

Parti içinde liberalizm ve aşırı demokrasiciliğin temeli hiç şüphesiz ki küçük-burjuva ideolojinin bir yansımasıdır. Ancak bunun parti içinde büyümesi, yaşama koşulları bulması ve giderek partiyi çürütecek boyuta varmasına neden olan başka etmenler yok mu? Elbette var. Bunlar partinin çalışma ve örgütlenme tarzında düştüğü ilkesizliklerdir. Her ilkesizlik burjuva düşüncesinin partiye girmesinin ve partideki çatlaklarda büyümesinin zeminini yaratıyor. Bu demektir ki Bolşevik bir örgütlenme ve çalışma tarzının egemen olması durumunda söz konusu aşırı demokrasicilik ve liberalizm bir komünist partisinde bu kadar büyüemeyecek ve partiyi böylesine korkunç derecede çürütemeyecektir. O hastalıklar şu ya da bu ölçüde olsa bile, Bolşevik örgüt ve çalışma tarzı onun etkili hale gelmesini engeller. Onun büyümesinin zeminini söküp atar. Demek ki burada belirleyici olan, partinin ilkelerinin iradi olarak uygulanıp uygulanmadığı sorundur. Karşı karşıya olduğumuz sorun da budur.

1) Aşırı demokrasiciliğin ve liberalizmin panzehiri partinin merkezi ve yerel yönetici organlarının Bolşevik önderlik bilinciyle, tüm partiye hem stratejik, hem de taktik olarak ideolojik-politik-örgütsel bakımdan önderlik etmesidir. Örgütün ve kitlelerin nabzını elinde tutmasıdır. Kültürel, ahlaki, felsefi olarak yaşamın tüm ayrıntılarında parti alt komite ve militan ve hücrelerine, doğru bir politik hattı sürekli ve sistemli olarak sunmasıdır. Sunulan bu kolektif tarzda üretilen politikaların uygulanmasının her aşamasında çıkan sorunların çözümünü bulan önderlik, aynı zamanda önderlik çatısı altında liberalizm ve aşırı demokrasiciliğin zemini parçalanmış olur.

2) Parti merkezi ve yerel yönetici komitelere doğru önderlik edebilmek ve devrimci demokrasiyi uygulayabilmek için, tüm alt komite ve kadro, alt hücre ve militanlarının çalışma ve örgütlenme tarzını, kitlelerle ilişkilerini ve yaşamlarını kitlelerin yaşamlarını bilmek ve yakından takip etmek zorundadır. Bu durumda başta liberalizm ve aşırı demokrasicilik olmak üzere pek çok burjuva hastalığın önüne de geçmiş olur.

3) Parti merkezi ve yerel yönetici komiteleri gerek partinin bütününde gerekse tek tek sorunlarda çözüm ararken objektif olmayı temel almalı, iradi müdahaleyi objektif olguya yapmalı, gelişigüzel ve keyfi belirlemeler yapmamalı, uygulanmasının koşulları olmadığı halde keyfi kararlar almamalıdır. Ancak tüm bunlara rağmen kararlar alınmışsa mutlaka ama mutlaka uygulanmalı uygulanmalıdır. Sabır, samimiyet ve özveriyle uygulanmayan her karar,

gerçekte ilkesizliğin meşrulaştırılması, ilkelerin dejenere edilmesidir. Bu durum kendiliğindencilik ve liberalizmin, aşırı demokraciliğin (lafazanlığın) zemini olur. Bunun sistemleşmesi demek partinin menşevikleşmesidir. Merkezi ve yerel yönetici organların, kadroların tüm otoritesini yitirmesi ve sıradanlaşmasıdır.

4) Parti merkezi ve yerel yönetici komiteleri tarafından belirlenen her politika ve alınan bütün kararların derhal zaman geçirmeksizin alt komitelere, hücrelere ve militanlara iletilmesi ve kavratılması gerekir. Zamanında ve doğru yöntemlerle iletilmeyen-kavratılıp uygulanmayan kararların etkisi azalır. Etkisinin azalmasıyla oluşan boşluklarda yine pek çok hastalığın gelişmesinin zemini oluşur. **Kararlar komite ve hücre toplantılarında aktarılabilceği gibi yayın organları aracılığıyla da iletilebilir.** Raporlar aracılığıyla da detaylı iletilebilir. İletilen bu kararların kayıtsız şartsız uygulanması partinin ilkelerini, hattını güçlendirirken, her türlü burjuva yaşam tarzının, çalışma tarzının ve ideolojik hastalığın panzehiri de olur.

5) Parti merkezi ve yerel yönetici komiteleri gibi diğerkomitelerde belirlenen merkezi ve yerel politikaları hem kendi komitelerinde, hem de uygulama komitelerinde tam anlamıyla kavramak ve uygulamak, yöntemlerini, araç ve mekanizmalarını belirlemek için bunları ayrıntılı şekilde tartışmalı, temel hedefi uygulamak için kavramak olmalıdır. Yoksa bugün partide egemen olan hastalığıyla sadece **“tartışmak”** ve **“öğrenmek”**le sınırlanırsa bunun sınıf savaşımı için bir yararı olmaz. Aksine liberalizmin ve aşırı demokraciliğin zemini olur.

6) Parti merkezi ve yerel yönetici komitelerin toplantılarına tüm katılanların görüşlerini ortaya koymaları kapsamlı biçimde tartışmaları teşvik edilmelidir. Tartışılan tüm konular, doğrular ve yanlışlar biçiminde mutlaka kesin ve net biçimde ayrıştırılmalıdır. Doğru ile yanlış arasında uzlaşmaya, oportünizme, ilkesizliklere izin verilmemelidir, her şey açığa çıkartılmalıdır. Sonuçlar açık ve kesin olarak belirlendikten sonra uygulanması için yeni kararlar alınmalı. Tam olarak çözülmeyen sorunların tartışılması çalışmalara engel olmayacak biçimde başka toplantılara bırakabilir, sürece yayılabilir. Bunun önünde hiçbir engel olmamalıdır. Aksine farklı görüşlerin demokratik ortamda tartışılması hem partinin gelişmesi için, hem de farklı düşüncelerin giderilmesi, yanlış düşüncelerin ortadan kaldırılmasının verimli koşullarını yaratacaktır. Yanlış düşünce ve dejenereasyona uğramış çalışma tarzının partiye verdiği zarar kadar boyutlu olmasa da parti içi demokrasinin uygulanmaması veya onun yanlış uygulanması da partiye zarar verir. Her türlü yozlaşmanın önünü açar.

7) Parti merkezi ve yerel yönetici komitelerinin proleter disiplini ve demokrasiyi partinin temel ilkelerinden biri olarak katı ve tavizsiz biçimde uygulamaları her türlü aşırı demokraciliğin, liberalizmin ve sekterizmin kökünün kurutulması demektir.

Düşüncelerin açık biçimde ortaya konulması, tartışılması ve kararlar altına alınmasının önünde hiçbir engel olmamalı. Ancak düşüncenin tartışılacağı toplantılar ve bunun için gerekli olan işleyiş kuralları sistemli yapılmaz ve kendiliğindencilğe bırakılırsa bu zaten liberalizmin ve aşırı demokrasi taleplerinin kapısını açar. Bunun önüne geçmenin yolu sistemli komite toplantıları, sistemli ideolojik-politik-örgütsel eğitimidir. Bunun için gerekli tüm mekanizmaların oluşturulması ve bunların çalıştırılmasıdır.

8) Parti merkezi ve yerel yönetici komitelerinin uygulamaları gereken demokrasi ve disiplin ilkesinin önemli yanlarından biri de gerek bütünde gerek parçada azınlığın çoğunluğa tabi olmasıdır. **Azınlık çoğunluğa tabi olurken, çoğunluk da azınlığın haklarını koruma bilincinde ve sorumluluğunda olmalıdır.** “Ben çoğunluğum istediğimi yaparım” mantığı proleter demokrasi anlayışına aykırı davranır ve demokrasi-disiplin ilkesini yozlaştırır. Keza azınlık, kendi görüşleri reddedildiği için çoğunluğun kararlarını benimsemek ve kayıtsız-şartsız buna uymak konusunda problem çıkarıyorsa bu yine komünist partinin önemli ilkelerinden biri olan demokrasi-disiplin ilkesini yozlaştırmış ve örgütü düşman karşısında zaafa uğratmış olur.

Parti ilkelerini uygulamayan her düşünce ve tavır burjuva ideolojisinin beslenmesine hizmet etmektedir.

9) Parti merkezi ve yerel yönetici komiteleri, devrimci demokrasinin ve disiplinin uygulanması için kendi iç işleyişlerini oturtulmalı ve alt bölümde de pratikte önderlik etmelidirler.

Demokrasi tüm düşüncelerin açık söylenmesi, düşünce üretimin teşvik edilmesidir. Üretilen düşüncenin kolektif düşünceye dönüştürülmesi ve bunun içselleştirilerek pratikte cisimleştirilmesidir. Ancak demokrasi yozlaştırılarak herkesin istediği şeyi istediği biçimde söyleme özgürlüğüne dönüştürülmemelidir. Eleştiri ve düşünce üretimi proleter devrimci ahlak normlarına uygun yapılmak zorundadır. Parti içinde devrimci demokrasi ve eleştiri özgürlüğü partiyi güçlendirmek, partinin çok yönlü donanımını ve pratik gücünü artırmak için kullanılmalıdır. Bu anlamda **parti içi demokrasi ve eleştiri özgürlüğü partiye karşı kullanılmalıdır. Buna izin verilmemelidir. Demokrasi eleştiri özgürlüğüdür. Ancak demokrasi partiyi yıkma, çürütme, yozlaştırma özgürlüğü değildir. Parti içinde kesimler yaratmak, parti içinde kişisel sürtüşmeler yaratmak, burjuva bireyciliğinin tüm özellikleriyle istediği gibi davranma ve laf söyleme özgürlüğü değildir demokrasi... Aksine proletaryanın bilimsel ideolojisi MLM'nin kavranması ve buna karşı sorumluluk bilinciyle hareket etmektir demokrasi...**

10) Parti merkezi ve yerel yönetici komiteleri demokrasinin, liberalizm ve aşırı demokrasi olmadığını, bir komite ve kişi açısından kendi başına ilkesiz ve laçka yaşam olmadığını işlemeli gerçek demokrasi konusunda alt örgütleri sürekli eğitmelidir. Demokrasinin, ahbap-çavuş ilişkilerini, yatay ilişkiler, dedikodu ortamı, isteyen herkesin herkesle ilişki kurduğu, herkesle her şeyi ko-

nuştuğu bir dejenerasyon ortamı olmadığı kavranmalı ve kavratılmalıdır.

Her türlü eleştiri-düşünce belirtme, parti komite ve hücrelerinde yapılmıyorsa veya aynı komite üyeleri arasında yaşanan sorunlar direkt muhataplarıyla çözülmüyorsa, parti komiteleri ve hücreleri üzerinden çözülmüyor da “**eleştiri özgürlüğü**” veya “**hak arama özgürlüğü**” adı altında ulu-orta yapılıyorsa orada proleter devrimci disiplin ve dolayısıyla komünist partiden değil, bir dejenerasyon ve yıkım ortamından bahsedilebilir.

“*Parti içi demokrasi ve özeleştiri, bütün parti çalışmasının ve parti üyelerinin eğitiminin en önemli odağıdır*” derken L.M. Kaganoviç tam da eleştiri özgürlüğünün zırvalama özgürlüğü olmadığına işaret ediyordu. Parti çalışmalarının ve toplantılarının düzeyinin yükseltilmesi bu yoldan geçer. Örgüt üzerine broşürde L.M. Kaganoviç’ten uzun bir aktarım sorunun pratikte kavranmasına yardımcı olacaktır.

“*Parti üyesi, parti içi demokrasi koşullarında parti siyasetinin bütün sorunlarında özgür ve işbilir tartışması içinde gelişir, eğitilir ve sağlamlaşır. Aynı zamanda o, parti siyasetinin temel sorunlarından sapan ve bu sorunların tartışılmasında bu siyaseti baltalamak, parti önderliğinin ayağının altına kazımak ve partinin demir saflarını sarsmak için yararlanmak isteyen herkese karşı mücadelede sağlamlaşır ve eğitilir. Parti içi hayatımızın tecrübesi, parti saflarının, parti siyasetinden, Leninizm’den ayrılanlara karşı mücadelede, parti saflarının sıklaştırılması ve birliği için mücadelede olgunlaştıklarını, güçlendiklerini ve sağlamlaştıklarını gösteriyor.*”

İşte bu nedenle bu parti üyelerini saflarımızda oportünizmin en ufak belirtisine karşı mücadelede yetiştirmeye ve sağlamlaştırmaya devam etmeliyiz.”

“*Parti üyesinin gelişmesi, parti içi çalışmanın ne biçimde örgütlendiğine bağlıdır. Parti üyesine ne kadar dikkat gösterildiğine ve bu üyeye ne biçimde önderlik edildiğine bağlıdır...*” (Örgüt üzerine sf.46)

Komünist partide ve parti komitelerinde devrimci demokrasi ve devrimci disiplinin bütünlüklü yaşam bulması ve bunun tam bir kültür haline getirilmesinin laflarını Başkan Mao’dan yapacağımız aktarımla daha da pekiştirelim. Başkan Mao; “Partideki yanlış düşüncelerin düzeltilmesi üzerine” (13 Mart 1949) tarihli makalesinde sorunu şöyle formüle ediyor:

“*1- Partinin yönetici organları doğru bir yürütme çizgisi tayin etmelidirler. Ortaya çıkan sorunların çözümünü bulmalıdırlar ve böylelikle önderlik merkezi haline gelmelidirler.*”

“*2- Doğru bir yönetim için nesnel bir temele sahip olmak amacıyla üst kuruluşlar alt kuruluşlardaki durumu ve yığınların hayatını iyi bilmelidirler.*”

“*3- Partinin çeşitli kademelerindeki kuruluşları sorunları düşüncesizce çözümlenmemelidirler. Karar bir defa alındı mı kesinlikle uygulanmalıdır.*”

“*4- Partinin üst kuruluşlarının biraz önemli olan bütün kararları alt kuruluşlara ve bütün partili yığınların bilgisine süratle sunulmalıdır.*”

“*5- Partinin alt kuruluşları ve bütün partili yığınlar üst kuruluşların yürün-*”

geleri üzerine teferruatı ile tartışmalı, anlamını tamamen kavramalı ve bunları uygulamak için izlenmesi gereken metodları tayin etmelidirler.” (Seçme Eserler Cilt IV)

C) Demokratik Merkezizetçilik Nedir? Nasıl Uygulanır?

“Parti, görevlerini gereğince yerine getirebilmek ve kitlelere sistemli bir şekilde kılavuzluk edebilmek için, **merkezizetçilik** ilkesine dayanarak örgütlenmeli, bir tek tüzüğe, mütecanis (türdeş, birbirine bağlı) Parti disiplinine, bir tek yönetici organa sahip olmalıdır. Bu organ, Parti Kongresi, kongreler arası zamanlarda da Parti Merkez Komitesi’dir. Partide azınlık çoğunluğa, tek tek örgütler merkeze, alt örgütler üst örgütlere **itaat** etmelidir. İşçi sınıfının Partisi bu şartları yerine getiremezse, gerçek bir parti olamaz ve işçi sınıfına kılavuzluk etme görevlerini gerçekleştiremez.

Hiç şüphesiz ki Çarlık istibdadı altında Partinin illegal olarak varolduğu günlerde, Parti, örgütleri tarafından seçim ilkesi üzerinde kurulamazdı, Parti çok sıkı bir gizlilik karakterini taşımak zorundaydı. Lenin, partinin hayatının bu geçici özelliğinin Çarlığın kaldırılmasının hemen ertesinde ortadan kalkacağını, Partinin açık ve legal hale geleceğini ve Parti örgütlerinin demokratik seçim, **demokratik merkezizetçilik** temelinde inşa edileceğini düşünüyordu” (Örgütlenme Üzerine Tüzükler, sf.147)

Bir önceki bölümde Partide ve Parti komitelerinde proleter demokrasi ve proleter disiplinin önemi üzerine durduk. Demokrasi ve disiplinin, Komünist Partisi’ne niteliğini veren temel ilkeler arasında olduğuna vurgu yaptık. “Proletaryanın iktidar mücadelesinde örgütten başka bir silahı yoktur” belirlemesi yaparken Lenin’in bunu basit bir belirleme olarak yapmadığını, bir bütün olarak Komünist Partisi öğretisini ortaya koyduğunu kavramamız gerekir. Proletaryanın Marksizm-Leninizm-Maoizm ilkelerine dayanan **ideolojik birlik**, milyonlarca emekçi ve işçi sınıfını örgütlü güce dönüştürecek olan bir **örgütsel birliği** sağladığı zaman, gerçek anlamda yenilmez yıkılmaz bir güç haline gelebilir. Böyle bir güç karşısında ne komprador burjuvazi ve toprak ağaları, ne de emperyalist haydutlar dayanabilir.

Komünist Partisi’nin gücü sadece onun ideolojik birliğinden gelmez. Aynı zamanda güçlü bir merkezi örgütlenme birliğinden gelir. Merkezi örgütlenme birliği sağlanmamış ve sadece “**ideolojik yakınlık**”larla varolan bir Parti gerçek anlamda bir komünist partisi değildir. Leninist Parti öğretisi tüm oportünist ve menşevik anlayışlarla hesaplaşırken **ideolojik ve örgütsel birliği**, diyalektik bütünlüğü içinde ortaya koyar. Bu öğreti örgütsel birliğin önemini kavramayan, ideolojik birliği komünist partisi ve sınıf savaşımı için yeterli gören Menşeviklere karşı proletaryanın ideolojik birliği zafer için tek başına

yeterli olmadığını, zafer elde etmek için ideolojik birliğin proletaryanın “maddi örgüt birliği” ile “sağlamlaştırılması” gerektiğine özel önem veriyordu.

Bugün Proletarya Partisi açısından yaşanan sorunlar aslında Lenin’in menşeviklerle hesaplaştığı sorunlardan çok farklı değil. İdeolojik birlik henüz güçlü bir örgütsel birliğe dönüştürülebilmiş değil. Partide eylem ve disiplin birliği irade birliği konusunda henüz ciddi sorunlar yaşıyoruz. Bu sorunlar pratikte yaşandığı gibi teorik planda da yaşanmaktadır. Bunun başlıca nedeni **teorinin sınıf savaşımının ihtiyaçlarına yanıt olabilecek şekilde politik düşünceye dönüştürülememesi ve bununla birlikte politik düşüncenin yaşama geçirilmesinde buna denk düşen nitelikte “maddi örgüt birliği”nin yaratılamamasıdır.**

Bu ne demektir? Maddi örgüt birliğinin kavranması ve bunun yaratılması demektir. Sınıf savaşımının bugün ihtiyaç duyduğu örgüt birliği yaratılmadan hiçbir düşüncenin sağlıklı üretilmesi ve bunun sağlıklı tarzda yaşama geçirilmesi mümkün olamaz.

Partide gerek sorunun eksik kavranması ve gerekse yaşanan ideolojik hastalıkların boyutundan ötürü MLM bir ilke olan demokratik-merkezizetçilik ilkesi pek çok zaman içeriği boşaltılarak sadece demagojik bir söylemin aracı haline getirilmiştir. Demokrasi ve disiplinin diyalektik birliği olan demokratik-merkezizetçilik ilkesinin tam olarak uygulanmadığı dönemlerde partide çürümeler, yozlaşmalar büyümüştür. Zaman zaman yalnızca demokratik yan, zaman zaman ise merkezizetçi yan bir diğer yandan esasta koparılarak uygulanmıştır. Yalnız demokratik yan liberalizme ve çürüyüp sınıf savaşımından kopuşa, yalnız merkezizetçi yan ise sekterizme, darbeciliğe ve yıkıcılığa götürmüştür. Bunun somut örnekleri Parti tarihinde fazlasıyla mevcuttur.

Sınıf savaşımının önemini ve onun kesin kanunlarını kavrayamayan anlayış, temelindeki ben merkezizetçiliğe bağlı olarak yaşadığı yozlaşma onu sağdan bataklığa soldan ise uçuruma savurur. Bataklıkta boğulmasına, uçurumda ise parçalanmasına neden olmaktadır. “Demokrasi” mi, “merkezizetçilik” mi? Her kısırlaşmanın, her tükenişin yaşandığı noktada bu MLM ilke böyle ikiye bölünerek, böyle parçalanıp içi boşaltılarak karşısına çıkarılır. Biz ne birini ne de ötekini **yalnız başına** tercih etmek durumunda değiliz. Böyle bir ikileme bizi karşı karşıya bırakan anlayış, ne sınıf savaşımını, ne onun temel silahlarından Komünist Partisi’ni ne de Komünist Parti’nin temel ilkelerinden demokratik-merkezizetçilik ilkesini kavramamıştır. O, diyalektik düşünüş tarzı yerine metafizik bir tarzın ürünüdür. Bir olgunun ikili yanı ve bu ikili yanının birbiriyle kopmaz ilişkisinin önemini kavramamıştır. Öbür taraftan bu ikili yandan birinin bazı tarihsel ve toplumsal koşullarda belirleyici -esas- diğerinin ise tali -tamamlayan- olduğu kavranmamıştır. Keza bazı koşullarda esas olanın başka koşullarda tali olabileceğini de kavramamaktadır. Bu tıpkı sınıf savaşımının düşmanla her alanda dışa dış sürdürüldüğü ve Partinin esas ör-

gütlenmesinin illegal tarzda yapılmasının zorunlu olduğu bugünkü tarihsel koşullarda demokratik-merkeziyetçilik ilkesinin zorunlu olarak merkeziyetçi yanının ön planda belirleyici, demokratik yanının da mutlaka gerekli ve tamamlayıcı olduğu gerçeğinde olduğu gibi...

Bu anlamda MLM'ler için demokratik-merkeziyetçilik ilkesi Partinin olmazsa olmaz ilkesidir. Birbirinden hiçbir biçimde koparılamaz ve karşı karşıya konulamaz. Merkeziyetçiliğin zorunlu olarak ön planda uygulanması demokratik yanın olmadığı ya da olmayacağı anlamına gelmez. Devrim süreci boyunca Partide merkeziyetçi yan tartışılmaz biçimde ön planda olmak zordur. Bunun bir zorunluluk olarak kavranması gerekir. Ancak devrimden sonra gerek demokratik halk iktidarı, gerekse ve özellikle de sosyalist iktidar döneminde esas olarak demokratik yan ön planda olur, ancak o dönemde bu merkeziyetçi yanla bütünlük içinde ele alınır. Merkeziyetçi yan esas yan olmaktan çıkar, tamamlayıcı -tali- yan olarak fonksiyonel hale gelir. Demokratik merkeziyetçiliğin doğru tarzda kavranması ve uygulanması partinin hem kolektif politika üretiminin, hem bolşevik örgütlenme tarzının, hem de kararların -düşüncenin- yaşama geçirilmesinin temel bir dinamiği olacaktır.

Parti'de bu sorun doğru tarzda kavranmamaktadır. Başta merkezi önderlik olmak üzere tüm yerel önderlikler, en fazla üzerinde durması ve işlevli kılması zorunlu ilkelerden biri olarak demokratik-merkeziyetçiliği komite ve hücre çalışmasının temeli yapmak durumundadır. Merkezi önderlik ile yerel komiteler, yerel komiteler ile merkezi komiteler arasında, üst komiteler ile alt komiteler, tüm Parti komiteleri ve hücreleri ile merkezi komite arasındaki tüm ilişki ve işleyişin can damarı demokratik-merkeziyetçilik ilkesidir. Bu dönemde yaşanan veya yaşanacak tıkanmanın Partinin bütününde tıkanmalara ve çürümelere neden olacağı gerçeğini kendi pratiğimizden elde edeceğimiz derslerle bilince çıkarmalıyız. Parti Merkez Komitesi'nin tüm Parti için, üst komitelerin alt komite ve hücreler için belirlediği politikalar ve aldığı kararları kavramak ve ama mutlaka yaşama geçirmek için harekete geçilmiyorsa veya Merkez Komitesi aldığı bu kararları kavratamıyor ve yaşama geçiremiyorsa burada bir demokratik-merkeziyetçilikten bahsetmek mümkün olmaz. Alınan kararların ve belirlenen politikaların yaşama geçirilmesi bir zorunluluktur. **Eğer tüm komiteler ve kadrolar Merkez Komitesinin ve üst komitelerin talimatlarını yaşama geçirmek için değil de, sadece bilgilenecek için öğreniyorlarsa orada hem Parti öğretisi hem de onun demokratik merkeziyetçilik ilkesi kavranmıyor ve gerçek anlamda savunulmuyor demektir.** Parti merkezi komitesi ve üst komite kararları alt komite ve kadrolar tarafından yanlış bulunsa bile, yeterince kavranmasa ve kavratılmasa bile buna uymak ve bunu uygulatmak zorundadır. Bu zorunluluğun kavranmadığı, buna uygun pratik sergelenmediği nokta ilkenin içinin boşaltılması, ilkenin dejenere edilmesi dolayısıyla Partinin can damarının işlevsiz kılınması noktasıdır. Ki bu da çok açık biçimde MLM Parti öğretisinin tasfiye edilmesidir.

Parti Merkez komitesi ve üst komitelerin yetkili olduğu alanlara ilişkin her karar bir talimattır. Bu talimatlara karşı gevşek yaklaşımlar, bu talimatları çeşitli biçimlerde ve uluorta yerlerde eleştirmek, onun içeriğini boşaltmak, talimatları uygulamamak için binbir dereden su getirmek, bununla beraber yanlış görülen noktaların Parti işleyişi doğrultusunda eleştirilerek düzeltilmesi çabası yerine, sadece eleştirmek biçiminde şekillenen anlayış Partide oldukça tehlikeli boyutlardadır. Bu tehlikeli anlayışın yaratmış olduğu şekillenme Partinin gelişimini, dinamiğini, çelikten birliğini zedelemektedir. Alınan pek çok karar ve belirleyici politakalar yaşama geçirilemiyorsa bunda demokratik-merkeziyetçilik ilkesinin yeterince kavranmaması ve buna uygun hareket edilmemesinin önemli payı vardır.

Parti Merkez Komitesi veya üst komiteler, aldığı kararları uygulamak, uygulamayı denetlemek, olumlu veya olumsuz yanlarından gerekli dersler çıkarmak, bu dersleri tekrar merkezi düzeyde ele almak durumundadır. Eğer Parti Merkez Komitesi veya üst komiteler aldığı kararları uygulamak için altlara kavratmıyorsa, altları denetlemiyorsa ve bu denetleme sonucu altların görüş ve önerilerini büyük bir titizlikle ele alıp değerlendirmiyorsa, gerekli düzeltme ve yeniden üretimi gerçekleştiremiyorsa orada bırakalım bir demokratik-merkeziyetçiliği, örgüt ve önderlik anlayışını tartışmamız gerekir. Örgüt ve önderlik sorununun kavranmadığı noktada onun işleyiş ilkelerinin kavranması zaten mümkün olamaz.

Ben-merkezcilik; liberalizm ve sekterizmin de koşuludur. Ben-merkezcilik demokratik-merkezciliğin düşmanıdır. Bu, üst komitelerde “ben kararlar alırım, talimatlar veririm altlar uygulasin” mantığını şekillendirir ve büyütür. Keza ben-merkezcilik, altlara ise “kararlar alınmış ama doğru kararlar değil” ya da “iyi kararlar, katılıyoruz” biçiminde yansımaktadır. Keza benmerkezcilik altlarda üstlere karşı “direnme”, üstün etkisini boşa çıkarma, otoritesini sarsma ve alınan kararları kendisine tahakküm aracı olarak görme biçiminde yaşanmaktadır. Aynı hastalıktan muzdarip düşünce, Partinin Merkez Komite ve üst komite -kadroların aldığı kararlara, geliştirdiği düşüncelere karşı sürekli bir muhalif hastalığıyla eleştirmek görevini (!) üstlenmiştir. Böyle hastalıklı bir düşünce tüm olgulara “ben” ekseninden baktığı için olumsuzlukları, yanlışlıkları gidermek, düzeltmek için değil ama esas olarak onları Partideki demokrasi kültürünü, devrimci ahlak normlarını da yozlaştırarak ağız dolusu küfürler yapabilmektedir. Politik-ideolojik mücadele zeminini yozlaştırarak, Partinin gelişim dinamiği olan Parti içi demokrasi ve eleştiri özgürlüğünü, iki çizgi mücadelesini daha başından yozlaştırıcı ve yıkıcı bir hale sokabilmektedir. Bunun adına da demokratik-merkeziyetçilik diyebilen bir anlayış açıktır ki doğrudan Partiye değil burjuvaziye hizmet etmektedir.

Partinin en can alıcı sorunlarının büyük bir illegalite ve katı bir merkeziyetçilikle çözülmesi gerektiği yenilgi ve bunalım dönemlerinde gerek bu tür tutumlarıyla, gerekse merkeziyetçiliği ortadan kaldıran veya onu

keyfi biçimde “ben”cil ve “grup”sal çıkarları için kullananların açıktır ki bir Komünist Partisinde yeri yoktur ve olamaz. Onların yeri burjuvazinin bataklığıdır. Sözgelimi Partide ‘94 Nisan darbesinden sonra yaşanan bunalmı ortamında hemen merkeziyetçi bir tarzda hareket edip merkezi önderlik sağlanamadığı ve çürümüş-liberal unsurlar tarafından kısa zamanda sağlanması engellendiği için merkezi önderlik sorunu Partinin daha farklı bunalmımlar yaşamasına ve örgütsel zayıflamanın boyutlanmasına neden oldu. İşte böyle bir dönemde demokrasi adına kendi iğrenç “ben”lerinin çıkarlarını ön planda tutan buna pirim veren anlayış Partinin daha fazla kan kaybetmesine neden oldu. Partinin ve sınıf savaşımının bütünlüklü çıkarı değil de burjuva yaşamından kaynaklı ilkesizliklerin teorisini yapan bu anlayış disiplin ve merkeziyetçiliği bir diktatörlük olarak değerlendirdi ve Partide bunun propagandasını yaptı. Daha fazla demokrasi ama hep bana demokrasi, hep bana eleştiri özgürlüğü, kendilerine yönelik her eleştiri ise kendi haklarının, özgürlüklerinin gaspı, yıpratılma çabaları, engelleme çabaları olarak lanse edildi ve bunun utanmazca demagojisi yapıldı. Parti ve sınıf savaşımı kaygısından tamamen uzak açık bir Parti düşmanlığına dönüşen bu küçük-burjuva anlayış Partinin tüm imkanlarını kullanarak Partinin ilkelerini boşa çıkarmaya çalıştı.

Süreçte Partinin ve sınıf savaşımının hiçbir görevini yerine getirmeyen, halka ve devrime karşı zerrece sorumluluk taşımayan bu liberal burjuva çizgi kendisine hakları verilmediği, demokratik ortam sağlanmadığı gerekçeleriyle Parti iradesini parçalamaya çalıştı. Parti ve sınıf mücadelesinin ihtiyaçları ve görevlerini değil kendi ihtiyaçlarını ön planda tutan bu burjuva çevre Partinin gelişimine katkı sunmak yerine, bu noktada atılan adımları, Partinin merkezileşmesi için sürdürülen KÖK faaliyeti ve 2. OPK faaliyetini engellemeye çalıştı. Tüm bu liberal gerici burjuva unsurların geliştirdiği bu hastalıkların büyüdüğü bir zemin vardı. Bu zemin ise Partide yaşanan kendiliğindenciliğin boyutu idi. Kendiliğindenciliğin merkezi otoriteyi yok etmesi ve sıradanlaştırmasıydı. Kendiliğindenciliğin almış olduğu liberalizm boyutu ise **“barış içinde birarada yaşama”** pratiğine dönüşmesiydi. **“Bırakınız yaşasınlar, bırakınız yapsınlar”** biçimindeki liberal formasyon **“dokunma bana, dokunmayayım sana”** tavrıyla devam ederken **“dokunduğun an canına okurum”** anlayışıyla da liberalizmin ikiz kardeşi olan sekterizme dönüşüyordu.

Liberalizm bir burjuva ideolojisi olarak parti içinde yaşatılıp büyütüldüğü sürece Parti gerçek anlamda bütünlüklü olarak düşmana yönelemez. Gerçek anlamda düşmanla hesaplaşamaz. Dönem dönem küçük salvo atışlarıyla durumu kurtarmaya çalışır.

Liberalizm, her türlü devrimci çıkışın ve her türlü yenilenmenin ve ileri gidişin, radikalleşmenin önünde kocaman bir engeldir. **Liberalizm bir parti için ve kadro için sisteme prangalanmak demektir. Bir ayağı burjuva yaşam ve düşünüşüyle prangalanmış öbür ayağı ise serbest olan bir insan ne kadar yürüebilir, ne kadar ileri gidebilirse liberalizmden muzdarip**

bir düşünce de o kadar ileri gidebilir.

Dolayısıyla liberalizm statükoculuktur. Disiplin ve demokrasi onun pran-galanmış ayağıyla ileri gidiş mevzisiyle sınırlıdır. Herşeyi bu zemine çeker bu zeminde herşeyin bir arada yaşamasını ister. Yaşar ve yaşatır... Lenin'in deyimiyle “yaşa ve yaşat”çılık Komünist Partinin ve MİLM'nin canına oku-mak ve onun tüm ilkelerinin sinsice yozlaştırılması, içinin boşaltılması ve gi-derek de gizli biçimde sürdürülen bu tasfiyeciliğin açık tasfiyecilik biçimine dönüştürülmesidir. Ancak bu açık tasfiyecilik bir sonuçtur. İpin ucu Parti içindeki demokrasi ve disiplinin laçkalaştırılması, ilkelerin içinin boşaltılma-sındadır. Eğer sorun daha buradan görülmez ve müdahale edilmezse sonuçta açık tasfiyecilikle yüzyüze gelmek kaçınılmaz olur.

Bir başka örnek; 1992'de Partinin DABK'la yaptığı birlik... 1987 yılında DABK'ın çıkışına kaynaklık eden ideolojik-politik ve örgütsel nedenler yete-rince incelenmeden, bundan daha da önemlisi ise '87'den '92'ye kadar yaşa-nan beş yıllık bu süreçte sözkonusu ideolojik-politik-örgütsel şekillenişin nas-ıl bir niteliğe dönüştüğünü, ne tür yeni formasyonlara büründüğünü yeterin-ce incelemeyen, bu olguyu yeterince tahlil etmeden **genel programatik dü-şüncelere yaklaşımdaki yatkınlıktan ötürü** birlik yapılması anlayışı liberal ve pragmatist bir anlayış olarak değerlendirilmelidir. Ki 2. OPK bunu samimi olarak ele alıp değerlendirirken birliğin oportünist olduğunu belirlemiştir. Ancak bununla yetinemeyiz. Oportünizm bizim birlik sürecini nasıl yaşadığı-mızın, bu süreçteki liberalizminin ve yaşa yaşatçılığımızın sonucudur. Yani liberalizm oportünizmin temelidir. Elbette oportünizm de liberalizmi ve kar-deşi olan sekterizmi koşullarına göre büyütür. Ancak belirleyici olan ideoloji-dir. Yani liberalizm ideolojik bir boyut iken oportünizm buna bağlı gelişen si-yasal formasyondur. Liberalizm ve pragmatizmin içiçeliği sağ bir oportünist siyasal hattın gelişmesine neden olmaktadır.

Liberalizmin karşıtı olan sekterizm ise DABK için tam bir ideolojik-polit-ik ve örgütsel çizgiye dönüşmüştü. **Sekterizm siyasal ve örgütsel planda kendi insan tipini yaratmıştı.** Politikaların küçümsenmesi, salt askeri bakış açısı, Parti kavramının tasfiye edilmesi, bir grup ve çevre ilişkilerinin egemen olması, bunun içinde de bireylerin “**özel yetenekleri**”yle herşeye damgasını vurması Parti, örgüt, işleyiş, demokrasi, disiplin, çizgi mücadelesi, kolekti-vizm vs. vs. hemen tüm kavramların yerini kişilerin hükmü ve kişilerin adale-ti almıştı. **Tüzük, hukuk ençok eylem yapan adamın iki dudağı arasında çıkanlarla yaşam buluyordu.** Tam bir anarşizm ve tam bir menşevizm hü-küm sürüyordu. Bu durum bizim tarafımızdan görüldü. Ancak bu derinleme-sine bir görme ve kavrama olayı değildi. Yüzeysel ve sonuçlarıyla görülen ama bizdeki liberalizm ve pragmatizmin etkisiyle derinlemesine analiz edil-meyen ve tehlikeli boyutlarıyla görülmeyen bu durumla bir arada yaşamak giderek Partinin bütünlüklü yıkımının önünü açtı. Partiyi içten çürüten ve yı-kan hastalıklar Parti ortamında büyüdü, büyütüldü. Sekterizm ve “sol”culuğa

verilen prim Parti içinde ajanların dahi yaşayabileceği uygun bir ortam yaratı. Bu ortam elbette birlik sürecinde oluşmadı. Bunun DABK açısından çok uzun bir geçmişi vardı. Bizim ise bu uzun geçmişle yeterince doğru tarzda ve zamanında mücadele etmememiz sonucudur ki onun büyümesine ve Partiyi tamamen yıkmasına izin verişimiz vardır. Burada bütün bu hastalıklarla hiç mücadele etmediğimiz gibi bir yanlış anlayışa da varılmamalı. Elbette görüldüğü yüzeysel boyutuyla belli çabalar olmuştur. Bu yadsınmamalı. Ancak sorunumuz bu değil. Esasa ilişkin ve MLM tarzda mücadeleden bahsediyoruz. Bunun nedenlerinden bahsediyoruz...

Demokratik-merkeziyetçilik ilkesi üzerinde dururken diğer önemli bir nokta ise ademi-merkeziyetçiliktir. **Bölgesel, örgütsel ve kadrosal inisiyatif ve uygulama diyebileceğimiz ademi-merkeziyetçilik, demokratik-merkeziyetçiliğin güçlendirilmesidir.** Sınıf savaşımının gelişimi ve Partinin bunda fonksiyonel hale getirilmesi bir anlamda buna bağlıdır. Zira Stalin yoldaşın dediği gibi **politikalar merkezi olarak bir kez belirlendikten sonra onun başarısı ve başarısızlığı kadroların ve organların inisiyatifine, niteliğine, uygulamadaki ustalığına bağlıdır.** Bu anlamda yerel Parti organları ve kadroları demokratik-merkeziyetçiliği ve fonksiyonlarını sadece üretilen politikaları uygulamak ve kararlara uymakla sınırlayamaz. Onların görevi aynı zamanda politika üretmek, demokrasiyi uygulamak, inisiyatif geliştirmek, merkezi politika ve kararlara denetlemek, merkezi sürekli beslemek, kan pompalamaktır. Bazı yoldaşlar bu temel sorunu şöyle algılamaktadırlar. Bana verilen görevi yaparım. Alınan kararlara uyarım. Kararları uygularım. Bunun yanında da Parti Merkezine -önderliğine- veya üst komitelere **“yardımcı olurum”**. İşte bu **“yardımcı olurum”** kavramını biraz analiz ettiğimizde, bu anlayıştaki yoldaşların pratiğini biraz incelediğimizde çok vahim bir hastalıkla karşılaşılıyor. Nedir bu hastalık? Parti önderliğinin kendisi dışında yardımcı olunması gereken bir olgu olarak görülmesidir. Parti önderliğini sahiplenmeyi Partiye karşı, sınıf savaşımına karşı görevlerinden biri, hatta olmazsa olmaz görevlerinden biri olarak görmemek ve kavramamaktır. Bunu Parti içinde temel bir görev olarak kabul etmediği ve buna karşı görevlerini yerine getirmediği zaman Parti önderliğinin, üst komitelerin denetlenemeyeceği, güçlenemeyeceği, doğru politikalar üretmede yetersiz ve kısır kalacağı gerçeğini görmüyor ve kavrayamıyor. Bu bir görev değil de **“yardımcı olmak”** olarak algılandığı zaman demokratik-merkeziyetçilik ilkesinin kavranmadığı ve bunun içinin boşaltılıp sadece örgütsel boyuta indirildiğini kavramıyordu.

Demokratik merkeziyetçilik ilkesi hiçbir zaman yalnız başına örgütsel ve idari tedbirler noktasına indirgenmemelidir. Demokrasinin ve disiplinin ideolojik-politik ve örgütsel bir bütün olduğunu söz konusu bölümlerde işledik. O halde demokratik-merkeziyetçiliği de böyle kapsamlı ve derinlemesine ele almalı, pratikte de tamamen bu niteliğe uygun davranmalıyız.

Alt komite ve kadrolar açısından ya da **Parti içindeki bütün uygulama-**

larda olmazsa olmaz ilkelerden biri eleştiri özgürlüğüdür. Ancak eleştiri özgürlüğü davranış birliğini yani örgütsel birliği, yani merkezi kararların uygulanmasını engellediği an orada Parti parti olmaktan çıkar. Kararlar tartışılır. Farklı düşünceler ortaya çıkarılır. Ancak mutlaka uygulanır. Bu zorunlu bir yasadır.

“Demokratik-merkeziyetçilik ve yerel birimlerin özerkliği ilkesi, belli bir eylemin birliğini sarsmadığı sürece, tamamen ve her yerde **eleştiri özgürlüğü** ve Parti tarafından kararlaştırılan bir eylemin birliğini yok eden ya da zorlaştıran hiçbir eleştiriye izin vermemek anlamına gelir.” (abç)

“Ve 18., 19. ve 20. yüzyılların bütün devrimcilerinin tüm deneyi, proletaryanın devrimci öncüsünün birliği, gücü, etkisi çok az da olsa zayıflatıldığında, bu yalpalamalardan, kapitalistlerin iktidarının ve mülkiyetinin restorasyonundan (yeniden inşasından) başka birşey doğmayacağını mutlak açıklık ve ikna gücüyle göstermektedir.” (Lenin, Ö.Üzerine sf.122)

Proletaryanın örgütten başka hiçbir silahı yoktur. Bundan ne anlamamız gerektiği ve bunu yaşamda nasıl uygulamamız gerektiği her bir **“küçük zaaf”**ın nasıl ilkelerin içini boşalttığı, içi boşalan ilkelerin ise nasıl Parti yaşamında çürümüş mermiler olduğunu ve bir silahın nasıl işlevsizleştirildiğini her zaman ve her sorunda sorgulayarak açığa çıkarıp mahkum edelim.

Unutmamak gerekir ki “Partimizde örgüt ve disiplin ruhuyla eğitilmemiş olanlar, proleter değil, belli bir takım aydınlardır” (Lenin age sf.145) Bu “aydınlr”la da ne Parti inşa edilebilir, ne de sınıf savaşımı verilebilir.

Tüm Parti komiteleri ve Parti hücreleri, Parti kadroları ve militanları Partinin demokratik-merkeziyetçilik ilkesini böyle ele almak ve böyle uygulamak zorundadırlar.

D) Parti Komiteleri Parti Merkez Komitesinin Kararlarını Nasıl Ele Almalı, Nasıl Uygulamalıdır?

Bugün başlıca sorunumuz Partiyi mevcut hastalıklardan arındırarak güçlü bir Parti haline getirmek ve bununla beraber yetkin bir önderliğe kavuşturmak ve önderlik kurumunu süreklileştirmektir. Bir yapı ve önderlik sorunu-muz vardır. Bu yapıyı inşa etmeye ve bu inşadan güçlü, uyumlu, ideolojik-politik-örgütsel olarak üretken bir önderliği oluşturmaya ihtiyacımız vardır. Böyle bir önderlik olmadan sınıf savaşımına önderlik etmek ve partiyle birlikte orduyu ve Halkın Devrimci Birleşik Cephesi’ni kurmak ve önderlik etmek mümkün olmaz.

Güçlü ve nitelikli bir önderlik yaratmak Partinin sorunudur. Yoksa sanıldı-

ğı gibi güçlü bir önderlik kendiliğinden yaratılamaz. Ya da önderlik kendisi o güce ve yetkinliğe kavuşamaz. Her Parti layık olduğu bir önderliğe sahiptir.

Önderliğin niteliği ve kapasitesi, o Partinin sınıf savaşımındaki yerinde belirleyici bir etkiye sahip olur. Nitelikli önderlik, nitelikli bir Partinin ürünüdür. Ve Partiyi daha üst boyutta yeniden üretir. Niteliksiz bir Parti ise niteliksiz bir önderliğe sahip olur. Niteliksiz önderlik ise o Partiyi daha da geriye götürür. Sıradanlaştırır, tasfiye eder.

Parti komiteleri Merkez Komitesinin kararlarını ya da alt komiteler üst komitelerin kararlarını eleştirebilirler. Ancak eleştirinin temel eksenini Parti programı doğrultusunda yürütülmelidir. Her komite bu eleştirmeyi kendi üyeleriyle yapmalıdır. Her üye keza eleştirilerini ve MK (merkez komite)ya yönelik eleştirilerini de komitesinde ve buradaki işleyiş aracılığıyla Parti Merkez Komitesine bildirebilir. Partinin siyasal davranışını bozan, eylem birliğini yaralayan her türlü eleştiriye izin verilmez ve böyle bir eleştiri tarzı meşrulaştırılamaz. Meşrulaştırıldığı takdirde Parti Merkezi ve komiteler arasında eylem birliği, disiplin birliği bozulur, dolayısıyla Parti parti olmaktan çıkar.

Parti Merkez Komitesi'nin tüm kararları alt komiteler tarafından kayıtsız şartsız uygulanmalıdır. Kararlar her komitenin çalışma alanında alacağı özgün biçimler belirlenerek ve bu özgül biçimlerin ihtiyaç duyduğu örgütsel mekanizmalar derhal oluşturularak bu kararlar yaşama geçirilmelidir. Kararların sadece örgütsel ya da eylemsel boyutuyla değil, politik-ideolojik boyutuyla ele alınarak uygulanması zorunludur. Uygulanan her kararın sadece maddi örgütsel sonuçları değil, politik sonuçlarının, politik etkilerinin ne olduğu açıktan tespit edilmelidir. Her kararın kitleler üzerindeki etkisi, düşman üzerindeki etkisi ve onu uygulayan komiteler, kadrolar, hücreler, militanlar üzerindeki etkisi (olumlu-olumsuz) yerinde ve zamanında tespit edilmeli, olumluluklar büyütülmeli, yeni ajitasyon/propaganda konusu yaparak geliştirilmelidir. Olumsuzluklar ise yeniden ele alınarak nedenleri kapsamlı tahlil edilmeli ve gidermek için önüne somut görevler koymalıdır. Politik sonuçları ele alırken örgütsel yanları üzerinde durulmalıdır. Kararların uygulanırken hangi yöntemlerle uygulandığı önemlidir. Sonuç olarak karar uygulanmış olabilir, ancak kararlar uygulanırken çalışma tarzı önemlidir. Bir işin yapılması, kararın uygulanış biçimi onun niteliğini ortaya çıkarır. İyi ve doğru tarzda uygulanan kararlar doğru politikaları geliştirirken ve bunu uygulayanları yetkinleştirirken, yanlış bir tarz ise olumsuz sonuçları ortaya çıkarır. Bu tarz, uygulayanları hastalıklı unsurlar haline getirir.

Kararları uygularken olumlu-olumsuz tüm sonuçlarını, politik-örgütsel tüm sonuçlarını Merkez Komitesine rapor etmek zorunludur. Bununla beraber her şeyin temel niteliğini belirleyen ideolojik boyut, çalışma tarzının, uygulamanın her aşamasına damgasını vurmalıdır. Proleter ideolojiye, proleter ahlaka, proleter kültüre, proleter yaşama zarar veren her türlü yöntem

mahkum edilerek uygulandığında gerçek anlamda proletarya davasına, Proletarya Partisine hizmet edilebilir. Aksi davranış ve aksi anlayış ise faydacılığı ve ilkesizliği büyütür. Böyle bir anlayışla yapılan her eylem, uygulanan her karar bugün gururumuzu okşayabilir, günlük bazı ihtiyaçlarımıza yanıt olabilir. Hatta komiteler ve kadrolar “MK kararlarını uyguladık” huzuruna (!) varabilirler. Ancak Komünist Parti öğretisi bununla bağdaşmaz. **Herşey temel ilkelerimizle yapıldığı oranda Proletarya Partisi’ne hizmet edebilir. İkesizce yapılan herşey geleceğin bugünden kirletilmesi, ilkelerin adım adım dejenere edilmesidir.**

Parti komiteleri ve kadroları Parti Merkez Komitesinin kararlarının sadece kendi alanlarında değil, aynı zamanda diğer bütün alanlarda da uygulanıp uygulanmadığını, uygulandıysa oradaki olumlu dersleri öğrenmeli, uygulanmadıysa yine oradaki olumsuzlukların nedenlerini araştırmalı, öğrenmeli, buna Parti işleyişi çerçevesinde müdahale etmelidir. Bunu ise Parti Merkez Komitesi aracılığıyla ve MK’nın bölge-alan raporlarını yayınlamasıyla yapmalıdır. Kararların uygulanıp uygulanmadığını sadece kendi alanıyla sınırlı tutan bir komite ve kadro özünde “ben”ciliğin damgasını vurduğu bölgeci ve organcı anlayıştan muzdarip demektir. Elbette esas olarak kendi alanıyla sorumludur. Ancak öbür taraftan Partinin ve sınıf savaşımının bütününden sorumludur.

Parti komitelerinin MK kararlarını nasıl uyguladığını bilmek için komiteler MK’ya sistemli, zamanında ve kapsamlı raporlar vermelidir. MK ise gelen tüm bu raporlar ve bu yönlü denetimlerle komiteleri-kadroları sıkı bir denetime tabi tutmalı ve bunu hiçbir zaman gevşetmemelidir. Sıkı denetim gevşediği an kendiliğindencilik başlar. MK ile alt komite ve kadrolar arasındaki bu sıkı bağ koptuğu an orada o Parti için felaket başlamış demektir. MK bürokratlaşır, yozlaşır ve sıradanlaşır. Alt komiteler ise kendi başına hareket eder. Bölgeci ve organcılığa gömülürler. Bir süre böyle devam eden bir parti tam bir bölgeler, organlar koalisyonu haline gelir. Bölgeler ve MK arası pazarlıklar başlar. Ne otorite kalır, ne mücadele... Menşevikleşme ve çürüme tamamen tasfiyeye götürür. Süreç incelendiğinde bunun boyutlu olarak Partide yaşandığı dönemler az değil. Ve bugün bunun çok ciddi etkilerini Partide görmekteyiz.

Parti Merkez Komitesinin kararları uygulanmıyor. Ya okunup geçiriliyor ya da çok az bir yanı derme çatma biçimlerde uygulanıyor. Uygulamaların sonuçları Parti Merkez Komitesine aktarılmıyor. Parti Merkez Komitesi ise Partiye hükmedecek kanallara, çabalara, kolektif mekanizmalara sahip olamıyor. Böyle olunca Parti, mevcut durumdan kurtulamıyor. Ne sağlıklı bir Parti inşası süreci yaşanabiliyor ne de bunun güçlü bir önderliği yaratılabiliyor.

Bugün önümüzdeki başlıca sorun Partiyi yeniden inşa etmektir. Ancak Parti için zorunlu olan bu ilkeler sağlamlaştırılmazsa ve buna uygun bir çalışma ve yaşam tarzına kayıtsız şartsız uyulmazsa ileriye gitmek bir yana ge-

riye gidilir...

"Eğer aynı zamanda hem merkeze karşı sorumluluk açısından hem de merkezin, Parti aygıtının bütün dışlı ve çarklarından haberdar edilmesi açısından azami **ademi-merkeziyetçilik uygulamazsak**, bu merkez iktidarsız kalacaktır. (...) Eğer Parti merkezi, eski tipte yerel komiteler tarafından doğrudan pratik çalışmadan **koparılmaya** devam ederse ne belli bir örgütün yönetim organı olarak resmen tanınması, ne de resmi bir MK'nın kurulması, hareketimizin gerçekten birleşmesini ve sağlam bir militan Partinin yaratılmasını sağlayamayacaktır. Bu eski tipte yerel komiteler, kendini belli tipte bir devrimci çalışmaya hasretmeyen, özel bir görev konusunda sorumluluk üstlenmeyen, bir işi yükledikten sonra onu derinlemesine inceleyip hazırlayarak sonuna kadar götürmeyen, kesin lafazanlıkla, muazzam bir lafazanlıkla muazzam bir vakit ve güç heba eden, herbiri her çeşit işle uğraşan bir insan salatasından meydana gelirler. (...) Merkezin düzgün çalışabilmesi için yerel komiteler kendilerini yeniden örgütlemelidirler, uzmanlaşmalı, daha 'işbilir' örgütler haline gelmeli ve şu ya da bu pratik alanda gerçek 'yetkinliğe' erişmelidirler. Merkezin (şimdiye kadar olduğu gibi) öğüt vermek, ikna etmek ve tartışmakla kalmaması, orkestrayı gerçekten yönetebilmesi için, kimin hangi kemanı nerede ve nasıl çaldığını; her çalgının çalınması için talimatın nerede ve nasıl alındığını ya da alınmakta olduğunu, (müzik kulağı tırmalamaya başladığında) kimin nerede ve niçin falso yaptığını ve falsonun giderilebilmesi için kimin nereye ve nasıl aktarılması gerektiğini kesin olarak bilmesi gerekir" (Ö.Ü. Lenin Tüzükler sf.31-32)

Yukardaki aktarımda da görüldüğü gibi Parti Merkez Komitesi ve tüm alt komiteler arasında kopmaz bir diyalektik bağ ve kopmaz ilişkiler sistemi vardır. Parti ve önderlik bu komiteler sisteminin sentezidir. Eğer böyle kavranmazsa sorun, herşey mekanik olarak ele alınırsa rahatlıkla önderlik diğer komitelerle ayrıştırılabilir, diğer komiteler Merkez Komitesiyle karşı karşıya getirilebilir. Ya da bölgeler, alanlar birbirinden koparılarak kendi başına alınıp ve menşevik bir örgüt modeli ortaya çıkarılabilir.

Eğer Parti Merkez Komitesi ile komiteler ve kadrolar arası ilişki böyle ele alınmazsa giderek kolektif işleyiş ortadan kalkar. Bireyler ön plana çıkar. Bireyler üzerine iş yapma mantığı egemen olur. Bu tarzın kendisi de tasfiyeciliğin yani Parti öğretisinin tasfiye edilmesinin bir biçimidir. Merkez Komitesi değil, Merkez Komitesindeki kişiler belirleyici olur. Neyin üzerinde? Alt komitelerin değil, alt komiteler içindeki üyelerin üzerinde... Komitelerin organik sentezi olan Parti, kişilerin toplamına ve kişilerin ilişkilerine dönüşür. Tasfiyeciliğin bu biçimi Partinin çeşitli dönemlerinde yaşandı. Birlik sürecinde ise egemen oldu. Darbe sürecinden sonra da bu kültür, merkezi önderliği ve otoritesini neredeyse tamamen ortadan kaldırdı. Bundan doğru tarzda öğrenmeli ve geçmişi tekrar etmemeliyiz...

Nedenleriyle birlikte emperyalizmin girdiği ekonomik güzergahın analizi

Burjuvazi emperyalizmin durumunu itiraf ederken, elbetteki mevcut durumun sonuç ve nedenlerini objektif bir zeminde açıklamıyor. Elbetteki onların sınıf karakterinden böyle bir şey beklemek büyük bir gaf ve yanılıdır. Lakin sorunun objektif zeminde açıklanması da zorunluluktur. Bu da ancak Marksizmin ve bugünkü boyutuyla MLM'nin rehberliğiyle mümkündür.

Uluslararası mali sermaye bugün uygulamaya çalıştığı yeni ekonomik politikasını, daha '70'li yılların ikinci yarısında planlamaya başlamıştı. Çünkü dünya kapitalist-emperyalist sistemi, daha o yıllarda tıkanmanın eşiğine gelmişti. '70'li yılların sonlarında, '80'li yılların başlarında "serbest piyasa ekonomisi" adı altında, bugünkü ekonomik modelin bazı adımları devreye sokulduysa da, bugünkü kadar geniş ve yaygın boyutlarda değildi. Tasarlanan ekonomik model tüm özellikleriyle hayata uygulanamıyordu. Emperyalistler arası ilişkilerde dünya konjonktürü soğuk savaş boyutlarındaydı. Ve bu konjonktürün kutuplarından birinin başını Rus Sosyal-Emperyalizmi çekiyordu. Soğuk savaş emperyalist haydutların ihtiyaç duydukları yeni ekonomik politikalarının bugünkü gibi derinlemesine ve enlemesine hayata geçirilmesi için pek uygun bir zemin teşkil etmiyordu. Çünkü; yeni ekonomik model, uluslararası emperyalist sistemin tıkanan kaynak yollarını açmayı güden ve tüm dünya çapında emperyalist ülke ve pazarlarda uygulanmasını gerekli kılan bir politikaydı. Emperyalizmi için yeni kaynaklar hedefleyen böylesi bir ekonomik konjonktür, soğuk savaş şartlarında bugünkü gibi boyutlu uygulanmadı, kısmi boyutlarda hayata geçirilebildi.

Nitekim emperyalist talanda Rus Sosyal-Emperyalizmi havlu attıktan sonra emperyalistler arası ilişkide oluşan görelî yumuşama ve uzlaşma döneminde, yeni ekonomik politikaların ivme kazandığı görülüyor. Ancak görelî uzlaşma döneminde üzerinde anlaştıkları, hemfikir oldukları bir ekonomik politikadan yola çıkacaklarını, emperyalistlerin ilişkilerine bu görelî uzlaşmanın damgasını vuracağını sanmak, büyük bir yanılıdır. Çünkü emperyalistler arası

ilişkilerde rekabet ve çatışma esas, uzlaşma talidir. Her uzlaşma, üzerinde oluşan her antlaşma yakın gelecekteki kutuplaşmaları, anlaşmazlıkları barındırır. Nitekim gelinen yeni süreçte emperyalistler arası ilişkilerde uzlaşma yerini kutuplaşmaya bırakmaya başlamıştır bile. Uluslararası mali sermayenin ideologlarınca, “**Küreselleşme**”, “**Yeni Dünya Düzeni**” gibi formülasyonlarla lanse edilen yeni ekonomik modelin uygulamaya sokulduğu süreç emperyalist kutuplaşmaların oluşmasıyla, emperyalistlerin “**bütünleşme**” demagojilerini de mahkum etmiştir. Ve tabi ki dünya halklarının sömürsünü ve emperyalizmin içine girdiği ekonomik tıkanıklığı gizleyen yalanları ve demagojileri açığa çıkarmış, mahkum etmiştir.

Her ne kadar bu tıkanıklık mümkün mertebe kamuoyundan gizlenmiş olsa da, sosyal-emperyalist kampın sorunları öne çıkarılarak büyük bir sahtekarlıkla sosyalist sistemin sorunlarıymış gibi gösterilmiş ve anti-komünist bir ideolojik kampanya sürdürülmüşse de, gerçeklerin inatçılığı yalan ve tahrifata dayalı bu kof kampanyayı boşa çıkarmıştır. Emperyalist rekabete sosyal-emperyalizmin havlu atmasından sonra, ideolojik kampanyalarını bir müddet daha sürdüren finans kapitalin sorunları bugün artık iyice gün ışığına çıkmıştır. Öyle ki burjuva ideologlar bile dünya kapitalist sisteminin bir yapısal krizin içine sürüklendiğini itiraf etmek zorunda kalmışlardır. ‘30’lu yıllarda **Keynes** tarafından 1929 krizine alternatif olarak formüle edilen ve esas uygulamasına 2. Paylaşım Savaşı’nın hemen akabinde başlanılan kapitalizm-emperyalist tarihinin en “**istikrarlı**” ekonomik politikasının bugün gelinen aşamada artık iflas ettiği, mevcut bunalımın artık bu ekonomik programla aşılamayacağı, ısrarı halinde bunalımı daha da derinleştireceği noktasında burjuva ideologlar hemen hemen hemfikir olmuşlardır. Kapitalist dünyayı zamanında kritik bir krizden çıkardığı söylenen ve bunun için övgüler dizilen Keynesçi ekonomik politika, bugün ise günah keçisi yerine konarak mevcut krizin sebebi olarak görülmekte... Oysa bu kapitalizmin nesnel bir işleyişi olup, içinde debelendikleri bugünkü kriz gibi, geçmişte de dönem dönem sürüklendikleri krizler, bunalımlar kapitalist-emperyalist sistemin doğal tezahürüdür. Burjuvazi bu krizlere politik müdahalelerle çıkış yolları arar. Ama burjuvazinin yaptığı müdahale sistemin sınırları içinde kaldığından, yaptıkları müdahalenin ömrü de -sistemle kıyaslandığında- pek uzun vadeli değildir. Ve gün gelir -bırakalım emekçileri- artık kendi sınıf ihtiyaçlarına da yanıt veremez. Bir başka ifadeyle yaptıkları müdahale iflas eder.

Daha açık bir ifadeyle, bir dönemler burjuvazi için çıkış yolu teşkil eden **Keynesçi** ekonomik-politika, ömrünü doldurmuş ama aynı zamanda uluslararası finans kapitalin yeni sorunlarına zemin de oluşturmuştur. Elbette ki bu işleyiş fasit bir daire gibi kendi ekseni etrafında sonsuza dek devam etmeyecektir. Çünkü burjuvazinin her müdahalesi, onun iradesi dışında kapitalizm -ve onun en üst aşaması emperyalizm- üretim tarzında ve üretim ilişkilerinde tahribatlar oluşturmakta, üretici güçlerle çelişmesini keskinleştirmekte, uzun

vadede onun sonunu biraz daha yakınlaştırmaktadır.

Nitekim bu ekonomik programın uygulandığı dönem, emperyalizm tarihinin görece en istikrarlı ve en uzun dönemi olmuştur. Öyle ki çeyrek yüzyıllık bu dönemde emperyalist metropollerde üretim en yüksek düzeyine çıkmış, bu görece büyüme hızı en yüksek boyutlara varmış, istihdamda artış göstermiş, ekonomide de görece büyümeler görülmüştür. Üretim araçları da teknolojik olarak üst düzeyine varmıştır. Emperyalist ülkeler için böyle gelişmiştir.

Ancak, pazarlarla ilişkiler açısından bakıldığında ise, emperyalistlere karşı bu dönemde ulusal ve sosyal-kurtuluş mücadelelerinin sürdürüldüğü görülmektedir. Hatta emperyalistler Uzakdoğu'da bazı pazarlarını da kaybetmişlerdir. Ama ekonomik ilhak altında tuttuğu pazarlara emperyalizm tarafından sermaye ihracı da yine en fazla bu dönemde yapılmıştır. Dolayısıyla uluslararası alanda tekelleşmiş mali sermaye, pazarlara da en fazla bu dönemde yoğunlaşmış ve sermaye birikimi doruk noktasına ulaşmıştır. Sömürge, yarı-sömürgelerin sömürüsü bu sürede oldukça derinleşmiştir. Öyle ki **emperyalist ülkelerin dünya çapındaki ulusal gelirleri, 1900'ün başlarında Asya'daki pazarlardan 5 kat, Latin Amerika pazarlarından 3 kat fazlayken bu oran '87'de ortalama olarak 36 katına ulaşmıştır.**

Emperyalizmin '29-'33 yılları arasında yaşadığı kriz üzerine Keynes devletin ekonomiye müdahale etmesini önermişti. Çünkü meta arzı, talebin devamlı üstündeydi. Bunun başlıca nedenlerinden biri emekçilerin ücretlerinin düşük olması ve ihtiyaçlarını karşılayamamaktan kaynaklanıyordu. Üretilen mallar da pazarda yeterince tüketilmediğinden artı-değer realize olamıyor yani saf değer olarak kapitalistlere geri dönmüyordu. Bu da kapitalistlerin kar oranını düşürüyor, sermayenin hacmini daraltıyor, yeni yatırımlara olanak vermiyordu. Hatta işletmeler iflas ediyordu. Gittikçe işsizlik artıyordu. Ayrıca dünyada ilk defa Sovyetler Birliği'nde proletarya kendi sistemini kurmuştu. Kapitalist-emperyalist ülke proleterlerinin dikkatlerini çekiyor ve onlar için de esin kaynağı oluyordu. Emperyalizmin yaşadığı bir krizin faturasının çıkartıldığı emekçiler için sosyalist bir sistemin cezbedici etkisi de kapitalist-emperyalist dünya için ayrıca bir tehdit unsuru teşkil ediyordu. Nitekim düşük ücretler işçilerin tepkilerini ve hoşnutsuzluklarını geliştiriyordu. **Keynes'e** göre bu nedenlerden iç pazarda istikrarın sağlanması gerektiği, bunun için de devlet ekonomiye müdahale ederek, kredilerin faiz fiyatını düşürerek yatırım olanaklarını arttırmalı, ayrıca kendisi de yatırımlar yaparak tam istihdamı sağlamalı, toplanan vergileri daha fazla kapitalistlerin emrine sunarak hem üretimin verimliliğini arttırmalı, hem de işçi ücretlerini de arttırarak talep yetersizliğine son vermeliydi. Keynes, pazarlar içinde **ithal ikameci modeli** öneriyordu. Bu modele göre bu ülkeler geri olduklarından dışa (emperyalizme) bağımlıdır. Dışa bağımlı sanayinin üretimi, emperyalistlerden ithal edilen sanayi ürünleriyle yapılır. Bu emperyalistlerin ihracatını ar-

tırır, artı kaynak yolları yaratır. Emperyalistlerden ihraç edilen sanayi ürünleri, yarı-sömürgelerin pazarlarında montaja ve tüketime yönelik üretimle, bu ülkelerin pazarlarında tüketilir. Emperyalizme bağımlı yarı-sömürgelerin ihracatı ise başta tarım olmak üzere, geleneksel ürünler ve en fazla emperyalizm için hammadde, doğal kaynaklar ve hafif sanayi ürünleri üzerinden yapılır. Bu ürünler ucuz ve geliri durmadan azaldığı için emperyalizme bağımlı ithalatın finansmanını karşılayamaz. Karşılayamadığı gibi ödemeler dengesi devamlı aleyhinde büyür. Dolayısıyla büyüme için gerekli döviz ancak emperyalistlerden sağlayabilir. Bu da yarı-sömürgelerin devamlı emperyalizme borçlanmasını kaçınılmaz kılar. Dolayısıyla bu işleyiş; emperyalizmin sermaye ihracını daha fazla pompalamış ve dünya halklarının sömürsünü daha katmerli ve daha boyutlu gerçekleştirmiştir.

Emperyalist vampirleri '29 dünya krizinden çıkararak, dünya halklarının katmerli sömürsüne dayanan bu ekonomik konjonktür, bugün gelinen aşamada artık onlar için çare olmaktan çıkmıştır. Çare olmaktan çıktığı gibi sermaye birikimi önünde adeta set oluşturmuş, tıkanıklıklar yaratmıştır. Yani bu ekonomik konjonktür iflas etmiştir. Onun içindir ki emperyalist burjuvazi elbirliğiyle yeni konjonktür arayışlarına girmiştir. **Kapitalizmin bir türü olan bürokrat kapitalizmin iflasını** ve kapitalist-emperyalizmin girdiği genel krizi, sosyalizmin iflası şeklindeki demagojileri ile gizlemeye çalışan burjuva ideologlar, bugün karşı karşıya buldukları tıkanıklığın nesnellığı karşısında secde olmuşluklarını gizleyemez duruma düşmüşlerdir. Yeni konjonktür arayışlarına girmek zorunda kalmış, dolayısıyla kabul ettikleri tıkanıklıktan ve krizden yeni düzenlemelerle çıkılacağını söylerken, elbetteki dünya halklarına yine **“tatlı”** vaatler de sunmaktan geri kalmıyorlar. Varsınlar onlar o **“vaatlerini”** yine sunsunlar. Ama kapitalizmin bu tarihsel gelişimi, en üst aşamasında da (emperyalist süreçte) kendi içindeki **nesnel çelişkiyi** bir kez daha gözler önüne seriyor. Bugünkü boyutlara gelen sermaye birikiminin devinimi sınıf mücadelesine etkide bulunmuş, çözümler getirmiş, aynı zamanda da sınıf mücadelisini şiddetlendirmiştir. Kapitalizmin nesnel çelişkisi bunu bugün bir kez daha göstermektedir. Emperyalist ülkeler ve uzantılarının pazarlarında şimdiye değin uygulanan ekonomik politikalar, hakim üretim tarzında aşınmalar yapmıştır. Üretim tarzının bütünlüğü içindeki parçalarını oluşturan üretici güçlerle, üretim ilişkileri arasındaki çelişki ve uyumsuzluk bugünkü dünya ekonomik konjonktüründe daha da büyümüş, birbirlerine karşı zıt kutuplarda mevzilenen sınıflar arasındaki çatışmada, yarının daha keskin süreçlerine şimdiden zeminler oluşturmuştur. Çünkü emperyalist burjuvazinin **“küreselleşme”** **“yeni ekonomik düzen”** vb. formülasyonlarıyla dünya çapında giriştiği yeni ekonomik müdahale ve düzenlemeler sonucu, üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki derinleşen uyumsuzluk, sonuçta emperyalistlerin kendi ülkelerinde ve hükmettikleri pazarlarda, birakalım bir önceki ekonomik uygulamaların sebep olduğu so-

runları bertaraf etmeyi, bu sorunları yapısal boyutlara vardirmiştir.

Öyle ki, dünya halklarının yoğun sömürsü üzerine oluşan sermaye yoğunlaştıkça bu daha çok rantıye için kullanılmış üretime ayrılan bölümün ise önemli bir kısmı üretim araçları kesimine yatırılmıştır. İşgücüne yatırılan pay ise üretim araçlarına kıyasla gittikçe düşmüştür. Böylece sermayenin "toplam" hacmi içinde üretim araçlarına (değişmeyen sermaye) yatırılan sermaye oranı büyürken, işgücüne (değişen sermaye) yatırılan oran küçülmüştür. Üretilen meta pazara sürüldükten sonra, metaya giren tüm sermaye harcamaları bu meta biçiminden sıyrılıp, saf değer biçiminde, yani paraya dönüşerek artı-değer fazlalığıyla geri geldiğinde bu işlem gerçekleşmiştir. Yani üretimin yenilenmesinden sonra realize olan artı-değer, sermayeye dahil olduğunda büyük kısmı daha çok üretim araçlarına, küçük kısmı ise iş gücü kesitine dahil olmuştur. Sermayenin organik bileşimindeki bu oransal dağılım, irade dışı olup, onun işleyişinden kaynaklanmıştır. Bu işleyiş sermayenin birikimini gittikçe genişletmiştir.

Emperyalizmin uzantıları olan sömürge, yarı-sömürgelerde birikimin büyümesi ilkel boyutları aşamamıştır. Çünkü; buralarda elde edilen karların aslan payı devamlı emperyalistlere akmıştır. Emperyalizme bağımlı, komprador kapitalizm genelde ortaçağın pre-kapitalist ekonomi biçimlerini tasfiye edememiş olup, onunla içiçedir. Artı-ürünün aslan payı emperyalizme gittiğinden, sermaye buralarda yoğunlaşmamış ve sermaye birikimi buralarda tamamlanmamıştır. Bundan dolayıdır ki gelişmiş ve modern kapitalizmin tüm yasaları ve kuralları bu güdük ve komprador yapılarda tümüyle geçerli değildir. Bu nedenledir ki sermayenin, "toplam" hacmi içerisinde üretim araçlarına yatırılan değişmeyen sermayede, işgücüne yatırılan değişen sermaye de büyümemiştir. Bunun sonucudur ki komprador kapitalizmde üretim, tüketim nesnelere üzerinedir. **Üretim araçları üretimi** gelişmemiştir. Dolayısıyla sermaye birikiminin yani "toplam" sermayedeki mutlak artışın kaynağı üretim araçları sektörü değildir, tüketim sektörüdür. Çeşitli süreçlerde, çeşitli ekonomik modellerle emperyalizmin kontrolündeki komprador kapitalizm, üretimin ihtiyacı olan üretim araçlarını, üretim araçlarının üretiminden muaf olan iç pazardan karşılayamamış, ancak dış pazardan karşılayabilmiştir. Tüketime yönelik iç pazardan gelen sermaye iç pazarda değerlendirilmemiş, dış pazarlara, emperyalistlere kaynak olarak aktarılmıştır. Emperyalizme bağımlı olarak oluşturulan montaj sanayinde yapılan üretim, emperyalistlerden ithal edilen ürünlerle ya da ara maddelerle yapılırken, iç pazardan gelen sınırlı sermaye bu üretimin finansman ihtiyacını karşılayamamış, emperyalizmden alınan borçlarla karşılanmıştır. Bu işleyiş emperyalizmin sömürsünde sermaye ihracını öne çıkartmıştır.

Görüldüğü gibi sermayenin işleyişi, emperyalist ülkelerle, yarı-sömürgelerin farklı sosyo-ekonomik yapılarında farklı biçimler içermiştir. Bunun sonucunda birikim emperyalist ülkelerde büyürken, emperyalizm için sömürü

alanları olan yarı-sömürgelerden, sömürgelerden elde edilen sömürüler devamlı bu birikime aktarılmıştır. **Uluslararası** finans kapitalin çeşitli dönemlerinde farklı ekonomik programlar uygulanmışsa da, kapitalist-emperyalizmin **tarihsel** ivmesi bu rotada olmuştur. Bu ivme, sermayenin organik bileşimindeki değişmeyen sermayenin artması, değişen sermayenin azalması çelişkinsini gittikçe derinleştirmiştir. Ve günümüzde kazandığı boyut ile kapitalist-emperyalist sistemde öyle derin tahribatlar yaratmıştır ki, sistemin bünyesinde derin bunalımlar, krizler şeklinde kendisini yansıtmıştır. Kapitalizmin en üst aşaması emperyalizmin vardığı bugünkü boyut, üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişkiyi en üst haddine ulaştırmıştır.

Üretici güçler ile üretim ilişkileri, feodalizmin bağrından yeni çıkan kapitalizmin serbest rekabet döneminde uyum içindeydiler. Üretici güçlerin ve sermayenin rahat hareket edebileceği geniş pazar alanları yeni keşfedilmekteydi. Kapitalist sermaye meta ihracıyla ve sömürgeci siyasetiyle buralara girmekte, eski feodal ilişkilerde tahribatlar yaratarak yerine kapitalist ilişkileri yerleştirmekteydi. **Tarihsel materyalizm** kapitalizme sağladığı geniş hareketle kapitalizmin üretici güçleri ile üretim ilişkilerinin uyumuna zemin teşkil etmiştir.

Ama pazar alanlarının paylaşımının tamamlanması ve emperyalizmin girdiği pazarlarda eski feodal ilişkilerle iç içe komprador kapitalizmi yaratması, yani eski misyonunun tamamlanması, kapitalizmin **üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki görelî uyumu**, uyumsuzluğa dönüşmüştür. Dünyanın en ücra alanlarına kadar giren emperyalist sermayeyi gittikçe büyütmüş ve sermaye kesimleri arasındaki oransal farklılıkların da büyümesi, esas olarak pazarların sömürüsü üzerinden oluşan kar haddinde göreceli artışları beraberinde getirmiştir. Sermayenin organik yapısındaki bu çelişki, kapitalist üretim tarzının can alıcı çelişkisi olan üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişkinin -burjuvazinin müdahalesiyle inişler ve duraksamalar göstermişse de- bugünkü boyutlara varmasına zemin oluşturmuştur. Öyle ki her toplumda olduğu gibi, nesnel bir yasa olan üretici güçlerin gittikçe gelişmesi, kapitalist-emperyalizmde de, iradi müdahalelere rağmen kendisini göstermiş, buna karşın üretim ilişkileri, üretici güçlerin gelişimine ayak uyduramamış, çelişkiyi giderek derinleştirerek kapitalizmin üretim tarzında kendisini gösteren bugünkü derin krizlerle ağır tahribatlar yaratmıştır.

Emperyalist dünyanın içine sürüklendiği kriz, sistemin iç dinamiklerindeki bu çelişkinin derinleşmesi ile oluşan tıkanıklığın dışı vurumudur. Emperyalizm daha önceleri yaşadığı dönemsel krizleri, sistem içi müdahalelerle atlattı. Lakin, bugün yaşadığı krizi, bir türlü atlattamamaktadır. **“Küreselleşme”** olarak lanse ettiği müdahaleler, girdiği handikaptan onu bir türlü kurtaramamıştır. Marks kapitalizmin bu kaderini 130 yıl önce yaptığı bilimsel tahlilleriyle görmüştü. Emperyalist burjuvaziden, modern-revizyonizme kadar, tüm dünya gericiğinin daha çok yakın zamanlara kadar **“öldüğünü”**

söyledikleri Marksizm, 130 yıl önce kimin ölüme mahkum olduğunu tespit ederken, kapitalizmin bugün ulaştığı nokta bir kez daha Marksizmi doğrularken, doğal olarak insanlığın kilometre taşlarıyla ebedi yolculuğunda kapitalizmin mutlaka tarihin çöplüğüne atılacağını bir kez daha belgeliyor. Marks, kapitalizm sorununu engin dehasıyla yorumlarken, kapitalizm daha tarihteki ilk dönemeçlerinden geçiyordu. Üretici güçlerle, üretim ilişkileri uyum içindeydi. Sermaye henüz dünya çapında yoğunlaşmamıştı. Ama o bilimsel tahlilleriyle sermayenin tarihsel olarak bu evrelerden geçeceğini, gelişen üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki uyumun yerini uyumsuzluğa bırakacağını, üretim tarzının bu iki unsurunun bu çatışmasının da kendi içinde tarihsel çelişki oluşturduğunu ve adım adım mutlak sonunu yaklaştıracığını görüyordu. Kapitalizm ulaştığı en üst aşamasıyla (emperyalizm aşaması) girdiği bugünkü derin krizli konjonktürde, belki henüz mutlak sonunu yaşamıyor. Ve belki bu konjonktürden de çıkacaktır. Ama atacağı adım yine onun sonunu gösteren istikamette olacaktır. Tarihsel materyalizmin bu ilkesi kapitalizmin bugünkü pratiğinde bir kez daha doğrulanıyor. Bu gerçek, günümüzde her zamankinden daha iyi görülebilmeli ve Marksizmin bugünkü ifadesi olan MLM silahı ile, kapitalizmin yol aldığı tarihin çöplüğündeki kaçınılmaz yolculuğu daha da hızlandırmalıdır.

“Sosyalizmin iflası” demagojisiyle gerçekte kendilerinin yol aldığı kendi iflas güzergahlarını gizlemeye çalışan uluslararası tekeli burjuvazi ve tüm uzantıları, şimdi de bu güzergahlarını “küreselleşme” yaftalarıyla gizlemeye çalışıyorlar. Bunu yaparken de, dünya halklarına bir taraftan “Yeni Dünya Düzeni” adı altında “cennet”ler vaadediyor; diğer taraftan da halklara karşı azgın saldırılara geçiyorlar. Emperyalist metropollerden, en ücra pazarlara kadar dünya halkları üzerindeki sömürünün çok katmerli boyutlarda derinleştirilmesini içeren bu saldırı furyası, sınıf mücadelesi tarihi boyunca halkların kazandığı tüm tarihsel hakların, bir çırpıda tasfiyesini içeriyor. Bırakalım emperyalizmin sömürüsüne en fazla maruz kalan sömürge, yarı-sömürge ülke halklarını, emperyalist metropollerde de yoksulluk ve sefalet, kitlesel boyutlarda çok hızlı bir şekilde geliyor. Öyle ki dünyanın en gelişmiş ülkesi olan ABD’de mutlak yoksulluk sınırına varan kitlelerin sayısı 35 milyona varıyor. Buna mukabil ABD nüfusunun %1’i toplam bir yıllık gelirin %40’ına el koyuyor. Dünyada 101 kişinin geliri, 1.5 milyar insanın toplam gelirinden fazla. ‘80 sonlarına kadar, dünya gelirinin sadece %17.7’sine sahip olan 3 milyar 900 milyon nüfusu geçen yoksul ülkelerin bu gelirinden, bu ülke emekçilerinin aldığı toplam pay, %5.4’te kalırken, emperyalist dünyadan sadece Fransa’nın bir yıllık toplam geliri de bu oranı (5.4) bulmuştur. Bu oranın %28’ine 10 aile el koyarken, 60 milyonluk Fransa nüfusunun %20’sinin eline geçen oran ancak ve ancak %6.1’dir. ‘60’lı yıllarda işsizli-

ğın yok denecek boyutlarda olduğu OECD ülkelerinde bugün 35 milyon işsiz vardır.

Sömürge, yarı-sömürge ülkelerin zenginliklerini ve halklarını onyıllardır sömüren finans kapitalin bugünkü panoraması hiç de iyi değildir. Sistemin derinliğindeki çelişkilerin su yüzünde yarattığı çalkantılar, onu girdiği açmazlardan bir türlü çıkaramıyor. Bu çelişkilerin en büyük sebebi kendileridir. Dev boyutlara varan üretim araçlarının teknolojik gelişimine sınıf karakterleri/çıkarları doğrultusunda yön verirken, diğer taraftan da teknolojik gelişimin önünde en büyük engeli teşkil etmişlerdir. Öyle ki üretim araçlarını yatırdıkları sermayeyle dev makinalarla, robotlarla, bilgisayarlarla donatmışlar. Üretimin kapasitesini artırmışlar. Ama, üretim araçlarını insanlığın çıkarları yerine, sömürücülerin çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalıştıklarından en büyük engeli de kendileri oluşturmuşlardır. Üretim yoğunlaştıkça ve toplumsallaştıkça sermaye daha az özel ellerde toplanmıştır. Çelişki daha fazla keskinleşmiştir. Aynı zamanda tekeller arası çelişki de (hem uluslararası düzeyde, hem de ülke içinde) daha keskinleşmiştir. Gelenen aşamada üretimin teknik düzeyi geliştikçe, üretim artış hızı yavaşlamıştır. Üretimin artış hızı '69'larda dünya çapında, %4.9 iken bu oran '70'lerde %3.8'e, '80'lerde %2.9'a kadar düşmüştür. '90'lı yılların sonunda bu oranın bu düzeyin yarısına bile ulaşp ulaşmayacağı kuşkuludur.

Kapitalizmin bu nesnel yasası, onun iç işleyişinde çelişkiler yaratmış, çözülmeyen bu çelişkilerin birikimi, emperyalist sistemde bugün kendisini gösteren tıkanıklıkları oluşturmuştur.

Gelenen aşamadaki realitede görülen sorunların aşılması için yeni aşamalara geçiş zorunlu görülmüş, bunun için de yeni köprüler kurulmuştur. Yeni ekonomik politikalar döşenmiş, bu da onlar tarafından "küreselleşme" vb. tanımlarla lanse edilmiştir. '80'li yıllarda, ağırlıklı olarak da '90'lı yıllarda uygulamaya sokulan bu politikalar beklentilerine cevap vermemiştir. Ki bunun faturası katmerli bir şekilde ülke işçi sınıfına ve pazarlardaki halklara kesilmesine rağmen girdikleri yapısal krizi aşamadıkları görülüyor. Kaynak ihtiyaçlarını hala giderebilmiş değiller. Aslında halkların çok daha ağır sömürülmesi pahasına kendilerine akan kaynaklar vardır. Lakin emperyalist sistemin derinliklerinde oluşan çelişkilerin, sistemde yarattığı aşınma sonucu emperyalizmin dinamikleri öyle tahrip olmuşturki, bu kaynakları üretim ve yatırım alanlarında değerlendirme yerine, spekülatif ve rantiyeye piyasalarına yöneltmek zorunda kalmışlardır. Bu yönelim günümüzde rekor düzeylere varmıştır. Bunun sonucunda da üretici sermaye (sanayi sermayesi) güç kaybına uğrarken finans ve rantiyeye sermayesi olağanüstü ön plana çıkmıştır. Spekülatif ilişkiler ve rantiyeye piyasası üretim sürecinden kopuk, tefeci alanlardır. Karlar veya kaynaklar bu piyasaya aktığı oranda üretimi, yatırımları dondurmakta, doğaldır ki bu işleyiş de, tekelci burjuvazinin kaynak tıkanıklığını daha da besleyen bir unsur olmaktadır.

“Küreselleşme” emperyalist burjuvazinin içine düştüğü istikrarsızlığı gideremediği gibi, daha da derinleştirmektedir. Bu onlarda panik havası yaratmaktadır. Önde gelen ideologlarından bu doğrultuda demeçler daha şimdiden verilmektedir. Davos Forumu kurucusu Profesör Klaus Schwab “Küreselleşme son derece kritik bir evreye girmiştir. Sert önlemlere dönüş gereği giderek artmakta. Küreselleşme çok sayıda ülkenin ekonomisi ve istikrarına önemli zararlar verdi.” Harvard Business Review’in eski yöneticilerinden, Rosabeth Moss Kenter de; “İkinci dünya savaşından bu yana benzeri görünmeyen sosyal patlamalara tanık olunacak.” Asea Brown Boveri (enerji kuruluşu) önde gelen patronlarından Perey Bornevit de korkusunu şöyle dile getiriyor; “Eğer şirketler yoksulluğun ve işsizliğin önünü kesmezlerse, varlıklılarla muhtaçlar arasında gerilim artacak, terörizm ve şiddet yaygınlaşacak.” Evet, onların bu korkusu ve paniği, dünyanın kan emici egemenlerinin -işçi sınıfı ve halkların sömürsünün daha da derinleştirilmesi ve daha da yoksullaştırılması pahasına, debelendikleri sorunlar girdabından çıkamadıklarının bir göstergesidir.

Burjuvazi emperyalizmin durumunu itiraf ederken, elbetteki mevcut durumun sonuç ve nedenlerini objektif bir zeminde açıklamıyor. Elbetteki onların sınıf karakterinden böyle bir şey beklemek büyük bir gaf ve yanılgıdır. Lakin sorunun objektif zeminde açıklanması da zorunluluktur. Bu da ancak Marksizmin ve bugünkü boyutuyla MLM’nin rehberliğiyle mümkündür. Yüz yılı aşkın bir süre önce tarihsel evrim içerisinde, kapitalizmin organizmasında doğası gereği oluşacak öldürücü hastalıkları teşhis eden Marksizm’i ve tarihsel aşamaları Leninizm’i ve Maoizm’i -kapitalist-emperyalizmin bugünkü durumu- bir kez daha doğrulamaktadır. Bu doğruluk, kendisini günümüzün dünya çapındaki temel çelişkisi olan emek-sermaye çelişkisinin MLM tarafından belirtilmesinde görülmektedir. Ve yine bu doğruluk, bu çelişkinin sistem içindeki tarihsel maddi temellerini ve dayanaklarını oluşturan sermayenin organik bileşiminde ve üretici güçler ile üretim ilişkilerinde ifadesini bulan, üretim tarzındaki çelişkinin, daha kapitalizmin serbest rekabetçi aşamasında belirtilmesinde görülmektedir.

Nitekim, emperyalist sistemin içinde debelendiği sorunlar karmaşasına daha somut olarak bakıldığında bu daha rahat görülebilir. Elbetteki kapitalizm, yol aldığı güzergahta dümdüz bir hat izlememiştir. Kendi içinde değişik evrelerden geçmiştir. Kapitalizm emperyalizm aşamasına ve bugünlere geldiğinde, kendi içinde birçok politik manevralara başvurmuştur. Ama üzerinde yükseldiği yapının temel işleyişi ve yasalarında değişiklik olmamıştır. Hareketine hep bu yasalar yönvermiştir.

Kapitalistler arası üretimdeki rekabet ve pazara sahip olma dürtüsü aşırı kar hırsının sonucudur. Pazara sahip olmak da üretimin verimliliği ve ürünün kaliteli olmasından geçer. Bu da üretim araçlarının geliştirilmesinden geçer. Kapitalizmin bu felsefesiyle gelişen teknoloji tarihsel bir birikim so-

nucu bugünkü boyutuyla ağır sonuçları beraberinde getirmiştir. Kapitalist üretimdeki rekabet ve aşırı kar üretime plansız bir nitelik vermiş ve üretim anarşisini doğurmuştur. Bu da kapitalist üretimdeki arz-talep dengesizliğinin maddi temelini oluşturmuştur. Dönem dönem arz-talep dengesizliğini nispeten kontrol edebilen burjuvazi, teknolojinin vardığı bugünkü boyutlarda arz-talep dengesizliğine müdahale etmekte iyice zorlanmıştır. Çünkü; üretim araçlarının bugünkü kapasitesine uygun üretim, talebin üstünde olmaktadır. Arzın, talebin üstünde olması ürünün ellerinde kalmasına sebep oluyor ve ürünün fiyatını düşürüyor. Bu kapitalizmin karını azaltmıştır, hatta zarara sebep olmuştur. Kapasitenin altındaki üretim de, toplam ürünün finansmanını (maliyetini) karşılamakta yetersiz kalmaktadır. Bu durum da karı azaltan ya da zarara sebep olan unsurlardan birini oluşturmuştur. “Yukarı tükürsen bıyık, aşağı tükürsen sakal” özdeyişine uygun düşercesine, üretimin teknik düzeyi ve kapasitesi ile ürünün tüketimi arasındaki paradoks emperyalist ülkelerin kaynak tikanıklığının nedenlerinden birini oluşturmaktadır.

Emperyalist dünyanın kaynak sorununun bir diğer yüzü de, üretimin gelişen teknik düzeyi ve kapasitesi ile üretimdeki işgücünün azalması ve daralmasından oluşan çelişkidir. Üretim araçlarının teknik düzeyi ve teknolojik kapasitesi arttıkça, o oranda da işgücü üretimden tasfiye edilmiştir. Gelişmiş teknoloji ile yapılan mekanize üretim, işgücüne duyulan ihtiyacı gittikçe azaltmıştır. Bu da ağır bir işsizlik sorununa neden olmuştur. 1955-70 yılları arasında hemen hemen tam istihdamla üretim yapan -kısmen işsizliğin olduğu İngiltere ve İtalya hariç- emperyalist ülkeler, bugün artan oranlarda istihdam sorunuyla karşı karşıyadır. Her geçen gün dev tekellerin firmalarından binlerce, onbinlerce emekçi işten çıkartılmaktadır. Yürürlükte olan yeni ekonomik politika işsizliği daha da hızlandırmıştır. Emperyalist ülkelerdeki çalışabilir nüfustan 35 milyon kişinin işsiz kalması boşuna değildir. Ve bu sayı yeni işten çıkartmalarla çok daha yüksek boyutlara ulaşacaktır. Bu durum, bu ülkelerdeki yoksulluk ve sefaleti de hızla arttırmaktadır. Sömürge, yarı-sömürge ülkelerin değerlendirilmeleriyle ilgili IMF, Dünya Bankası raporlarında sıkça görülen “mutlak yoksulluk altındaki nüfus” tanımlamaları, artık günümüzde emperyalist ülkelerle ilgili raporlarda da sıkça yer alıyor. Biraz da panik içinde kendi deyimleriyle “sanayileşmiş ülkelerde yeni yoksul sınıflar doğuyor” derken, gerçekte kendi durumlarını itiraf ediyorlar. Oluşan işçi aristokrasileri gittikçe çözülüyor. Süratle artan işsizlik emekçilerin yaşam standartını düşürmüştür. Çalışan emekçilerin de alım gücü gittikçe düşmüştür. Ücretler gittikçe düşürülmüş ve dondurulmuştur. Kapitalizmin faturası işçi sınıfına çıkartılmıştır. Kazandıkları haklar adım adım gaspedildiği gibi artan gelir vergilerinin dışında, oluşturulan yeni vergi fonları ile işçilerin alım gücü büyük ölçüde düşmüştür. Tüm bunlar emekçiler açısından ihtiyaçları olan ürünlerin karşılanmasında alım zorluğu doğurmuş, kapitalistler açısından da satış zorluğu doğurmuştur. Dolayısıyla kapitalizmin bu işleyişi

yani; üretimin teknolojik kapasitesi geliştikçe, işgücünün üretimden tecriti sonrası yenilenen üretimde kapitalistlerin karları giderek azalmış, bu işlerliğin belli bir birikimi sonrasında gelen karlar üretimin maliyetini bile karşılamakta zorlanmış, bunun sonuçlarını da emekçilere yüklemiş, bu da zaten bir bölümü işsiz kalan emekçilerin dışında, toplumun diğer çalışan emekçilerinin alım gücünü giderek azalttığından ürünün pazarda tüketimi sorununu doğurmuştur. Ürünlerin satışı azalınca da dev tekellerin elinde dev stoklar oluşmuş, üretim giderek kapasitesinin altına düşmüştür. Ve sonuçta kapitalizmin bu zeminde işleyen mekanizması onun bugünlerde girdiği açmazın nedenlerinden birini oluşturmuştur. Daha açık bir ifadeyle, ruhu aşırı kar hırsı üzerine oluşan bir üretimin kaçınılmaz sonucudur bu...

Bu durum aynı zamanda emperyalist sosyo-ekonomik yapıyı karakterize eden dinamikler arasındaki **çelişkinin kızıışmasını** ifade ediyor. Bu dinamiklerden biri olan üretici güçler, kendi içinde -üretim aletleri, makineler, hammaddeler üretimin yapıldığı binalar, üretimde kullanılan enerjiler vb. unsurlardan oluşan- üretim araçları ile işgücünden oluşur. Değeri yaratan işgücünün azalması pahasına üretim araçları gelişiyor. Üretim güçlerinin kendi içinde bu devinim olurken, sosyo-ekonomik yapının (üretim tarzının) diğer dinamiğini oluşturan üretim ilişkilerini de bu devinime zorluyor. Bu devinime ayak uyduramayan üretim ilişkileri, üretici güçlerin gelişmesinin önünde engel teşkil ediyor. Bu çatışma, sistemin tüm gözeneklerinde çelişkileri derinleştiriyor, yeni çelişkilere zemin yaratıyor. Sistemin organik yapısında ve işleyişinde tahribatlara neden oluyor. Üretimin işlerliğinde, üretimde kullanılan potansiyel güçlerin kullanımında, ürünün dağılımı ve paylaşımında, sistemin istikrarında, sınıflararası ilişkilerde, siyasal yapıda, sosyal yapıda vb. tüm gözeneklere sıçrayan tahribatlar ve çelişkiler, görece müdahalelere rağmen emperyalist sistemin tıkanıklığını derinleştirmiştir. Emperyalizmin tarihsel sömürsüyle sermayesi genişlemiş, birikimi en üst haddine varmış, buna paralel olarak üretici güçlerin birparçası olan üretim araçları gelişmiş, emeğin üretim tecrübesi artmış, ama öte yandan türeyen sorunları ivme kazanmış, bugünkü müzmin boyutlara varmıştır. Çünkü kapitalizmin üretim dinamiklerinin irade dışı, nesnel gelişmesi kapitalizmden daha ileri ekonomik yapılanmalara/yeni üretim ilişkilerine zemin oluşturuyor. Buna mukabil eski üretim ilişkileri, daha ileri ekonomik ilişkilere zemin yaratan gelişmelere direnmiyor, köstek oluyor. Çünkü mevcut üretim ilişkileri, mevcut gerici kapitalist (emperyalist) sistemin karakterini yansıtıyor. Bu gerici niteliği ona gelişme karşısında gerici bir rol yüklüyor. Ve bu çelişki kapitalizmin tüm organik yapısına yansıyor, boyut kazandırıyor. Çatışma, sistemin tüm derinliklerine yansıyor. **Düzenin gerici üretim ilişkilerinin üretici dinamikler karşısındaki gerici rolü, belki ömrünü -dolayısıyla egemen sistemin de ömrünü- uzatır. Ama tarih sahnesinden silinmesini ve yerini üretici güçlerin önünü açan ve uyum sağlayan yeni üretim ilişkilerine bırakmasını**

engellemez. Çünkü bu çatışmada belirleyici olan üretici güçlerdir. Çünkü onun gelişmesi nesneldir, geri üretim ilişkilerinin rolü ise kendisini düzenin egemen sınıflarının müdahalesinde bulunduğu için öznedir. Tarihsel materyalizmin ve ekonomi politiğin yasadır bu. Emperyalizmin yapısal krizi ve tıkanıklığı onun içindeki bu çatışmanın tezahürüdür. Uluslararası mali sermayenin mevcut tıkanıklığı diyalektiğin ve ekonomi politiğin yasaları çerçevesinde açıklanmalıdır. Tabi ki bu gerçeği görmek isteyenlerin başvuracağı bir yoldur. Proletaryanın çizgisiyle onun dünya görüşüyle donanılmadığında gerçeği yakalamak mümkün değildir, burjuvazinin düzen sınırları içinde gezilir durulur. Ki, bu yaygın hastalık günümüzde epey de etkilidir. Öyle ki kendisini “Marksist” atfeden birçok kişi ve akım emperyalizmin bu krizinin ardında yatan gerçekleri sözde araştırırken, MLM’nin normlarıyla hareket edeceklerine, diyalektiğin, ekonomi politiğin, bilimsel sosyalizmin rehberliğinde ilerleyeceklerine burjuvazinin çeşitli varyantlarını tercih ediyorlar. Gerçeği ve ardındaki nedenleri, sözde mahkum ettiklerini söyledikleri egemen düzenin cilalanmış teorilerinde arıyorlar. Gerçi bazen Marksizm’in normlarına utangaçça da olsa teğet olarak dokunup geçiyorlar. Ama temel aldıkları yöntem burjuva yöntemler olmaktan öteye gitmiyor. Ve gördüğü nedenler, sonuçlar ve getirdiği alternatifler ve son tahlilde burjuvazinin iktidar koşullarıyla sınırlı sonuçlar da, ehven-i şer olmaktan öteye gitmiyor... Bu nedendir ki, bugün emperyalizmin girdiği dünya çapındaki krizin ve tıkanıklığın ardındaki nedenler araştırılırken, MLM normlara ısrarla dikkat çekildi.

Uluslararası kapital, tarihin en geniş hacmine ulaşırken niçin tarihinin en büyük krize girdi? Sermaye niçin bu kadar edilgenleşti? On yıllarca sömürü sonucu en yüksek yoğunluğa ulaşan sermayenin hareket ve manevra hızı niçin yavaşladı? Kaynak yolları nasıl takındı? Üretim niçin kapasitesinin altına düştü? Artış hızı niçin yavaşladı? İç üretimdeki kar oranı niçin azaldı? Üretici dinamikler gelişirken, emeğin yoğunluğu niçin azaldı? İşsizlik, sefalet, yoksulluk nerden kaynaklandı? Tüm bunların ana nedeni/nedenleri nelerdir? Sisteme nasıl yansımıştır? vb... Emperyalizmin bugünkü durumunun açıklanması ancak bu soruların objektif yanıtıyla mümkündür. Bu da ancak ilk defa Marksizm’in keşfettiği kapitalist sistemin kendi iç çelişkileriyle ele alındığında olanaklıdır. Marksizm’in rehberliğine de bunun için ısrarla ihtiyaç duyuldu.

Buraya kadar emperyalist ülkelerin kendi iç sisteminden kaynaklanan sonuç ve nedenlere değinildi. Varılan sonuçlar ve nedenler onların gerçeğinin bir parçasını oluşturuyor. Kabaca da olsa çıkan sonuçlar onların yeni kaynak/sermaye yollarının ciddi ölçüde kilitlendiğini gösteriyor. Buradan sadece hiç kaynak ulaşmıyor sonucu çıkmamalı. Elbetteki halkları yine pervasızca sömürüyorlar, yine artı-değerler ve tekel karları ediniyorlar. Gelen karlar emperyalist ekonominin gittikçe büyüyen potansiyelinin giderlerini ve çık-

mazlarını karşılamaya yetmiyor. Ki, bu tıkanıklığın bir biçimidir. Ayrıca bir önceki ekonomik konjonktürde daha bol akan kaynaklar yer yer kurumuştur da. Bu kuruyan kaynaklar emperyalistlerin dinamik sermaye ihtiyaçlarını artırmıştır.

Bu ihtiyaçlarını gidermekte zorlandıkları içindir ki, yeni ekonomik düzenlemelere gerek duymuşlardır. Yeni düzenlemelerle yeni kaynak transferleri hedefliyorlar. İşte bu sorun emperyalist ülkelerin iç pazarından kaynaklanan sorunların dışında, dış pazarlarıyla olan ilişkilerinden kaynaklanan diğer bir nedeni oluşturuyor. Zaten emperyalizmin sömürüsü salt kendi ülkesindeki işçi sınıfıyla sınırlı değildir. Hatta tarihsel sömürüsünün esas kaynağını sömürgelerden, yarı-sömürgelerden elde edilen sömürü oluşturmuştur. Oralardan akan sömürü üzerinde emperyalizm inşa olmuştur. Ama '74'lerden itibaren dünya finans kurumları dış pazarlara verdikleri borçları planlanan vadelerde alamaz olmuşlardır.

Çünkü; borçlandırılan ülkeler onlarca yıllık emperyalizmin artan oranda sömürüsü sonucu aşırı borçlanmışlardı. Bu borçlanma politikası emperyalizmin çıkarları doğrultusunda işlerlik kazanmıştı. Öyleki, **yarı-sömürgeler, emperyalistlerden aldıkları borçları yine emperyalistlerden aldıkları borçlarla ödüyorlardı.** Doğaldır ki böyle bir işleyiş, dış pazarların borç hacmini azaltmadığı gibi gittikçe artırıyordu. Sonuçta da bağımlı ülkeler borçlarını ödeyemez duruma düşüler. Bu ülkeler borçlarını ödeyemedikleri için borç erteleme yoluna gittiler. Tabi ki bu da hem o ülkelerin bağımlılığını arttırdı, hem de emperyalizmin en önemli sömürü kaynaklarında tıkanıklıklar yarattı. Öyle ki, '74-'81 yıllarında ortalama 2 milyar dolar olan borç erteleme oranı, '82'de 10 milyar dolar, '83'te 42 milyar dolar, '86'da 71.1 milyar dolar, '87'de de hızlı bir artışla 200 milyar dolar düzeyine varmıştır. Yine aynı yıllarda emperyalizmin verdiği borçlar da hızla artmıştır. Aslında bu bir çelişkidir. Çünkü emperyalistler verdikleri borçları ve faizleri belirlenen zamanlarda alamıyorlar ve borç erteleme işlemleri artıyor, ama aynı zamanda pazarlarına hızla artan oranlarda yine de borç vermek zorunda kalıyorlar. Ama bu çelişki bir zorunluluktur. Çünkü; emperyalizmin uzun bir tarihsel sürece dayalı ve gittikçe dozu artan sömürüsü, yeni-sömürge ülkeleri aynı oranda kronik bir istikrarsızlığa ve bunalıma sokmuş, sonuçta bir tarafta emperyalizmin borçlarını ödeyemez duruma düşerken, diğer taraftan da devamlı emperyalizme muhtaç olmuşlardır. Emperyalist efendiler de kendi çıkarları doğrultusunda yapılandırdıkları bu uzantılarının tar-u mar olmaması için, borçlarını geri almakta zorlanmalarına rağmen, sermaye ihraçlarına devam etmek zorunda kalmışlardır. Öyle ki yarı-sömürgelerin emperyalistlere olan toplam borç stoku 1980'de 428.6 milyar dolarken, bu miktar '82'de 551.1'i, '85'te 727.7 milyar doları, '86'da ise 753.4 milyar doları bulmuştur. Yani '80-'86 yıllarında borç stokunda %76 oranında büyüme vardır. Giderek artan bu dış borç, pazarların tüm birimlerine göre de artış göstermiştir. Öyle

ki, toplam dış borçların yarı-sömürgelerin toplam GSMH'sına oranı '80'de %20.6 iken, bu oran '86'da %35.4'e kadar sıçramıştır. Yine aynı sürede toplam dış borcun toplam ihracata oranı '80'de %90'ken, bu oran '86'da %144.5'e çıkmıştır. Bu dönemde emperyalizmin dış pazarlarda borç stoku artarken, ödenen borç miktarı çok düşük düzeyde kalmıştır. Pazarların bu dönemde emperyalistlere ödedikleri borcun oranı ihracat gelirlerinin %22.3'ünü oluşturmuştur. Dış pazarların emperyalizme borçlarını ödemede temel kaynak ihracattır. Ancak görüldüğü gibi emperyalizmin dış pazarlara verdiği borcun oranı pazarların toplam ihracatının hemen hemen %150'ye yakın bir oranını oluştururken, geri aldığı borcun oranı (faizler de dahil) toplam ihracatın dörtte birinden bile azdır. Bu tablo sermaye ihracındaki yoğunluğu ve tikanıklığı herhalde açık bir şekilde gösterir. Oysa emperyalizmin ikinci dünya savaşından '74 yılına kadar pek böyle bir derdi yoktu. Tek tek bazı ülkeler dışında borç tikanıklığı olmamıştır. '74 OPEC zammından sonra (petrol fiyatlarının dünya çapında artması) dünya ekonomisinin girdiği durgunluk, '80'lerde daha da yoğunlaşarak borç tikanıklığını doruğa çıkartmıştır. Ki, bu durum uluslararası tekellerin en önemli kar yollarını da çıkmaza sokmuştur. Kaldı ki, emperyalizmin bu ülkeleri sömürsünde borçlandırma tek araç değildir. Ayrıca emperyalizme bağımlı kurulmuş şirketlerin, emperyalizmin patent ve isim hakkını kullanan firmaların karlarının aslan payının da emperyalistlere aktığı unutulmamalıdır. Ancak bu işletmeler daha çok alınan borçlarla kurulduğu için borç krizi bu işletmelerin durumunu da olumsuz yönde etkilemiş, doğal olarak buradan çıkan kaynaklar da daralmıştır. Ayrıca diğer bir kar kaynağı da emperyalizmin ihracat üstünlüğüdür. Ancak emperyalizmin damgasını vurduğu dünya dış ticaretinde de düşüş olmuştur. 1962-72 yılları arasında %8.5 artan dünya dış ticareti '80'de 1.1'e düşmüştür. Tüm bu veriler uluslararası mali sermayenin '70'li yılların ortası ile **'80'li yıllar arasındaki durumunu gösteriyor**. Ki, ikinci dünya savaşından sonra, emperyalist dünyanın girdiği bu ekonomik kaos sonucu uygulanan yeni ekonomik politikalar, onları darboğazdan çıkartabilmiş değildir. Dünya halklarının sömürsünü daha derinleştiren mevcut ekonomik konjonktür, onları girdikleri labirentten hala kurtarabilmiş değildir. Emperyalist sistemin hem iç pazarlarında, hem dış pazarlarında girdiği kriz hala onları yapısal olarak tehdit ediyor. Kapitalizmin emperyalist aşamaya varmasıyla, bulunduğumuz yüzyılın başlarından beri, yaklaşık bir asır boyunca pervasızca sömürülen sömürge, yarı-sömürge halkların günümüzde de hala yeni emperyalist sömürü politikalarıyla pervasızca sömürülmesine rağmen, emperyalizm kaostan çıkamıyor. Öyle ki '86'da yeni-sömürgelerin borcu 753 milyar dolar iken, bu rakam bugün 1 trilyon 341 milyar doları bulmuştur. Tabi ki bu bilançonun tüm külfetleri bir avuç uşağın dışında halklara çıkartılmıştır, çıkarılmaya çalışılmaktadır. '80'lerde borçlarını ödeyemeyen Latin-Amerika ülke halkları, bir avuç uşak komprador dışında bu külfetten nasiplerini almış-

tır. Latin-Amerika ülkelerinin '80-'88 yıllarındaki ortalama geliri %9 daha düşmüştür. '82-'87 yıllarında kişi başına gelir, Arjantin'de %14.5, Meksika'da %14.4, Venezuela'da %13.1 gerilemiştir. Brezilya'da reel ücretler '81-'85 Aralığında %33 oranında azalmıştır. '90'larda sözde Dünya Bankası ve IMF reçeteleri doğrultusunda Arjantin'e, Brezilya'ya, Meksika'ya, Şili'ye vb. yapılan ekonomik müdahaleler fiyaskoyla sonuçlandı. Ki, burjuva ideologlar önce "mucize" diye nitelemişlerdi. Oysa görünen köye kılavuza gerek yoktu ve bu fiyaskoyu kendileri de kabul etmek zorunda kaldı. Fiyas-konun külfeti yine bu coğrafyanın halklarına çıkartıldı.

'95'te içborç Brezilya'da %60 artmış, dış borç 140 milyar dolara çıkmış. Nüfusun en zengin %1'i, '70'de toplam gelirin %10.4'ünü alırken, bu oran %15'e çıkmış. Aynı dönemde nüfusun en yoksul %25'inin payı, %25'ten, %10'un altına düşmüş. Brezilya'da nüfusun %47'si mutlak yoksulluk altında yaşıyor. Meksika'ya '90'lı yıllarda 38 milyar dolar yardım yapıldı. Ama '90-'95 yıllarında 1.6 milyon kişi işsiz kaldı. Ekonomi %7 küçüldü. Alım gücü %50 oranında geriledi. Ticaret açığı sadece '94-'95 arasında 15 milyar doları buldu. Tüm Latin-Amerika ülkelerinin borcu '85'te 300 milyarın üzerindeyken, bu rakam '93'te 513 milyar dolara ulaştı. Latin Amerika nüfusunun bugün %44'ü mutlak yoksulluk sınırı altında yaşıyor. Evet, emperyalistlerin "Yeni Dünya Düzeni"nin Latin Amerika'daki sonuçları bunlar. Latin Amerika genellikle emperyalizmin politikalarını ilk ve en kapsamlı uyguladığı bir alandır. Daha açık bir deyimle, emperyalistler için bir laboratuvar bölgedir. Ama sonuçlardan görüldüğü gibi emperyalist haydutlar ve bir avuç uşakları bu bölgenin halklarını yine iliğine kadar emmişler. Neo liberal denilen en katı emperyalist politikalar egemenlerin kaynak sorununa merhem olamamıştır. Bu diğer pazar alanları açısından da böyledir. Çünkü; bunun nedeni, dünya hegemonyasını ellerinde tutan güçlerin bugünkü durumu, onların tüm dünyaya dayattıkları hakim sistem ve ilişkilerinde yatmaktadır.

Meta ihracının yerini sermaye ihracı aldığında, tüm pazarlar finans kapital tarafından ekonomik olarak ilhak edildiğinde, bu pazarlar emperyalizmin menfaatleri doğrultusunda inşa edildi. Genellikle kapitalizm öncesi feodal yapıyı da barındıran bu ülkelerde emperyalizm tarafından inşa edilen kapitalizm, bu feodal yapıyla bütünleşmiş, emperyalizme bağımlı komprador kapitalizmdir. Emperyalizmin sermaye ihracıyla inşa edilen komprador kapitalizm, başından günümüze değin giderek artan bir şekilde bu bağımlılığını sürdürmüştür. Öyle ki sermaye ihracının yerel ayağı olarak oluşturulan komprador yapının elde ettiği karın esası emperyalizme akmıştır. Devlete ve özel sektöre bağlı şirketler emperyalizmden alınan borçlarla kurulmuştur. Dolayısıyla ekonomik olarak ona bağlı, onun isim ve patentini kullanan onun bayii ve acentası durumunda olan işletmelerdir. Bu şirketlerin elde ettiği karın büyük bölümü emperyalizme gitmiştir. Ayrıca **üretimi, belli tüketim nesneleriyle sınırlı** olan komprador sanayii, teknolojik olarak emperya-

lizme bağımlı kalmıştır. Dolayısıyla teknolojik ihtiyaçlarını emperyalistlerden gidermek zorunluluğu, emperyalizm için ayrı bir kaynak oluşturmuştur. Ve yine sanayinin dışa bağımlılığı üretimde kullanılan ana sanayi ürünlerinde de emperyalizme bağımlılık yaratmıştır. Komprador üretim bu ana ürünlerin emperyalistlerden ithali ile yapıldığından, bu bağımlılık da emperyalizm için bir başka kaynak teşkil etmiştir. Ve yine dış ticaret de emperyalizme bağımlılık temelinde işletilmiştir. Emperyalizme bağımlı ithalat ile ihracat arasındaki ödemeler dengesi ihracat aleyhine büyümüştür. Ki ödemeler dengesindeki bu fark da dev tekeller için bir kaynak olmuştur. **Kapitalizmin son aşamasındaki emperyalizm, hükmettiği pazarlarda kendisine bağımlı oluşturduğu ekonomik yapının üretiminden, meta ihracından sömürüler elde ettiği gibi, esas sömürü kaynağı borçlandırma olmuştur.** Komprador kapitalizmin mekanizması sermaye ihracı üzerine inşa edilmiştir. Pazarları, on yıllarca katlamalı sömürü esasları üzerine yağmalayan ve talan eden kapitalizmin son sanırı emperyalizmin karakteristik özelliğini ele veriyor. Yani rantıye niteliği ve asalaklığını... Yüzyılın başından sonlarına gelinen bir yüzyıl boyunca bu karakteristik özelliklerle elde edilen ganimet halkların sömürsü, katliamları, soykırımları, sefaleti, yoksulluğu üzerine oluşmuştur. Ama bugün ganimetin yolları daralmış, kaynaklar kurumaya yüz tutmuştur. Ulusal kurtuluş ve bağımsızlık savaşlarının bundaki rolü bir tarafta, yakındaki tablo, emperyalizmin nesnel olarak oluşturduğu tablodur. Ve bu tablo çıkmazın derinleştiğini göstermektedir. Bu durum ulusal ve sınıfsal kurtuluş savaşları için elverişli bir nesnel gerçeklik de oluşturmaktadır.

Emperyalizm kapitalizmin son sınırır. Bu nedenle çürüyen ve can çekişen kapitalizmdir. Bu tespiti yapan Leninizm bir kez daha hayat tarafından doğrulanıyor. Emperyalizmin geleceğini gören Lenin, onun kupon kırtıkça daha çok çürüyeceğini söylemişti. Gerçekten de bugün çürümenin doruğuna ulaşmıştır. Çünkü onu besleyen zemin olan sömürgeler, yarı-sömürgeler emperyalizm tarafından bir asır öyle yağmalanmış, öyle sağılmış ki, iyice kurutulmuştur. Ve sermayenin ihtiyaçlarını karşılamakta zorlanır durumdadır. Sermaye kendisini artan oranda üretmiyor. İhraç edilen sermaye, pazarlarda tıkanıp kalmaktadır. Emperyalizmin başta gelen ekonomik temeli olan sermaye ihracına dayalı rantıye ilişkileri geliştikçe, sömürge, yarı-sömürgelerdeki istikrarsızlık en üst boyutlarda derinleşmiş, sürekli artan boyutlarda yapılan talan ve yağma ekonomik yapıyı tar-u mar etmiş, ortaçağın geri ilişkileriyle içiçe geçmiş üretim, enflasyonist politikalarla ve spekülatif ilişkilerle iyice frenlenmiş, dev tekellerin, IMF'nin, Dünya Bankası'nın kar yollarını tıkamıştır. İşte çürümenin vardığı boyut budur. Sömürü oranları da artarak yapılan sermaye ihracı Latin-Amerika, Asya, Afrika, orta doğu ülkelerinin iktisadi ve sosyal yapısını onlarca yıl kan emici vampirler gibi emmiş, diğer taraftan da gelişmesinin önünde set olmuştur. Dolayısıyla asalak ve çürümüş

özelliğiyle rantıye ilişkiler, bu işleyişle üretimin ve üretici güçlerin gelişmesini frenlemiştir. Pazarlara daha girdiği andan yarı-feodal yapı üzerine inşa ettiği gerici ilişkilerle kendisini gösteren emperyalizmin bu karakterini mahkum eden Leninizm ve Maoizm, bugünkü realiteyle bir kez daha kapitalizmin son sınırındaki emperyalizm karşısında haklı zemindeki yerlerini koruyorlar.

Emperyalizm dünyaya hala hükmediyor. İşçi sınıfı ve halklar üzerindeki hegemonyası hala devam ediyor. Ama tarihin ileriye doğru dönen tekerleği de işlevine devam ediyor. Statükocu güçler karakterleri gereği geleceğin ibresini gösteren bu yolculuğa her ne kadar çomak soksalar da, sınıfsız topluma doğru yön alan bu diyalektik yolculuğu son tahlilde engelleyemeyeceklerdir. Emperyalizm ve proleter devrimler çağı güzergahında yol alan insanlık, eninde sonunda bu güzergahı da aşacaktır. İnsanlığın bugünkü kutuplaşmasında çelişkinin ana yönünü oluşturan emperyalizm ve manyetik alandaki tüm gerici uzantıları bu gerçeğin tersine çeviremeyeceklerdir. Nitekim bu misyonlarını yerine getirmede “azami” gayretli de olsalar tarihin yasaları karşısında gittikçe zorlandıkları da ayrı bir gerçektir. Elbetteki zorlandıkça daha da azgınlaşacaklardır. Günümüzde de artan bir azgınlık ve saldırganlık içinde oldukları görülüyor. Kaldırmakta zorlandıkları krizin yükünü işçi sınıfına ve dünya halklarına yüklemenin bir ifadesidir bu. “Küreselleşme”, “Yeni Dünya Düzeni”, “Neo-Liberal Politika” gibi formülasyonlarla ideolojik olarak temellendirmeye çalışılan bu saldırı, dünya gericiliği tarafından emeğin daha katı boyutlarda gaspını içeriyor. Emperyalist sermaye tıkanıklığını aşmak için bu doğrultuda dünya çapında yeni düzenlemelere girişmiştir. Kaynak sorununu çözmek için yeni kaynak sahalarına ihtiyacı vardır. Bu doğrultuda kendi ülkelerinde ve sömürge, yarı-sömürge ülkelerde ekonomik ve politik yapıya yeni biçimler verme gayreti içindedir. Daha doğrusu bu istikamette adımlar atmıştır. Ama onu bu eyleme iten krizden de çıkamamıştır. Tabi ki fatura her zaman olduğu gibi emeğe çıkarılmıştır. Emperyalist burjuvazi bu politikasını ‘70’lerin sonlarında ve ‘80’lerde “serbest piyasa ekonomisi” başlığıyla lanse etti, uygulamaya koydu, ama en kapsamlı olarak ‘90’ başlarındaki “Körfez Savaşı”ndan sonra “küreselleşme” tanımıyla uygulamaya geçirdi. Burjuvazinin ideologlarından Milton Friedman’ın ve yandaşlarının formüle ettiği bu ekonomik model, kaynak ihtiyaçlarının daha çok üretim sürecinin dışında karşılanmasını getirmekte, devletin birikimlerinin, emperyalist burjuvaziye aktarımı, ekonominin işlerliğinde devletin müdahalesini en aza indirmesi, fiyatların serbest piyasada belirlenmesi, sosyal harcamaların ve ücretlerin kısıtlanmasını, para politikalarının daha çok finans kurumlarınca belirlenmesi, dünya ticaretinin daha hızlandırılması vb. noktalarını içermektedir. Bu politikanın dış pazarlarda daha katı kurullarla uygulanmasını getirmektedir. Açıktır ki, bu yeni bir politika değildir. Daha önceki dönemlerde uygulanan emperyalist politikaların, emperyalizmin bu-

günkü özgülüne göre uyarlanmış varyantlarıdır. En önemli özelliği sömürünün daha da derinleştirilmesi, emeğin kazandığı hakların daha katı bir çerçeveden gaspıdır. İhtiyaç duyulan kaynak transferlerinin gerçekleştirilmesi formüle edilerek bu politika şu noktalarda uygulanmaktadır:

Sosyal hakların kısılması ve devletin küçülmesi: Emperyalist burjuvazi, girdiği istikrarsızlığın en önemli nedeni olan kaynak yetersizliğini aşmak istiyor. Monaterist ekonomik politika burjuvazi için yeni düzenlemelere giderken aldığı tedbirlerin en başında işçi ücretlerinin düşürülmesi ve dondurulmasını içeriyor. Uygulanan programın en önemli maddelerinden birini oluşturuyor bu madde. Çünkü, bu emeğin sömürsünü daha derinleştiriyor. Burjuvazinin gaspettiği artı-değer oranını daha artırıyor ve burjuvaziye yeni kaynak olanakları sağlıyor. Gaspın boyutu sadece ücretlerle sınırlı değil. İşçi sınıfının kazandığı sosyal hakları da hedefliyor. Yıllarca, on yıllarca emekçinin kazandığı sosyal hakların kısıtlanması, budanması finans kapital için küçümsenmeyecek yeni kaynakların transferi demektir. Daha açık bir deyimle, emekçi ücretlerinin ve mücadeleler sonucu elde ettiği sosyal hakların törpülenerek, sömürücü sınıflara aktarılması demektir. Yaratılan kaynaklar sadece bununla da bitmiyor. Toplumsal harcamalar ve kamu harcamalarından da önemli ölçüde kaynaklar yaratılması hedefleniyor. Emekçiden yapılan kesintilerle oluşturulan fonlarla devlet tarafından yapılan, en rutin kamu harcamaları olan eğitim, sağlık, ulaşım, sosyal-güvenlik, spor vb. alanlardaki toplumsal harcamaların, sakatlar, yaşlılar, kimsesiz çocuklar gibi toplumun korunmaya en muhtaç katmanlarına yapılan harcamaların da kısıtlanarak ve sınırlandırılarak kapitalistlere aktarılmasını amaçlıyor. Küçük üreticilere yönelik sübvansiyonların kısıtlanması bu ekonomik programda yer alıyor. Ayrıca yeni vergi düzenlemeleriyle ve yeni bütçe politikalarıyla sermayenin vergisinin azaltılması, buna karşılık çalışan emekçilerin gelirlerinden yapılacak kesintilerle yeni fonların oluşturulması da bu uygulamanın bir parçasını oluşturuyor. “Küreselleşme” demagogisiyle lanse edilen bu uygulamalar, “devletin elini ekonomiden çekmesi”, “devletin küçülmesi” şeklinde formüle ediliyor. İşçilerin ve tüm emekçilerin sömürsüne boyut kazandıran, her cephede emeğin kazandığı hakları bir çırpıda gaspeden bu uygulama açıktır ki, emekçi katmanların yoksullaşması, sefaletle itilmesi pahasına dev tekelere yeni kar ve kaynak yolları açmaktadır. Emperyalist ülkelerde de uygulamaya sokulan bu uygulama, esas olarak emperyalizmin pazarlarını kapsıyor. Böylelikle başta borçlular olmak üzere emperyalizm her alanda yeni sömürü yolları açmaya çalışmakta, kısıtlama, sınırlama politikalarıyla yeni kaynaklar yaratmayı hedeflemektedir.

Özelleştirme politikası: Emperyalist burjuvazinin girdiği açmazdan çıkmanın bir aracı olarak getirdiği önlemlerden biri de özelleştirmedir. Gerek emperyalist ülkelerde, gerekse yeni-sömürgelerdeki devlet mülkiyetindeki verimli ve kar getiren işletmelerin devletin elinden çıkarılarak çok uluslu te-

kellere transferinin gerçekleştirilmesi hedeflenmiştir. Böylelikle özelleştirilen KİT'lerle finans kapitale yeni kaynak sahaları yaratılması amaçlanmıştır. Daha açık bir ifadeyle devletin kontrolündeki üretim, yatırım, ithalat, ihracat, mali sermaye gibi ekonomik sahalardaki devlet imkanlarının özel sermayeye terkedilmesidir. Bununla birlikte özelleştirmenin yeni-sömürgelerdeki işlevi daha da kapsamlıdır. Uluslararası tekelleri burjuvazinin içinde bulunduğu kapsamlı krizin ana nedenlerinden biri, dış pazarlarındaki borç tıkanıklığıdır. Efendilerine borçlarını ödeyemeyen bu ülkelerin devletine, ellerindeki KİT'leri sattırarak, borçlarını ödemesi amaçlanmıştır. Kar eden KİT'lerin özel sermayeye, emperyalist tekellere devredilerek bir kereye mahsus kaynak yaratılsa da, daha sonra emperyalistlerden alınacak borçların geri ödenmesi yolunun daha sıkı kapatılmasının yolunu da beraberinde getirmiştir. Özellikle bu, Latin Amerika'da, Arjantin'de, Brezilya'da, Meksika'da açık bir şekilde görülmüştür. Çünkü; KİT'lerin devletin elinden çıkması devleti daha da fakirleştirmekte ve onu gelir imkanlarından bütünüyle mahrum bırakmaktadır. Bu aynı zamanda görüldüğü gibi gününbirlik bir uygulamadır. Devlet birikimlerinin daha çok emperyalizmin kontrolüne sokulması demek olan bu uygulama, doğaldır ki finans kapitalin ekonomik ilhakının daha da pekiştirilmesi demektir. Görüldüğü gibi o çokça lafı edilen "özelleştirme" emperyalizmin kaynak ihtiyacına göre düzenlenmiş, onun sömürüsüne daha çok davetiye çıkarmış, dolayısıyla halkların sömürüsüne daha fazla zemin yaratmıştır.

Emek yoğun sanayilerin yarı-sömürgelere kaydırılması: Üretim araçlarındaki teknolojik gelişim emperyalist metropollerde bazı sanayi dallarını zor durumda bıraktı. Bunlar daha çok tüketim nesnelere üreten sanayi dallarıdır. Gelişen teknolojiye ayak uyduramayan bu sanayi dalları, üretimde nispeten işgücüne (emeğe) daha fazla yer veren sanayi dallarıdır. Genişletilmiş yeniden üretimde teknoloji-yoğun sanayiine bağımlı olduklarından teknolojilerini yenilemek zorundaydılar. Ancak bu maliyetlerini arttırıyor ve kar oranlarını düşürüyordu. Ayrıca bu sanayi dalları çok yer kaplıyor ve çevre kirlenmesine de neden oluyordu. Bu nedenle bu durumda olan birçok sanayi dalları yarı-sömürgelere kaydırıldı. Böylelikle bu aşınmış sanayilere dayalı sermayenin verimlilik ömrü uzatılmış oldu. Üretim araçlarındaki aşınmanın giderilmesi için de, yarı-sömürgelerde "serbest bölge" denilen alanlarda emek-yoğun parçaların üretimine de geçildi. Böylelikle emperyalist ülkelerde aşınmış, hantal ve çoğu zararlı karşı karşıya bulunan bu sanayi dallarının, yeni-sömürgelere kaydırılması ile üretim ömrü uzatılmış oldu, diğer taraftan da pazarlardaki çok ucuz olan işgücü ile elde edilen emek-yoğun sömürü ile emperyalizm için yeni kaynak sahası açılmış oldu. Örneğin Paris modaevlelerinde modeli çizilen bir gömlek, Taylant veya Vietnam'da dikildiğinde 3-4 dolara mal olmakta, batıda 45 dolara satılmaktadır. Yapılan hesaplara göre yarı-sömürgelerde bu yolla yapılan 1 dolarlık üretim, emperyalist devletlerin

GSMH'sini 3 dolar arttırıyor.

Dışa dönük büyüme: Emperyalist politika 3 başlık halinde uygulamaya konulmuştur. Emperyalist ülkelerde ücretlerin dondurulması, sosyal hakların ve kamu giderlerinin kısıtlanması, devlet imkanlarının özel sektör sermayesine sunulması şeklindeki uygulama deregülasyon (kısıtlama, sınırlama) başlığı altında olmuştur. Teknoloji yoğun durumdaki bazı önemli sanayi dallarının dış pazarlara kaydırılması delakalizasyon ve sekmentasyon (kaydırma ve parçalama) başlığı altında uygulanmıştır. Dış pazarlardaki (yeni-sömürgelerdeki) uygulama ise dışa dönük büyüme modeli başlığı altında olmuştur. Burda da amaç, yarı-sömürgelerdeki sömürünün daha da derinleştirilerek kaynak transferinin hızlandırılmasıdır. Yarı-sömürge sistemin emperyalizmin çıkarları doğrultusunda yeniden düzenlenmesidir. Yeni ekonomik politikanın yarı-sömürgelerdeki parçasını oluşturan dışa dönük büyüme modeli ile hedeflenen amaç, kaynak transferinin önündeki engellerin kaldırılması ve kaynak transferinin derinleştirilmesidir. Dışa dönük büyüme modeli borç ödemelerini güvence altına almayı hedeflemekte, düzenleme buna göre yapılmaktadır. Emperyalizmin finans kurumlarına olan borçlarının bir an önce ödenmesi, bu ülkelere esas politika olarak dayatılmıştır. IMF ve Dünya Bankasınca hazırlanan "istikrar" ve "yapısal uyum" programları bu ülkelerin önüne konulmuştur. Ayrıca yaptırımlar daha da ağırlaştırılmıştır. Sermaye ihracında iki temel ölçüt alınmıştır. 1) Toplam borç stokunun Gayri Safi Yıllık İhracat'a oranı, yani borcun arttığı sürede, GSYİH'nin artıp artmaması, 2) Borç servisinin (yani yıllık borç ödemelerinin) ihracatla olan ilişkisi ve oranı, yani ihracatın borç ödeme döneminde büyüyüp büyümemesi. Emperyalizmin adeta "icra memurluğunu" yapan IMF ve Dünya Bankası aldığı önlem ve tedbirlerle borç ödemelerini güvence altına almaya çalışmıştır. Yarı-sömürgelerdeki ekonomik yapı, borçlarının daha hızlı ödenmesi üzerine oluşturulmuştur. Ancak bunun için de yeni kaynakların bulunması ve yaratılması gereklidir. Bu da emperyalizme akan artı-ürünün daha fazla boyutlarda akması demektir. Dolayısıyla bu da emekçilerden ve tüm halk yığınlarından gaspedilen artı-ürünün daha fazla oranlarda gaspı demektir. Buna uygun olarak yarı-sömürge ülkelerde ürünün dağılımı-bölüşümünde emekçilerin aldığı pay bu süreçle daha da azaltılmıştır. Ücretler dondurulmuş, hatta izlenen aşırı enflasyonist politikalarla hızla düşürülmüş, sosyal haklar (ki zaten cüzi boyutlardadır) gaspedilmiş, kamu harcamaları kısıtlanmıştır. Ayrıca özelleştirmeden gelen gelirin de bu doğrultuda emperyalizme havale edilmesi hedeflenmiştir. Görüldüğü gibi dışa dönük büyüme bir safsatadır ve rantiyeye ilişkilerine dayalı emperyalist sömürünün daha da derinleşmesidir. Nitekim bu gasp '80 sonrasında kendisini hemen göstermiş, emekçi katmanların ulusal gelirden aldığı pay hızla düşmüştür. Öyle ki birçok yeni-sömürge modern sektörden sağlanan gelirinin, '80'lerin başından sonuna kadar %60 gerilemiş demektir. GSMH'da mutlak düşüş kaydeden ülke sayısı 1960'lar-

dan bu yana 4 kat artmıştır. Bugün Afrika'da yaşayan 500 milyondan fazla insanın geliri, Teksas şehrinin gelirinin yarısı bile değildir. Yarı-sömürgelerdeki ortalama ücretler emperyalist ülkelere oranla 30-50 kat daha düşüktür. Latin Amerika'da kişi başına gelir%9 azalmıştır. Yine Latin Amerika'da sağlık harcamalarında %60 kısıtlama yapılmış, Afrika'da bu oran yarı-yarıya, Asya'da ise %30 civarında gerçekleşmiştir. Eğitim harcamalarında ise bu kısıntı Latin Amerika'da %59, Afrika'da %33, Asya'da %14 civarında gerçekleştirilmiştir. Türkiye'de de '95 yılında sadece iç borçlanmada rantiyelere giden meblağ, iş ve sosyal yatırımların 8 katıdır. Ücretler %15'e kadar düşmüştür. Görüldüğü gibi halklardan gasplar ve toplumsal harcamalardan yapılan kısıntılar sonucu kaynak oluşuyor. Ama bu kaynaklar halklardan esirgeniyor ve -esas- emperyalistlere ve uşaklarına sunuluyor. Emekçilerin ve ezilen halkların daha fazla sömürüsü, ezilmesi, daha fazla yoksullaşmasını reva gören sınıflar üstü bir ifadeyle lanse edilen dışa dönük büyüme modeli emperyalist bir icraattır. Dışa dönük büyümenin diğer bir ayağını da ticaret politikaları oluşturmaktadır. "Serbest ticaret", "ticaretin hızlandırılması" şeklinde de sık sık lanse edilen ticaret ilişkileri, dış pazarlardaki düzenlemeyle birlikte ele alınmıştır. Dünya ticaretine egemen olan Amerika, Avrupa Birliği (AB), Japonya gibi devletler, hükmettikleri ülkelerde ticaret ilişkileri üzerinden muazzam kazanç elde etmişlerdir. Ancak Neo Liberal politikanın Keynesçi ithal ikameci ticaret modeli yerine, getirilen yeni ticaret modeli, ticaret ilişkilerinde de yeni düzenlemeleri beraberinde getirmiştir. Burada da amaç, dışa dönük büyüme modeli çerçevesinde belirlenen hedeflere ulaşmaktır. Yani ithalat, ihracat politikalarında tekellerin ve bankaların bu sahadaki hareket ve yayılma alanının genişletilmesi ve yarı-sömürgelerin pazarlarında daha fazla söz sahibi olma, kaynak akışını daha hızlandırmak. Transnasyonal şirketler dünya pazarının önündeki ticaret yasalarının kaldırılmasını istiyorlardı. Emperyalist ülkelerdeki oluşan mal stokları karları azaltıyor, hatta zarara sebep oluyordu. Bu nedenle bu stokların ortadan kalkması ve sermayenin pazarlara daha hızlı akmasına olanak veren uygulamalar gündeme getirildi. Böylelikle ticaretin hızlandırılması doğrultusunda adımlar atıldı. Yarı-sömürge ülkelere de dışa dönük büyüme modeli olarak sunuldu. Gümrüklerdeki ithal yasakları ve bürokratik engellere sınırlamalar getirildi, hatta bazı gümrük uygulamaları kaldırıldı. Dünya ekonomik konjonktürüne uygun bu uygulama açıktır ki geri bırakılmış ülkelerin ithalat giderlerinin artmasına hizmet etmiştir. Zaten düzenleme emperyalizmin ihracatının artmasını hedeflemiştir. Emperyalizme bağımlı ekonomiler ta başından beri teknoloji, enerji, sanayi ürünleri gibi üretimin temel ihtiyaç maddelerinin ithaline mahkumdurlar. Ayrıca ithal yasaklarının kalkması üretimde kullanılan ithal mallarıyla birlikte, diğer tüketim mallarının ithalini de palazlandırmaktadır. Gelişmiş teknolojiye sahip tekellerin bu ülkelerin pazarlarında daha fazla at oynatmalarına zemin yaratmıştır. Bir avuç kompradorun dışında az

da olsa var olan ulusal sanayinin çökmesine zemin yaratmıştır. Gümrük birliği anlaşmasından sonra, Türkiye’de de ithal yasaklarının kalkmasına en çok karşı çıkanlar, tedirgin olanlar orta ve küçük ölçekli sanayi katmanları olmuştur. Gerçi gümrük birliğinin müeyyideleri henüz -kalıcı bir hükümetin oluşturulmaması nedeniyle- tam yürürlüğe girmemiştir. Tam yürürlüğe girmesi orta ve küçük ölçekli sanayinin büyük ölçüde çökmesine ve 2.5 milyon kişinin işsiz kalmasına sebep olacaktır. Kaldı ki son, bedelsiz otomobil ithalatı yasası, kompradorları bile tedirgin etmiştir. İhracatın düzenlenmesi de emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda olmuştur. Bu ülkelerin ihracatı, bildiği gibi geleneksel tarım ürünleri ile sanayinin doğal kaynakları ve hafif sanayi ürünlerinden oluşmakta, üretimin kapasitesi, dışa bağımlılıktan kaynaklanan komprador sanayinin tüketime dönük üretimiyle sınırlı olduğu için, ihraç edilen sanayi ürünleri düşük katma değerli mallardan oluşmaktadır. Açıktır ki üretken sektörlere dayanmayıp, düşük teknolojiyle dışa dönük yapılan ihracatın, dünya pazarlarında söz sahibi şansı olmamıştır. Dışa dönük büyüme ile bu ülkelere dayatılan ihracat politikası, bu ülkelerin ihraç mallarının fiyatlarını düşürmüştür. Döviz bağımlılık, uygulanan enflasyonist politika, artan devalüasyon karşısında bu ülkelerin paralarının emperyalistlerin paraları karşısında değer kaybetmesi ihraç malların fiyatlarını düşürmektedir. Ayrıca dünya pazarında, emperyalist efendilerinden daha fazla pay almak isteyen bu ülkelerin arasındaki rekabet devamlı emperyalistler tarafından körüklenerek, bu ülkelere dayatılan ihracat politikası, bu ülkelerin ihraç mallarının fiyatlarını düşürmüştür. Diğer taraftan da bu ülkelere uygulanan, emekçileri hedef alan kısıtlama ve gasp politikaları ile iç tüketimin kısılması hedeflenmiş ve ihraç edilebilir mal stoku yaratılması amaçlanmıştır. Artan ihracattan elde edilen gelirle de yine emperyalizmin borçları güvence altına alınmak istenmiştir. Daha berrak bir ifadeyle, yarı-sömürgelerdeki ihracatla emperyalizm tarafından yüklenen misyon dış borçların ödenmesine endekslenmiştir. İhracattan elde edilen gelirlerin iç pazarda değerlendirilmesi yerine, IMF’nin Dünya Bankası’nın direktifleri doğrultusunda finans kapitale transferi güdülmüştür. Öte yandan ithalatın artarak ödemeler dengesindeki dış açığı büyütmesi, yarı-sömürge ülkelerin ekonomik dengesinin daha bozulması ve iç istikrarsızlığın daha büyümesi demektir. Burjuva ideologlar yarı-sömürge halkların daha fazla sömürülmesini içeren dışa dönük büyüme modelini “ulus devletlerin kaldırılıp, her ülkenin mukayeseli üstünlüğüne uygun mallar üretilip eşit şartlarda serbest ticaret yapması” şeklinde açıklarken, dışa dönük büyümenin ideolojik temellerini sunmuştur aslında. Bu bir demagojidir. Tek tek ulusal gümrüklerde yasakların kalkması hiç de ulusal devletlerin kalkınması anlamına gelmez. Tersine, ulusların ve ulusal devletlerin zemini bizzat kapitalizmin kendisidir. Kapitalizm ulusal devletlerin kaldırılmasına dayanan ekonomik bir sistem oluşturamaz. Onun aşırı kar

hırsına, rekabete ve sömürüye dayalı tabiatına aykırıdır. Ricardo'nun "mukayeseli üstünlük" teorisinden gıdasını alan, her ülkenin üstün olduğu ekonomik dallarda dünya pazarlarında eşit şartlarda rekabete dayalı serbest rekabet, ticaret yapması bir kandırmacadan ibarettir. Bir tarafta tüm dünya pazarlarını kendi hükmü altında tutan emperyalizm ile hükmedilen bu pazarların "eşit şartlarda dünya pazarlarında rekabete dayalı ticareti" bir atletizm müsabakasındaki sağlam bir insanla, felçli bir insanın "eşit şartlar" altındaki yarışmasından başka bir şey değildir... Dışa açılma modeli yarı-sömürgelerin emperyalizme daha fazla peşkeş çekilmesi modelidir. Dışa açık büyüme, emperyalizmin dünya çapındaki krizin külfetlerini sömürülen ve bağımlı ülkelerin emekçilerine yüklemeyi hedeflemiştir.

Aslında bu olgu çağımızdaki can çekişen kapitalizmin çürümüşlüğü'nün vardığı boyutu gösteriyor. Can çekişince daha azgınca saldırıyor. Sancuları derinleştikçe can havliyle şuarsuzlaşan bir haleti ruhiyeye işçi sınıfına ve emekçi halklara karşı daha saldırganlaşıyor. Bu saldırganlık kendisini, en üst sınırdaki sömürme programlarını uygulamaya geçirmesinde gösteriyor. İç bünyesindeki çelişkiler kızıştıkça karakterindeki tefecilik, ilişkilerinde ve işleyişinde daha hakim hale geliyor. Nitekim organik yapısındaki mevcut tıkanıklık iç pazarlarında olsun, dış pazarlarında olsun gelişen tefeci karakterin ve rantiyeli ilişkilerin ulaştığı düzeyde kendisini göstermektedir. Sermaye dev boyutlarda büyümüş ama bu birikimi harekete geçiren ve besleyen, ihtiyaçlarını karşılayan motor rolü gören sermaye kaynakları yetersiz kalmıştır ve tıkanmıştır. Bu tıkanıklığı açmak için kullandıkları monaterist reçete bekleneni vermemiştir. Emperyalizm, 100 yıllık birikimiyle ayakta durabilmektedir. Üretim hızı düşmektedir, büyüme hızı düşmektedir, istihdam düşmektedir, ürün stokları oluşmaktadır. -Uygulanan politikalar sonucu- Kaynak transferinde hızlanma olmasına rağmen finans kurumları, hala borç ödeme güvencesinde tehdit altındadır. **Kısacası** yapısal kriz ya da açmaz durumu devam ediyor. Zaten yaptırımlar ve ağır sömürüler sonucu yeni-sömürgelerden gelen kaynak transferleri olmasaydı emperyalizmin finans merkezleri dünya çapında iflasla karşı karşıyaydı. Buna rağmen buldukları dönemeç hala tehdit altındadır. Kısıtlama ve gaspı içeren uygulamaları kendi ülkelerinde belli düzeylerde uygulamışsalarda, planladıkları boyutlara da varmamıştır bu... Özelleştirme politikasında da belli sektörlerde adım atılmış ama, KİT'lerin özel sektöre devri büyük ölçüde tamamlanmamıştır. Aynı hantallık yarı-sömürgelerde de devam ediyor. Hatta, Latin Amerika örneğinde olduğu gibi, bu ülkelerin birçoğunda yeni ekonomik politikalar fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Çürümüş bir sistemin statükocu hamleleridir bunlar. Öyle ki bu kendisini para politikasında da göstermektedir. Emperyalist metropollerde para sermaye artan oranda spekülatif piyasalara kaymaktadır. Faiz hadlerinde düşüş olmasına rağmen ekonomideki ve üretimdeki durgunluk parayı üretim piyasasından, rant piyasasına doğru kaydırmakta, dünya döviz piyasalarında

binbir türlü spekülâtif oyunlar oynanmaktadır. Kaynak tıkanıklığının en önemli nedeni budur. Kaynak gelse de, gelen kaynak ekonominin itici gücü, üretim piyasalarında değerlendirileceğine, artan oranda asalak ve çürümüş kumar piyasalarında dünyanın dört bir yanına savrulmaktadır. Öyle ki, finans piyasalarındaki günlük değişim '86'da 290 milyar dolar iken, bu rakam '90'da 700 milyara, '94'te 1 trilyona, '95'te 1.3 trilyon dolara varmıştır. Ve yine '95'te 1 yıl içinde alınıp-satılan döviz miktarı 325 trilyon doları aşmıştır. New York'da döviz ticareti '86'dan beri yılda %40 oranında artmıştır. '95'te alınıp satılan 325 trilyon dolar dünya ticaretinin 50 katına denk düşmektedir. Dünya Merkez Bankası'nın toplam döviz rezervi 600 milyar dolarken, bir günlük el değiştirme toplamı (1.3 trilyon) rezervden iki kat fazladır. '80'lerde emperyalizmin borsalardaki işlem hacmi yılda ortalama %300 kat büyüdü. Bu süre içinde tahvil ve hisse senedi piyasalarının işlem hacmi ABD'de GSMH oranı %9'dan %93'e, Almanya'da %8'den %85'e, Japonya'da %7'den %119'a yükseldi. Para piyasalarının global hacmi '92'de 4 trilyon dolardan '94'te 20 trilyon dolara çıktı. '89-94 yılları arasında Batı borsalarından Doğu borsalarına akan miktar 15 kat arttı. Ve yine Doğu borsalarındaki yabancıların elindeki hisse senetlerinin değeri de 2 milyar dolardan 200 milyar dolara yükseldi.

Görüldüğü gibi rantıye ilişkiler iyice kontrolden çıkmıştır. Emperyalizmin bunalımına "alternatif" olan Monaterizm aslında krizi daha da derinleştirmiştir. Borsa Türkiye'nin mali piyasalarına bile '80'li yılların ikinci yarısında girmiştir. Ve bugün Türkiye'de ulusal gelirden en fazla pay alanlar üretime hiçbir katkısı olmayan bu parazitler tabakası olmaktadır. Dışa dönük modellerle birlikte sanayide oluşan durgunluk, sanayicileri de büyük ölçüde rantıyer yaptı. Zaten finans ve rant sermayeyle iç içeydiler. Hatta önemli bir bölümü bunların elindeydi. Her geçen gün artan faiz hadlerinin yüzde yüzü aşığı bir ülkede tüm hakim sınıfların rant piyasasına yönelmeleri normaldir. Tabi ki bunun faturası halka çıkıyor. Artan enflasyonla halkın alım gücü düşüyor. Sıkı para politikası adı altında emperyalizmin faiz hadlerini artırması mevcut durgunluğu daha da artırıyor. Bu da dış borçlanmanın artışını getiriyor. Borç arttıkça, ödenen borç devalüasyona oranında yerli parayı ve bütçe giderlerini şişirmekte. Dolayısıyla enflasyon sebep olmakta. Enflasyonla değeri düşen TL döviz karşısında da değer kaybetmekte, bu da devalüasyona sebep olmakta Türkiye gibi ülkelerde enflasyon ve devalüasyon birbirinin varlık koşulunu oluşturmaktadır. Ayrıca dış ticaret hadlerinin de kötüleşmesi devalüasyonun ve fiyat artışlarının bir başka nedenini oluşturmaktadır. Dünya çapında gelişen rantıye ilişkiler emperyalizme bağımlı Türkiye gibi ülkelerde de rantıye ilişkilerini geliştirmektedir. Ama artan rantıye ilişkilerinin bilançosu emperyalizm ve uşakları açısından hiç de iyi değildir. Sermayeyi iyice dejenere etmiş, onu daha da çürütmüştür.

Emperyalizmin bu çürümesi kendisini doğada da göstermektedir. Habitat

toplantılarıyla doğa ve çevre üzerinde yarattığı taribatları göstermelik olarak gidermeye çalışmışsa da, çağımızda son sınırına varan bu çürümüş sistemin insanlığı katmerli sömürmeye dayalı ekonomik yapısı aynı orantıyla doğa üzerinde de insanlığı ciddi boyutlarda tehdit etmektedir. Yeni ekonomik programında doğa üzerinde neden olduğu erozyona karşı 'tedbirler' almadığı gibi, bu erozyonu daha da ileri taşımıştır. Ozon tabakasını delen emperyalizm doğada daha tehlikeli tahribatlara neden olmuştur. Her yıl atmosfere 22 milyar ton karbon gazı karışıyor. Havaya karışan karbon gazı sera etkisi yaratarak atmosferin ısınmasına neden olmaktadır. Emperyalist üretimin neden olduğu fosil yakıtların ve yine emperyalist üretimden kaynaklı oluşan ormansızlaşmanın sonucu ortaya çıkan sera etkisi, buzullarda erime tehlikesi yaratmıştır. Bu tehlike deniz seviyesinin yükselmesi tehlikesini beraberinde getirmiş ve deniz şeridinde yaşayan şehirlerdeki nüfusun %30'unu tehdit etmektedir. Ve yine emperyalist üretim sonucu sulara karışan zehirli atıklar, garip kimyasal bileşimler, ekilebilir toprakların kullanımı, zararlı ilaçlar, tarıma elverişli olmayan toprakların aşırı kullanımı vb. insanlığı tehdit eden başka tahribatlardır. Gidişat böyle olursa burjuvazinin kar hırsı, 2000 yılında ekilebilir toprakların %20 ile %30 oranında azalmasını getirecektir. Yine yanlış ve aşırı sulama topraktaki tuz oranını artırıyor. Her yıl verimsizleşen arazi yaklaşık 10 milyon hektar dolayındadır. Üretimdeki atık maddelerin sebep olduğu asit yağmurları, 10 ile 15 milyon hektar ormanı yok ediyor. Emperyalizm tarafından üretilen nükleer enerjilerin kanser hastalığının başlıca sebebi olduğu artık herkes tarafından biliniyor. Nükleer enerjilerde kullanılan çekirdeklerin ömrü çok uzun ömürlü olduğu gibi, havaya kolay karışıyor. Nükleer santraller de, sebze-meyve gibi tarımsal ürünleri olumsuz yönde etkiliyor. Aşırı kar hırsıyla üretim yapan bir sistem gün geçtikçe doğayı böyle tahrip ediyor. Buna mukabil önlem de almıyorlar. Kaldı ki, halkları ve insanlığı karşısına alan bir sistemden böyle bir şey zaten beklenemez. "Doğa", "çevre" gibi kavramları sık sık kullanmaları, "Habitat"lar düzenlemeleri onların bu günahlarını gizlemeye yetmiyor.

Evet, varlığını işçi sınıfının ve dünya halklarının azgın sömürsü, katliamı, soykırımı, baskı ve zulmü üzerine kuran emperyalizm, saplandığı bu krizden çıkmak için yine sınıf karakterine uygun bir pratik içindedir. Tarihinin bu en zorlu krizini halkların sömürsünün en üst boyutlarda derinleştirilmesi pahasına atlatamamıştır. Ama hala iktidardadır. Elbetteki bunun da nedenleri vardır. Ki, en önemli neden sınıf bilinçli proletaryanın bugünkü durumudur. Lakin bu geçicidir. Kaldı ki, emperyalizm mevcut gidişatıyla proletarya için uygun zeminler de yaratmaktadır. Bizzat kendi dinamikleri içindeki çelişkilerin yarattığı kutuplaşma, proletarya ve ezilen halkların kurtuluşunun nüvelerini barındırıyor. Eksik olan, bu nüveler üzerinde zincirlerinden boşanmış yığınların devrimin manyetik alanına, güçlü bir şekilde seferber edilmesidir. Tarihin o engin ufkunda, insanlığın yeni bir çağın kapısını arala-

dığı zaten görülüyor. Ama aralanan o kapıya yine tarihin o yasalarıyla, yani dövüşerek gidilecektir. Emperyalizm bugünkü sırat köprüsünden belki geçecektir. Ama, daha zorlu bir sırat köprüsünde kendisini bulacaktır. Ve en sonunda hükmettiği ezilenler tarafından parça parça yerlebir edilecektir.

Önyargılar, uydurmalar, çarpıtmalar ve sahte Maoculuk yenilgiye, açık yüreklilik, bilimsel politik samimiyet ve Maoizm zafere götürür!

Neyin mücadelesini verdiğini ilginde hisseden her namuslu insan, gerçekleri görmek ve kabul etmek istemeyenleri bekleme-melidir. Yetersizlik, tecrübesizlik, gerilik ve cehalet gibi eksiklikler samimiyetin olması halinde giderilir. Ama, gerçeklere kapalılık ve önyargılı yaklaşımın giderilmesi kolay değildir.

Partizan Sesi (PS) gazetesinin Aralık '96 (50-51) sayısında, Özgür Gelecek (ÖG) gazetesinde kendilerine yönelik yayınlanan eleştiri yazısına karşılık, "ÖG Ve Çevresi Karşı Devrimci Hücre'den (KDH) Medet Ummakla Nereye Varmak İstiyor?" başlıklı iki bölümlük yazı yayınlandı. Söz konusu yazı tam da "suçlunun suçüstü yakalanmasının" haleti ruhiyesiyle yazılmış ve panik halinde yaptıklarını savunmaya çalışan bir türün ilkel karikatürünü oluşturmaktadır. PS'de yayınlanan bu yazılar; açık yürekli, dürüst ve samimi olmamakta diretmiş, hilelere, çarpıtmalara, demagojilere ve yalanlara sarılmaya devam eden bir tarzıdır. Kendi tabanını, devrimci kamuoyunu yanıltıp, oyalayarak ayakta durdurulmaya çalışılan bir anlayışın feryadı figanının ibret belgesidir. Böyle olması anlamında okunmaya değer bir yazıdır. Biz bu yazımızda, bu ibret belgesindeki çarpıtma, yalan ve demagojilere yanıt verecek ve o anlayışın tüm çıplaklığıyla ortaya serilmesine çalışacağız.

PS ve kalemşörlere gerçeklere önyargılı yaklaşmama-yı ve gerçekleri görmeyi denemelerini bir kez daha hatırlatarak diyoruz ki: Yanlış yolda direnmek tarihte kimseye bir şey sağlamamıştır, çöküşe gitmekten de kimseyi kurtarmamıştır!

"Önyargılar Gerçeğe Cehaletten Daha Uzaktır"

PS ve kalemşörleri; kendi gerçeğini görme, eleştirilerimizi gerçekten anlama, kavrama ve onlardan gerekli dersleri çıkarma yerine, kendini bizden gelen eleştirilere kapat-

makta, tabanında önyargı yaratma amacıyla da bizi “KDH’den Medet Ummak”la suçlamaktadır. Böyle bir başlık altında ve yazının girişinde bunu işleyerek ve peşinen bir önyargı yaratarak “*Karşı Devrimci mihrak’a yönelik tüm sonuçlar ortaya konulmadan kaleme-kağıda sarılarak bu mihrakı objektif olarak destekler bir tavır sergilediği*” mizi söylemekte ve “*ucuz politika*” yaptığımızı, “*bulanık suda balık avladığı*” mızı, “*fırsat bu fırsat diyerek PS çevresini nasıl kaparım hesabıyla yola koyulduğu*” muzu vb. vb. suçlamaktadır. Böylece PS ve kalemşörleri; olumsuzluklarını görmek, temellerine inmek istemedikleri gibi, tabanlarının kafasında bize karşı peşinen bir önyargı yaratıp, kendilerine yöneltilen eleştirileri ciddiye alıp, etkisinde kalmaması, haliyle “önderlikleri” üzerinde baskı oluşturmaya yol açmaması için peşinen yanılma ve önyargı ile donatma yöntemine başvurmuşlardır. Ama peşinen şunu belirtelim; korkunun ecele faydası yok! PS ve kalemşörleri; hatalarının temellerini gösterip, özel vurgu yapanlara öfke duyup saldırma yerine, kendi gerçekliğini görmeye yönelirlerse daha iyi yapmış olurlar. Buna da çok ihtiyaçları olduğunu düşünüyoruz. PS ve kalemşörleri bundan kaçınmayacaklardır. Eğer bundan kaçınmakta ayak diretirlerse, hayat; kendilerine hiç acımayacaktır ve çok uzun olmayan sürede onlara gereken dersi verecektir. Neyin mücadelesini verdiğini ilğinde hisseden her namuslu insan, gerçekleri görmek ve kabullenmek istemeyenleri beklememelidir. Yetersizlik, tecrübesizlik, gerilik ve cehalet gibi eksiklikler samimiyetin olması halinde giderilir. Ama, gerçeklere kapalılık ve önyargılı yaklaşımın giderilmesi kolay değildir.

Gerçekleri İfade Etmeyen Uydurma ve Yakıştırmaların Hiç Bir Değeri Yoktur. Ona Başvuranların Halini Ortaya Koymaktan Başka Bir İşe Yaramazlar!..

PS ve kalemşörleri; “*ÖG ve çevresi, KDH’den medet ummakta*” dır diye başlık atıyor. “Medet ummak” ne demektir? “Medet ummak” yardım istemektir. Ya da ona sarılmaktır. Peki, PS ve kalemşörleri, böyle bir yönümüzü ve söylemimizi gösterebilirler mi? Hayır, gösteremezler! Böyle bir şeyi ima eden bir cümle bile gösteremezler. Akli başında her insan da eleştirilerimizden ve bugüne kadarki yaklaşımımızdan bu yönde en ufak bir sonuç çıkaramaz. Çıkaranlar ise, ancak ve ancak okuduğunu anlamayanlar ve kavrama yeteneğinden yoksun olanlar olabilir.

PS, “*Karşı devrimci mihraka yönelik tüm sonuçlar ortaya konulmadan*

kaleme-kağıda sarılarak bu mihrakı objektif olarak destekleyen bir tavır sergiledi” diyor. PS ve kalemşörleri; yazdığımız şeylerin özüne, ne söylediğimize ve onlardan çıkarılması gereken derslere bakmıyor, onları anlamıyor ve anlamak da istemiyor. Bu sonuç bizim, neyi nasıl istediğimizi anlatamamamızdan değil, onların anlamamaktaki ısrarından kaynaklanıyor.

KDH'lerine ilişkin “tüm sonuçlar ortaya konulmadan” yazımızın çıktığı doğrudur. Ağustos '96'da PS'de KDH'ye ilişkin açıklama yayınlandı. O yazıda, ajan faaliyetinin bir kısmı, ortaya çıkış süreci vb. ele alınıp açıklanıyordu. Biz, Eylül '96'da ajan faaliyetinin oynadığı rolleri ve süreçteki tahribat ve fonksiyonları vb. ile birlikte ele alınmayıp, onlardan koparılacak iyi bir muhasebesinin yapılamayacağına dair eleştirilerimizle olayın başka boyutlarının incelenmesi gerektiğine dikkat çekmiştik. Ekim ortalarında ise PS, “tüm sonuçlar” diye tabir ettikleri yazıyı yayınladı. Ama, o yazıda ve daha sonraki süreçte eleştiri ve önerilerimizden en ufak bir ders dahi çıkarılmadılar. Eleştirilerimize verdikleri yanıtta da böyle bir derdlerinin olmadığını da ilan ettiler ve samimiyet göstermemekte ayak dirediler. Ve bir eleştiri yazısından çıkarılması gereken en kötü sonucu çıkararak, eleştirilerden kendilerini kurtaracaklarını sandılar. Ama, fena halde yanıldı sayın kalemşörllerimiz. Biz eleştiri ve önerilerimizde ısrar edeceğiz.

ÖG'de yayınlanan yazının amacı; “TKP(ML)” imzası bulunanlar ve görüşlerine paralel olarak hareket edenlerin, sorunu sadece ajanlık boyutuyla açıklayarak işin içinden sıyrılmaya çalışmıyor, onların niteliğine, damgasını vurduğu süreçteki düşünceleri, pratikleri, rolleri, getirdiği sonuçları vb.lerinden koparılmadan, çok yönlü sorgulanıp bir bütün olarak bilimsel bir biçimde ele alınması gerektiğini hatırlatmak ve ancak o zaman doğru sonuçlara varacaklarını vurgulamaktı. Ama, sözkonusu çevreler bunu anlamak istemediler, anlamak için hiçbir çaba sarfetmediler. Bizim bu eleştirilerimize karşı pişkinlik örneği sergileyerek “Grupsal yapılarını ayakta tutmaya” çalışmaya yorumladılar. “Geçmiş paslı silahlar” (!) kullanmak olarak göstermeye çalıştılar. “Fırsat bu fırsat diyerek PS çevresini nasıl kapma hesabıyla” hareket ettiğimizi söyleyerek eleştirilerimizin hedefini saptırmaya çalıştılar. Savunma psikolojisiyle gerçekleri görmemek için gözlerini kapattılar. Ve onca acı tecrübeyle yaşanan sürecin sonuçları üzerinde dolanıp durdular, doğru dersler çıkarmadılar. Asıl kendilerinin, tabanı nasıl elde tutarım kaygısıyla sorunlara yüzeysel olarak yaklaştıklarını yanıtlarında yansıtmış oldular.

“Kaleme-kağıda sarıldık”da orada ne dedik!? Sürecinizi çok yönlü sorgulayın, bilimsel-doğru dersler çıkarın dedik. Daha yazının girişinde diğer şeylerin yanında “Böylesine kapsamlı bir sorun buna denk düşen bir önem ve itina ile ele alınıp doğru ve bilimsel yöntemlerle kendi tarihsel süreciyle bütünlüklü olarak incelenmezse doğru belirlemelere varmak mümkün olmaz. Olguyu bilimsel yöntemlerle belirler ve belirledikten

sonra da MLM yöntemlerle sınıf savaşımının esaslarına uygun tarzda çözersek bu geliştirici olur, ilerletici olur” dedik. Sadece ajan örgütlenmesi yönüyle değil, süreçleriyle, misyonlarıyla, amaç, hesap vb. ile birlikte ele alın diyoruz. Yazı bunun üzerine kurulu, bunun neresi yanlış?! Samimi ve sağlıklı bir kafayla yaklaşamayacağınızı da tahmin ediyor ve sonuçta “... öbür taraftan da bu anlayış sahiplerinin sorunları bilimsel yöntemlerle ve somut verilerle çözeceği konusunda da ne yazık ki güven vermekten uzaktır” belirlemesini yapıyoruz. Bu da ortada değil mi? Değerlendirmelerimizde yanılıyor muyuz? Hayır! Pratiğiniz ve yanıtlarınız bir kez daha haklılığımızı ortaya koyuyor. Ehh... birbirimizi artık iyi tanıyoruz, bırakın da tanıyalım ve bunları söyleyelim! Şimdi bu belirlemelerimiz mi “*KDH mihra-kı(nı) objektif olarak desteklemek*” oluyor. Yoksa sadece ajanlığını ortaya koyup, yargılayıp ama onun sürecine damgasını vuran, ideolojisini, politikasını, pratiğini vb. savunmak, hem de sıkı sıkıya sarılmak mı “*objektif olarak desteklemek*” olur. Akli başında olan herkes ikincisinin olduğunu söyler. Ama, sorun sizin bunu görmemenizdir. Ama görmek için de dürüst ve samimi olmak baş koşuldur. Hemen şunu da belirtelim ki, hiç kuşkumuz yok ki, dürüst ve samimi insanlar var. Burada biz, önderliğin ve kalemşörlerin belirleyici yönünü kastediyoruz.

PS’de yayımlanan yazıda, sayın kalemşörlerimiz:

“*Öğ Karşı Devrimci Hücre’nin açığa çıkarılmasına hem seviniyor hem de sevinmiyor*” diyor. **Ajanların ortaya çıkarılmasına sevindiğimiz doğrudur** ve hatta şunu da samimiyetle ekleyelim ki sizden daha çok sevindik. Neden mi sevindik? Onu da hemen söyleyelim: Karşı-devrimin, devrimciler saflarındaki faaliyetlerini aksatmak ve darbe vurmak bizi sevindirdi. Aynı zamanda ajanların baş aktörü Laz Nihat (Enever Doğru)ın 1987’den beri damgasını vurduğu sürecinizin parti yıkıcılığının, darbeci-tasfiyeciliğinin altında yatan nedenlerinin esasta ortaya çıkması ve herkes tarafından görünür duruma gelmesi bizi sevindirdi. Haliyle bu sürecinizi adam akıllı iyi değerlendirmek zorunda kalmanız gerekeceği, aksi halde başta tabanınızın hiç güveninin kalmayacağı, bu durumun hesabının verilmemesi halinde insanların artık size güven duymayacağı, ‘87’den bugüne kadar özellikle ideolojik, siyasal, örgütsel ve pratik boyutuyla eleştirilerimizin bilimsel doğruluğunun her geçen gün daha iyi görüldüğü, bu gerçekler üzerine sürecinizi çok yönlü sorgulamak zorunda kalacağınızdan samimiyetle yaklaşılmaması halinde olumlu bir yönelim gösterileceğinden ve bunun da devrime ve sınıf mücadelesine yarar sağlayacağından dolayı sevindik. Bu sıraladıklarımızın tersinin olması için biz hiçbir neden göremiyoruz. Ama, sayın kalemşörlerimiz kendilerini çok zorlarsa belki birşeyler bulabileceklerini umut edebilirler. Biz onlara böyle bir beyhude çaba içerisinde olmamalarını tavsiye ediyoruz.

PS ve kalemşörleri bize, “*KDH’nin açığa çıkarılmasına hem seviniyor, hem de sevinmiyor*” derken şu aktarmayı yapıyor: “... zira dün söyledikle-

rimiz, yaptığımız belirlemeler bugün kendileri tarafından başka özel nitelermelerle ortaya konuluyor. Neyle ortaya konuluyor? Karşı Devrimci Hücreyle... Böyle dememizden rahatsız oluyor sayın kalemşörlere. Eh ne diyelim; gerçekler bazılarına acı gelir. Bu aktarmadan çok rahat bir şekilde “KDH”nin ortaya çıkarılması ve üzerine gidilmesine “seviniliyor” sonucuna ulaşılabilir. Çünkü bu var. Ama, “sevinmiyor” diye bir sonuç ortaya çıkarılamaz. Bu sonucu çağrıştıracak herhangi bir emare bile yok. Art niyetli olanlar ve okuduğunu anlamada problem yaşayanlar ancak böyle bir sonuç çıkarabilir. Bu “onur”a da PS’nin kalemşörlere sahip oluyor. Ne diyelim, zorlamanın sınırı yok ve çok büyük meziyet de gerektirmiyor!

PS ve kalemşörlere bu aktarmayı yapıyor ve şöyle yanıtlıyor: “Bir defa öncelikle şunu belirtmek isteriz ki TKP(ML)nin ne Karşı Devrimci Hücreye ilişkin yaptığı açıklamalarda ne de diğer konularda (ayrılık vb. sorunları tartışırken) yaptığı/yazdığı açıklamalarda P’nin bu olumsuz sürece gelmesinde veya ayrılıkların kaynağında ‘bu karşı devrimci unsurlar vardı’ yönlü bir belirlemede ve açıklamada bulunmadığını, tam tersine dünüyle, bugünüyle geçmişine sahip çıktığını herkes bilmelidir. Kaldı ki ‘.. dün bizimdi, gün bizimidir, zafer de bizim olacaktır’ sloganı tam da geçmişi sahiplenmeyi ifade eden bir slogandır. (a.ç. PS) Dolayısıyla ÖG’nin ‘94 öncesi olumsuzlukların kaynağını TKP(ML)’nin de KDH’ye bağlandığı yorumu pespaye bir tavır ve demagojiden başka bir anlam ifade etmiyor.” (PS, sayı:50, sf:16) diyor. İşte, sorun da bu ya! Hala göremiyorsunuz. Ajanın ideolojik, siyasi, pratik vb. yönüyle damgasını vurduğu süreçten kopararak ele alıyor, ajan yönünü mahkum ediyor (isteseniz de savunamazsınız), her yönüyle damgasını vurup peşinde sürüklediği bu süreci savunuyorsunuz. Laz Nihat baş ajan; ama, sizce sürece damgasını vuran onun ideolojisi, siyaseti, pratiği, “doğru-bilimsel” yani MLM (!) öyle mi?! Bu anlamda “Dünüyle, bugünüyle geçmişine sahip çıktığını herkes bilmelidir” diyorsunuz. Pes doğrusu! Bu ne biçim bir ajanmış! Kendisi baş ajan, ama damgasını vurduğu süreç olumlu, sahip çıkılacak bir süreç ve kusursuz(!) **“Geçmişini sahipleniyoruz” kendisi ajan, süreci Marksist(!!!)**. Olur mu böyle bir şey demeyin, PS’nin kalemşörlere eline kalemi aldı mı ve hele hele karşılarında ÖG var ise demek ki oluyormuş (!). Yalnız bir eksiği var; “Bizim ajan en güzel ajan” demedikleri kalmış(!). Onu da derlerse şaşmayın.

Baş ajanı hafif, sıradan gösterip kendi rollerini ve suçlarını hafifletmeye çalışıyor sayın kalemşörlere ve avaneleri. Böylece süreci sorgulamaktan, Partiye verdikleri zararın hesabından, baş ajan Nihat’ın elinde oyuncak durumunda olmalarını sorgulamaktan kaçınmanın hesaplarını yapıyorlar. Böylece bu sorumluluktan kurtulacaklarını sanıyorlar ve hesaplarını bunun üzerinde yapıyorlar. Ama, kurtulamazlar. Çünkü, hesap yanlış, bu yanlış hesap Bağdat’tan dönmese de “Munzur’un doruklarından” geri dönecek. Samimi ve sorgulayıcı olanlar bu hesabı irdeleyeceklerdir.

“KDH” dediğiniz ajan örgütlülüğünün başı Laz Nihat’ı öyle sıradan bir ajanmış gibi ele alıp, ajanlık boyutuyla yargılayıp işin içinden sıyrılmaya çalıştıysanız, belki size faydası olur! Nihat; ‘87’de DABK’ın P’den ayrılmasından sonra giderek belirleyici duruma geldi. ‘87’de darbeci-tasfiyeci bir kafayla P’den ayrılmışlardı. O ayrılığa Nihat ileri sempaticandı (diğerlerinin çoğunluğu da öyleydi). Bu açıdan belki belirleyici durumda değildi ama, ayrılıktan sonra DABK MK’ya getirildiler. ‘87 ayrılığını P’ye dayatan başta bir gerilla birliği başındaki bir P üyesi ve aday üyedir. Diğer bir gerilla birliğinde de birlikte hareket etti. Ayrılığa başvurduklarında iki PÜ, iki AÜ idi. Başta ayrılığı doğru görmeyen, konferans’a gidecek iki yedek delege de sonradan bu kervana katıldı. Böylece 4 PÜ, iki AÜ gerilla birliklerini peşine takarak P’yi tanımadı. Darbeci bir şekilde kendisini iradeye dayattı. Ayrılığa saflarında doğru dürüst PÜ olmadığı için ileri sempatican konumundaki Nihat, sempatican durumundan MK üyeliğine ve sekreter yardımcılığına getirilmiştir. Bu şekilde MK’ya getirilen başka örnekler de vardır. O zaman üyelik müracatı yok, bir parti organında onaylama yok, bir AÜ’lük süreci (yani deney süreci) yaşanmadan hayatında bir parti organına önderlik etme deneyimi olmadan bunlar MK üyeliğine getirilmişlerdir. İşte parti anlayışları, işte üye ve kadro anlayışları, işte P’nin sıradanlaştırılması, işte Menşevizm’in iliklerine işlemesi! Sözde partilerinin kaderini tayin eden şeylerde üye olmayan savaşçıların katılımının sağlanması (bunları başlı başına üzerinde durulması gereken anlayışlar olduğu ve bu yazımızın konusu olmadığı için geçiyoruz) ta başından beri başlıyor. Baş ajan Nihat MK’lerine getirilmesinden sonra giderek etkin olmaya başlamış, ‘88 sonları ve ‘89’dan itibaren “parti”lerinde belirleyici olmuştur. Ajanlık suçundan tutuklanana kadar da etki ve yetki bakımından esas belirleyici olanıydı. Dolayısıyla bugüne kadarki süreçlerine her açıdan damgasını vuruyordu.

Bugün Laz’a baş ajan demek zorunda kalanların gözünde *“İbrahim’den sonra TKP(ML)yi TKP(ML) yapan, titretip kendine getiren, TIKKO’yu gerçek işlevine kavuşturup savaştıran” bir “önder”* di. Bu tür belirlemeleri sadece sözde değil sayın kalemlerinin belgelerinde bulmak hiç de zor değil. Dahada somutlaştırırsak; birlik döneminde alt konferans tutanaklarında bu tür belirlemeler Laz’ın yoldaşları tarafından bolca yapılmakta olduğu görülmektedir. Tartışma ve konuşmalarda bugünkü “önder”lerinin bir kısmının ağzından dökülüyordu bunlar. Diğer bir kısım “önder” de benzeri söylem ve nitelermelerin dile getirildiği ortam ve süreçleri iyi bilirler. Bugün: *“TKP(ML)” imzasını kullanan yapının başında bulunanların bir kısmı “bu partide en son laf söylenecek, eleştirilecek kişi Nihat yoldaştır”* diyorlardı. Bu “önder”ler kendilerini çok iyi bilirler.

Birlik sürecinde o alandaki alt konferansta ve 1. OPK’da Nihat ve düşüncesine yönelik her türlü eleştiride istisnasız DABK kesiminden gelenler kal-

kan oluyordu. Adeta bağırlarını açıp “önce bize vurun” diyorlardı. **DABK döneminde de, birlik döneminde de, 1. OPK ve sonrasında da, ‘94 komplocu darbeci tasfiye ve sonrasında da baş ajan Nihat’ın işaret parmağına göre hareket ediyorlardı.** ‘94 darbesini Nihat dayattı. Bütün bunları en iyi bir şekilde kalemşörler ve işin başında olanlar biliyor. Nihat da özellikle Sİ’yi pohpohlayıp “ikinci İbo” diye ileri sürüyordu. Diğerlerinin çoğu da aşağı kalmadı. ‘94 darbe öncesi baş ajan Nihat, Sİ’yi de piyon olarak kullanarak hazırlık yaptı. Sonra da diğerlerini peşlerinden sürüklediler.

Baş ajan Nihat’a “*Bu İK’den sonra en büyük önder*” payesini verdiren neydi? Onun nitelik ve yetenekleri değildi elbette. Teorik, ideolojik, siyasi, örgütsel yetenekleri, tahlilciliği, uzak görüşlülüğü vb. vb. de hiç değildi. **Kişilik olarak lümpendi, Ama kurnazlığıyla, hotzotçuluğuyla, bağırıp-çağırıp dayatmasıyla diğerlerini peşinden götürüyordu. Hilelerle, şantajlarla diğerlerine boyun eğdiriyordu. Olduğu haliyle; ideolojik, siyasal, örgütsel, pratik çerçevesini belirliyor, altını doldurmayı diğerlerinden bazıları yapıyordu.** Bunları bugünkü kalemşörler ve “önder”leri çok iyi bilirler. Kurnazlıkla ve hotzotçu dayatmalarıyla da onları adeta sürü gibi güdüyordu. Böylece bir sürece damgasını vuruyordu, herhangi bir MK üyesi fonksiyonunda değildi. Bunlar inkar edilecek, görmezlikten gelinecek şeyler değildir. ‘87’den sonra Pala’dan sonra belirleyici önderlerini nasıl ekarte ettiğini ve belirleyici konuma geçtiğini ve o kesime nasıl boyun eğdirdiğini, nasıl İ.Bulut’u ekarte ettiği, birlik sonrasında nasıl GBMK toplantısı öncesi ÖN’nin işini nasıl bitirdiğini, nasıl etkisizleştirdiğini, GBMK toplantısında resmen ayrılık ilan eden çağrı yazısını, DABK kökenlilerin tıpış tıpış peşine takıldığını, bir başka piyonla birlikte bir MK üyesine silahlarını çekip bir çatışma anına getirip buna rağmen o fiili durumlar yatıştırıldıktan sonra nasıl hemen hemen bütün kararlarda baş ajana göre yönelim belirlediklerini, 1. OPK’nın o alandaki alt konferanslarda o alandakilerin nasıl peşine katıldığını, Merkezi OPK’da nasıl bütünde hemfikir olduklarını, onun ekseninde hareket ettiklerini, 1. OPK’da birçok sorun üzerinde kilitleme olduğunu, defalarca ayrılık noktasına getirildiğini, bunun üzerine tarafımızdan önergeler verildiğini, OPK bitiminde olağanüstü toplantı yapılmak zorunda kalınıp orada da onların baş ajan ekseninde “**blok tavırlar**” geliştirdiğini, ‘93 sonbaharındaki dayatmalarını, ‘93 sonunda Sİ ile birlikte resmen savaş açma ve hizipçi faaliyetlerine, sonraki dönemde şantaj, baskı ve dayatmalarla, iradelerini alma vb.ni Nisan’da komplocu-darbeci tasfiyeciliğini dayatmaya kadar geldiğini hatırlamak gerekir. Darbe öncesi hizipçi faaliyeti, değerleri kontrol altına alma, darbeyle birlikte tutuklama, teslim alma, silahsızlandırma, ölüm kararları, kimi taraftarlarımıza baskı, işkence, tehdit vb. kararları, sözde tüm ideolojik belirlemeleri, saldırıları vb. baş ajandan çıkma şeylerdir. Onun; anlayış, pratik ve yaklaşımlarıdır. Ama, altında sizlerin de (“kalemşör” ve “önderler”) imzası var. Sakın “**Nihat yaptı biz sadece katıldık, im-**

zaladık” demeyesiniz. Bu daha da vahimdir. Bu piyon durumunda olmanızın itirafı olur. Bunu demenizi biz de beklemiyoruz, zaten böyle bir şey söylemeye de niyetiniz yok! Nihat’ı Nihat yapan sizlersiniz. Destekleyen, toz kondurmayan, yükselten ve parmak yörüngesinde hareket eden sizlersiniz. Ve bundan da öte tasfiyecilik konusunda çok başarılı(!) örnekleriniz de vardır. “Örgüt için örgüt” oluştururken yetkili olduğunuz alanlarda “Ali kıran, baş kesen” olurken branşınızda hiç de başarısız değildiniz.YD’de yapılanlar çarpıcı çok canlı örnekler. O nedenle olayı sadece Nihat*la ve onun tavırlarıyla açıklamak yetmez. Sizin rolünüzün de ayan beyan ortaya serilmesi gerekir. Sizler Nihat’ın damgasını vurduğu süreçte yaptıklarına ortaksınız. O halde hesabını da vermelisiniz. Kendinizi sorgulamalısınız. Bunun hesabını başta tabanınıza vermelisiniz, dürüstlük bunu gerektirir. **Özetle değindiğimiz bu süreçlere, bir ideoloji, bir politika, bir örgütsel-pratik hat yön veriyordu. Ve bu sürece yön veren belirleyici aktör de bir ajan!** Hem de baş ajan! Baş ajanın her yönüyle esasta damgasını vurduğu süreç size göre “MLM”dir, doğrudur. Bu sürecin “*dünüyle, bugünüyle geçmişine sahip çıkıyoruz*”, “*Dün bizimdi, gün bizimdir, zafer de bizim olacaktır*” sloganı tam da geçmişi sahiplenmeyi ifade ediyor diyerek bir yere varamazsınız. Bu sürecin sorumluluğundan kaçamazsınız, sıyrılamazsınız, günahlarınızı temizleyemezsiniz. Bu haliyle sizi Munzur çayı bile temizleyemez, bunu bilersiniz.

Bu haliyle nasıl “zafer”den bahsedebilirsiniz. Zafer sadece ajanları ortaya çıkarmakla kazanılmaz. Onu; süreciyle, yaptığı tahribatın boyutunu görüp, hesabını vermekle, onu İbo’dan sonra ikinci büyük “önder” payesini vermeye götüren nedenleri mahkum etmekle, kafanızdaki “MLM” kriterlerin vahametini sorgulamakla, onu o duruma yükselten, bir dediğini iki etmeyen, o haliyle onun parmak işaretine göre hareket eden kafa yapısını sorgulayıp mahkum etmekle, özeleştirii yapmakla açık yürekli ve samimi olmakla mümkündür.

Kuşkusuz baş ajanı onlar kadar tanıyamayız. 1.5-2 yıllık bir birlik süreci yaşandı. **Onların genel güvenlerini kazandığı için özel olarak bugünkü niteliği ile göremedik. Ancak anlayış ve yaklaşımlarına karşı, bilimsel görüşlere aykırı olan her nokta üzerine gidildi.** Faaliyet alanında birçok yoldaş üzerine gitti. **İki toplantı ve OPK’da yani birkaç toplantıda yakından tanıma olanağı oldu ve ideolojik-siyasi anlayışları, hesapları vb. boyutlarıyla üzerine gidildi.** 1. OPK’da defalarca “bu böyle gitmez” dediğimizi, “bu adam çok geçmeden fırsat bulursa ilk etapta ayrılığa başvuracaktır” vb. vb. dediğimizi ve şimdi süreci bilen birçok insanın kulaklarında bu söylemlerimizin yankı yaptığını inanıyoruz. (‘94 darbesi öncesi ve sonrası parti yıkıcısı, hizipçi, komplo hazırlıkları, çabaları üzerinde yazılıp çizildiği için burada ayrıca bir daha girmeyeceğiz.) Komplocu-darbeci tasfiyeyi nasıl dayattığı, başvurduğu, nasıl diğerlerini peşinden sürüklediği, nasıl iğrenç uydurmalara (“ajan”, “kontra uçları”, “mafyacı”, “katlar, yatlar, restaurantlar”

vb.) olmadık yalanlara başvurup, ölüm kararları, teslim ol çağrılarını, her şeyine el koyma kararları vb. cunta generallerini andıran birçok savaş kararlarının baş aktörü Laz'dı. Ancak bu kararın sadece o aldı diye geçiştiremezler, onun altında onların da imzası vardır... Bunlar tarihe iğrenç belgeler ve söylemler olarak geçmişlerdir. Bu tür saldırılarda elle tutulur siyasi-ideolojik hiçbir şey var mıydı? Tam da burjuvazinin cephaneliğinden çalınmış paslı silahlardı bunlar. Bunların eşliğinde isimler, cisimler, konumlar, Parti bütününde yığınlarca şey polise hizmet için aleni duruma getirilip polise sunuluyordu. PS'nin kalemşör ve "önder"leri o zaman yayınladıkları yazıları, yapıp yaydıkları dedikoduları unutmuşlar. Onları sakın bir şekilde yeniden okumalarını ve dedikodularını hatırlamalarını tavsiye ediyoruz. Okudukları zaman kimin hangi araçla kime, nasıl hizmet ettiğini ve yardımcı olduklarını görecektirler. (Kuşkusuz irademiz dışında saflarımızdaki bazı tasfiyeciler, geri, tecrübesiz insanlar veya saldırılara karşı savunma güdüsüyle kıyaslanamayacak düzeyde az da olsa belli hatalara düşmüşlerdir. Bu da süreç içindeki müdahale ile esasta önlenmiştir.) Sonuçta akrep gibi önce kendilerini sokmuş, bir dizi kayıp almışlardır. Tabi aynı süreçlerde yaptıkları deşifreyon sonucu biz de hayli kayıp almışızdır. Kuşkusuz her ayrılıkta şu ya da bu ölçüde polise hizmet eden bir deşifreyon olur. Bilinçsiz kesimde dedikodularla belli deşifreyonlar olur, bunu engellemek kolay değil. Ancak, Bolşevik bir kafa bunun bilincinde hareket eder ve olumsuz şeyler olunca da derhal engel olmaya çalışır ve engeller. Ancak o zamanın çıkarılan korsan Partizanlarına bakan olursa kimin ne amaçla deşifreyonlara gittiğini rahatlıkla görür. Sözlü olarak yalanlar eşliğinde bilinçli olarak yapılan ve yayılan deşifreyonların da ne amaçla yapıldığı biliniyor. O zaman bazı yazılarımızda bunu eleştirmiştik. "Dürüst olmayan bölünmeler"de polis deşifreyonu kışkırtır. Hele '94 darbeci-tasfiyeciliğinin "dürüst olmayan" ayrılığını bugün polis yaptırıldığı daha açık görüldüğü ortadayken baş ajanın bilinçli yaptığı diğerlerinin de figüran olduğu ortadadır. '94 ayrılığından sonra ekim'de yapılan KÖK 1. toplantısında birçok gözlem üzerinden hareket edilerek Nihat'ın ajan olduğu ve bunun araştırılması gerektiği karar altına alınmıştır. Bu bir iç karardır ve dışa açılmadı. Güvenlik sorunu olduğu için açılmazdı ve ayrıca açılışta peşinen savunur ve artniyetli yapıldığı sanılırdı. Aradaki ilişkilerin gerginliğinden dolayı sadece üst düzeyde güven duyulan birilerine resmen iletme düşüncesine varılmış hatta 1 No'lu'da onlara geçen ...'ya sözlü söylendiğinden muhtemelen o da o zaman onlara söylemiştir. Ve bugünkü yöneticilerinin haberlerinin olması gerekir.

Arkadaşlar yıllardır eleştirilerimiz karşısında hep ayak diretmiş, kaçacak, tutunacak dal bulamayınca sonradan birçok noktada kabul etmişlerdir. Ama hiçbirinin de nedenlerine inmemiş, samimi öz-eleştiri yapmamışlardır. "Kuşkusuz ki hata ve zaaflarımızı görmede ÖG'nin de yardımı olmuştur..." vb. gibi şeyler söyleseler de samimiyet gösterip ciddi öz-eleştiri yapmamış-

lardır. Hep küçük-burjuva gururla hareket etmişlerdir. O dönemin yazılarını hatırlayanlar olursa, özellikle tam bir tüzük ve hukuk dersi verilmiş, bunun karşısında tutunamayan, her yönü delik-deşik olan bazı kaba hatalarını öz-eleştirisiz kabul etmişlerdir. Ama genellikle bu öz-eleştirisiz yaklaşımlarında izledikleri yöntem, sanki başından beri kabul ediyor ve söylüyormuş gibi hareket etmek oluyordu.

Evet, eski takalarla okyanuslara açılmayacaklarını, açılışlar da okyanusun azgın dalgalarına eski takalarla dayanılmayacağını unutmamak zorundalar. Hele hele uzak görüşlülükten yoksun, ufku dar, geriliğini iki kitapla örtüştürüp sınırlayan, hep yalpalama gösterip, istikrarlı olmayan, tutarlıktan yoksun, ciddi sorunlarda dik yürümesini beceremeyen, fırtınalı süreçlerde yolunu, yönünü şaşırarak zavallı “önder”lerle bir yere varılmayacağını ve böyle “önder”liklerin kitlelere güven de vermeyeceğini unutmamak gerekir.

Geçmişte olduğu gibi bugün de eleştirilerimiz karşısında samimiyet göstermiyorlar. Kuşkusuz olduğu gibi kabul etmelerini, dürüstlük göstermelerini beklemiyoruz. Bu olgunluğa henüz erişmemişlerdir, zamanla kimilerinin erişip erişmeyeceğini süreç gösterecektir. Eleştirilerimizi kabul etme samimiyeti gösteremeyince etkisizleştirmek için haliyle bir şeyler söyleyeceklerdir ve *'kurt dumanlı havayı sever' misali alabildiğince tezcanlı ve kibirli davranarak kendi olumsuzluklarını kamufler etmeye çalıştı. Dahası KDH'nin açığa çıkmasını '94 ayrılığında kendilerine meşruluk kazandırmak için malzeme olarak kullanmaya kalktı. Bu, olumsuzluklarını örtüştürmek için sevinç kaynağı oldu'* (abç, PS, sayı:50, sayfa 17) diyorlar. Hiç de fırsatçılığımız olmadı, buna ihtiyacımız yok. '94'te ayrılık ilan edenin de biz olmadığımızı çok iyi biliyorlar. 18 Nisan'da kamuoyuna resmen darbeyi ilan eden biz değildik. Ancak 24 Nisan'da darbeci-tasfiyeciliğe karşı tavır takınılmıştır. Bunlar belgelerde mevcuttur. Burda yeniden üzerinde durmayacağız. Partizan sayılarında birçok yazı-belgeler yayınlandı. Herkes diğer sayıların yanı sıra özellikle Partizan'ın 24. sayısına bakmalıdır, durumu çok daha net görecektir. Eleştirilerimize KDH ile “meşruluk kazandırma”ya ihtiyacımız yok. O zaman meşruyduk, bugün de. KDH'yi ortaya çıkarmadan o zaman ne söylemişsek hala doğruluğunu koruyor, hatta doğruluğunu korumakla kalmıyor, o zaman söylediklerimizi, bazı noktalarda kaba yönleriyle zamanla sizler de gördünüz söylediklerimiz bugün daha da ispatlanmıştır. **O zaman ideolojik siyasi olarak, nitelik ve yönelim olarak ortaya koyduğumuz şeyleri bugün esasta KDH'nin ajanlık faaliyetleri, suçları arasında sayıyor, kabul ediyor ve sıralıyorsunuz.** Ama samimiyetle, dürüstlikle *“dün biz göremedik, altında ne yazık ki imzamız da var, bunların suç ortaklığını yaptık”* vb. deyiş özeleştiriyi yapmıyorsunuz. *“Dün söylediklerimiz, yaptığımız belirlemeler bugün kendileri tarafından başka özel nitelendirmelerle ortaya konuluyor”* vb. deyince hemen yerinizden hopluyorsunuz. Sabırlı olun arkadaşlar, görmemek sizin toyluğunuz ve körlüğünüz. Bu yüzden bize kızacağız-

nıza o omuzlarınızın üzerinde taşıdığınız “şey”e kızıp betonlara vurun. **Siyasal onur zedelenmemiş olsa yılların Parti tasfiyeciliğiyle verdiğiniz zarar ve bir baş ajanın emireri pozisyonunda olmanın ezikliğiyle ya siyasal yaşamınıza son verir ya da samimiyet gösterip özeleştiriyaparsınız.** Dürüst olmak, özeleştiriyapmak korktuğunuz kadar zor değil arkadaşlar... Siyasal onur, siyasal samimiyet ve siyasal cesaret sahibi olun, göreceksiniz özeleştiriyahiç de zor değil. Ve sizi halka ve devrime biraz daha yakınlaştırır.

Yukarıdaki aktarmanın devamında “*Sanki ‘94 Nisan’ında ayrılık ilan ederken ve hizip örgütlerken KDH’den dolayı ayrılmışlar ve hizip örgütlemişler...*” diyorlar. Orada bir dakika durun beyler! **Biz bir yapının istikrarlı, kesintisiz devamcısıyız. Ayrılık ilan etmemiz için bir neden yoktur. Ama onlar ‘87’de bir alan olarak ayrılık ilan eden, onun devamcıları olarak istisnalar dışında aynı çevre ‘94’te de komplocu darbe ile yapıyı ele geçirmeye çalışmış, yine tasfiyeci bir yapı olarak ayrılmıştır. Tarihleri pratik olarak ‘87’den itibaren başlar, ondan bu yana süreçlerinin devamcılarıdır. Ve tasfiyeci, dürüst olmayan bir ayrılığa başvurmuşlardır.** Dürüstçe ideolojik mücadele yürütüp, bir arada olunamayacak demiş olup, yolları ayırmış olsalardı herkes böylesi bir ayrılığa dürüstçe bir ayrılık derdi. Ama siyasi mayalarında bu dürüstlüğü barındırmadıklarından hep aynı şeyi yapmışlardır, yani darbeci-tasfiyeci ayrılık ilan etmişlerdir. Bunu da Laz Nihat planlamış daha doğrusu polis onunla birlikte planlamış ve uygulamıştır.

Bizim bir “hizip” örgütlediğimiz de olmamıştır. Belgeler ortada, canlı tanıklar ortada. Tersine; **açık hizipçi, darbeci bir faaliyet görüldüğü halde birçok alan ve organın uyarılmaması, tedbir alınmaması hatasına düşülmüştür.** O zaman bölünmeyi KDH’nin varlığına da bağlamadık. Ne dün ne de bugün, “O zaman böyle bir şey vardı, ondan dolayı tavrı aldık” demedik. KDH’nizin başını çeken baş ajanın anlayışlarına ve pratik tavırlarına karşı birlik sürecinde de karşı çıkıp mahkum ettik. Darbe öncesi hizipçi, tasfiyeci, yıkıcı faaliyetlerini eleştirdik, tavrı aldık, komplocu darbeciliğe de başvurduklarında derhal tavrı takındık. Bugün olan şey o anlayış, yaklaşım ve pratiğin sahibinin mimarlarının direkt ajan olduğunun ortaya çıkmış olmasıdır, o kadar. **Bugün o zaman tavrı almada, mahkum etmede vb.ne kadar haklı ve doğru yolda olduğumuz daha da net bir şekilde ortaya çıkmış oluyor. Tarih bizi bir kez daha haklı çıkarmış oluyor.** Bunu neden görmüyorsunuz? Bunu görmeyenlerin, o sürecin ideolojik, siyasi ve pratiğinin baş mimarının ajan olduğunu bugün ortaya çıkarıp da bizim o dönem (aşağıda örneklerini vereceğimiz gibi) ideolojik-siyasi ve fiiliyat olarak eleştirdiğimiz şeylerin bir kısmı kendileri tarafından ajan görev ve suçları olarak sayıldığı halde, hala neredeyse bize karşı savunup “**en iyi bizim ajan**” diyecek boyutta yaklaşanlar, onun damgasını vurduğu pratik sürecine sahip çıkmakta ayak diretenlerin kör, bağınaz, samimiyetsiz, gerçeklere ve haliyle proletarya davasına bu ölçüde sırtını dönenlerin yanlış yolda olduğunu gös-

termiş oluyor.

Tarihten Doğru Dersler Çıkaramayanlar, Makus Tarihlerini Bir Kez Daha Yaşarlar!

Şimdi dürüst olmayanlar kendilerinde olmayan şeyin simsarlığını yapmaya çalışarak “*Biraz dürüstlük, birazcık devrimci samimiyet beyler! ‘Sol tasfiyeci ve darbeci’ dediğiniz ‘grup’ veya ‘örgütten’, ‘karşı-devrimciler örgüte hakimdir’ diye mi ayrılık ilan ettiniz, yoksa hizipçilik, bozgunculuk ve eroin satma gibi suçlardan yargılanmayı göze alamadığınız için mi ayrıldınız?*” (PS sayı 50, sayfa 17) diyorlar. ‘94 darbesinde baş ajanın ajanlığına ilişkin net bir veri yoktu elimizde. Ama, o zaman ortaya koyduğumuz yığınlarca eleştiriler birçok belgemizde ortadadır. Sizi dürüst davranmaya, samimi olmaya sürekli davet ettik. Ama siz dürüstlük göstermeyerek, bazı kaba yönlerini yine özeleştirisiz ve samimi olmayan bir şekilde acemi kalemşörleriniz aracılığıyla zoraki bir şekilde belgelere koymak zorunda kaldınız. O zaman kabul edilmeyen bazı yönler bugün yeni yeni, yine samimiyetsiz bir şekilde nedenleri ve kaynakları konulmayarak kabul ediliyor. Aşağıda değineceğimiz gibi baş ajana ilişkin net olmasak da objektif olarak o roldeydi. Ama bazılarına ilişkin net olduğumuzu ve daha ayrılık yokken bu bilgileri size ilettiğimizi biliyorsunuz. O zamanki belgelere dikkatle bakılırsa “**bu tasfiyeciliğin altında yatan nedenler ileride daha iyi anlaşılacak**” gibi ifadelerimiz vardır. Baş ajan Nihat’ın “eroin satma” gibi şeyleri hangi amaçla kullandığını bugün daha iyi anlamış olduğunuzu sanıyoruz. Bu konuda da dürüstlüğünüz olsa kendi dosyanıza bakar hesabını verirsiniz. Bu tür şeylere girmiyorsak, kendimizi sizlerin seviyesine düşürmememizden- dir. Bu sorunu çarpıtarak boyutlandırın baş ajanın o gün söylediğimiz ama bugün daha net ortaya çıkan amaçları anlaşmıştır. Bu kirliliği bazı yoldaşların alakası olsun olmasın **özel olarak yıpratma amacıyla komplo malzemesi olarak kullanıldı.** Bu tür komplocu yıpratma faaliyetlerinin arkasında düşmanın olduğu, çok insanın bilinçli ya da bilinçsiz olarak o eksen- den hareket ettiği, sanıyoruz bugün daha da iyi görülüyor. Aynı zamanda partideki sağcılar da amaçları için yıpratma aracı olarak kullanarak paralel hareket etmiş oldu. Bu; KP içindeki burjuva anlayışların komplo, yıpratma vb. amaçlarıyla başvurduğu yöntemlerdir. Komünistlerin yabancı olmadığı, çokça tanık olduğu burjuva yöntemlerdir. Bu yöntemler polisin yörüngesinde olan ve olmayan komplocu parti yıkıcılarının ortak yöntemleridir. Ve bu, sadece siyasal yapıyı değil, özellikle belli kadroları yıpratma amaçlıdır da. Buna birkaç örnek verelim: 1905-1907 Rus devriminin yenilgisinden

sonra RSDİP içindeki çeşitli tasfiyeci kesimler aynı cepheden hep birlikte Lenin'e karşı savaş açıp yıpratmaya çalışmışlardı. Lider kadrolarından Lenin genellikle yalnız kalmıştır. Lenin için diğer şeylerin yanısıra "gaspçılar", "para basıyor", "otokrat" vb. suçlama ve uydurmalarla yıpratmaya çalışıyorlardı. Şubat devriminden sonra Lenin Rusya'da olup gizlenmek zorunda kaldığı halde burjuva çevreler Lenin'in İsveçli şarkıcı E.EİMUSTİ ile gayrimeşru yaşayıp, gönül eğlendirdiği yönünde basında yıpratma faaliyeti yürütüyorlardı. Yine Ekim devrimi öncesi Lenin'in Alman ajanı-olduğu yönünde sahte belgeler yayınlarak komplocu yıpratma yöntemlerine başvuruyorlardı. Devrimden sonra Partinin içinde başını Buharin'in çektiği Kamanev, Troçki tasfiyeci komployla Partide darbe yapmayı planlayıp Lenin, Stalin, Sverdlov'u tutuklayıp (tıpkı baş ajan Nihat'ın darbe yaparken planladıkları gibi) katledip, partiyi ele geçirip Buharincilerden, Troçkistlerden ve sol-sosyalist devrimcilerden bir hükümet oluşturmayı hedeflemeleri gibi. Yine Lenin'in F.KAPLAN tarafından vurulması ve kaos yaratılarak Partiyi yıkma ve iktidarı ele geçirme çabaları. Lenin'in ölümünden sonra Stalin'e karşı olmadık yöntemlerle harekete geçmeleri, yıpratmaya çalışıp Troçkistlerin ve sağcıların Partiyi ele geçirme çabaları, Troçkistlerin Partiden atılmasından sonra Troçkistler ve 1930'lara doğru ve 30'lu yıllarda Parti içindeki Buharin, Kamanev, Zinovyev vb.lerin bir dizi komplocu yıpratmaları, Troçkistlerin yabancı istihbaratlarla işbirliği yapıp lider kadrolara karşı bir dizi komplolara girişmeleri, Kirov'un öldürülmesi, Gorki'nin oğlunun vb. öldürülmesine kadar bir dizi komplo faaliyetleri olmuştur. En son Stalin'in ölümü ertesinde Kruşçev'in Stalin'e saldırıları, Beria vb. önder kadrolarına karşı komplocu darbesine kadar birçok örnek verilebilir.

Çin'de 1930 ortalarında Parti içindeki Wang Ming'cilerin, Çiang Çing için (evlilik önerisi reddedilen bir kadrodan çıkma) Troçkisttir, onlarla ilişki halindedir vb. gibi yıpratma faaliyetleri. Aynı yıllarda Mao'nun bombalamadan ağır yaralanıp deliren eşinden ayrıldığı dönemler Mao için bilmem hangi gazeteciyle ilişkisi var gibi yıpratma denemeleri, Kültür devrimi yıllarında Amerikalı bir profesör gazeteci ile SB'nin bilgisi dahilinde Çiang Çing'in yaptığı röportaj üzerine Çiang Çing'in "ÇKP ve Mao'nun stratejik sırlarını Amerika'ya sattığı" yönlü, "kariyerist", "tek başına iktidar olmak istiyor" yönlü Parti içindeki sağcıların komplocu yıpratma faaliyetleri olmuştur.

1980 ortalarında PKP'deki sağcılar-uzlaşmacıların Gonzalo'yu yıpratma faaliyetleri ve onu öldürüp partiyi ele geçirme faaliyetleri olmuştur. Yine Gonzalo esir düştükten sonra Parti içindeki uzlaşmacı sağcıların düşmanla paralel Gonzalo'nun adını "barış" komplolarına sokmaları birer örnektir.

Yine 1920 ortalarında Alman KP içindeki sağ sapmacılar -uzlaşmacı- ortacılar Partiyi ele geçirmek için "Hamburg örgütünün eski sekreteri olan Wittorf, Partiye ait paraları zimmetine geçirmekle suçlanmış, bu nedenle Partiden ihraç edilmiştir. AKP MK'sı içindeki uzlaşmacılar Wittorf'un Thal-

mann (P Genel sekreteri- bn) yoldaşla yakın dostluğu kullanılarak -Thal-
mann yoldaşın Wittorf'un işlediği suçla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen-
Wittorf olayını Thalmann olayına dönüştürmeye ve AKP liderliğini devri-
meye çalıştılar... Uzlaşmacı Ewort ve Gerhart, o günlerde AKP MK çoğun-
luğunu Thalmann yoldaşa karşı peşlerine takmayı geçici olarak başardılar...
Thalmann'ı liderlikten uzaklaştırdılar, para yemekle suçladılar...

...AKP'nin devrimci önderliğine karşı bir mücadele, Thalmann yoldaşa
karşı bir mücadele, Alman komünistlerinin saflarında sağ sapmayı örtbas
etmeyi, uzlaşmacılığı **sağlamlaştırmayı** amaçlayan bir mücadele gündeme
geldi.

... Uzlaşmacıların bu darbesi..." (aç. Stalin) olmuş ve AKP bir daha iflah
olmamıştır. Yine daha TKP/ML kurulmadan Doğu Perinçek'in İbrahim Kay-
pakkaya'yı katletme girişimi gibi vb.

Bu birkaç örnekte de gösterildiği gibi her KP'de parti içindeki sağcılar,
"sol"cular, uzlaşmacı-ortacılar, yani Partideki ideolojik olarak burjuvazinin
temsilcileri partiyi başarısızlığa götürmeyi amaçlar. Partiyi yolundan saptır-
mayı, onu ele geçirmeyi hedefler, ideolojik mücadele ile egemen olamayın-
ca, ideolojik mücadele ile karşısında tutunamadığı önder kadrolara karşı her
türlü hilelere, komplolara vb. başvurarak; yıpratıp gözden düşürme, etkisiz-
leştirme, Partiden uzaklaştırma ve imhasına kadar götürme yollarına başvur-
duklarına dair yığınlarca örnek vardır.

1994 Nisan darbesi de bunlardan biridir. Bir farkı var, o da darbenin başı-
nı çekenin bugün baş ajan olduğunun ortaya çıkmasıdır. Ve onun yetiştirip
peşinden sürüklediği, yönlendirdiği kişiler tarafından baş ajan ilan edilip ta-
rihte hak ettiği ünvanla sonunu bulmasıdır.

Burjuvazinin KP içindeki siyasi uzantılarını iyi tanımayanlar onların ça-
balarına, komplolarına karşı uyanık olamaz ve göremez. Ancak kendi siya-
sal tecrübeleriyle görmek durumunda kalır. Ama o zamana kadar da bunu
göremeyenler Parti ve sınıf mücadelesinde ağır bedeller öderler.

Örneklerden de anlaşılacağı gibi birlik döneminde genel olarak emelleri-
ne ulaşamayanlar çabalarını hızlandırdı, başarı için yakalatmalarla durumu
lehine döndürüp baş ajan ve Sİ hemen yazılar hazırlayıp Parti dışına açıp or-
tamı hazırlayarak, onunla yetinmeyip darbeyle partiyi ele geçirmeye çalıştılar.
Amaç ve hesaplarında etkili olmak için burjuvaziden ve uluslararası ön-
cellerinden aldıkları yöntemlerle birçok yönetici kadroyu (ideolojik mücade-
le dışı) komplocu, gerçek-dışı yıpratma-karalama yöntemleriyle etkisizleştir-
me faaliyetlerine giriştiler. Siyasi mücadeleden tamamen yoksun, pis yön-
temlerle; uyanık olmayan, tecrübeden yoksun yığınlarca insanı etkilemeye
çalıştılar ve hayli insanı saflarına çektiler. Darbeye tavır takındığı halde saf-
lardan da bir hayli sağcı, uzlaşmacı, çürümüş unsurlar şu ya da bu ölçüde et-
kilendi ve onların ekseninde hareket ederek yapıda etkin olmaya çalıştılar.
İdeolojik sağlamlığı olmayanlar, olumsuzluklarından, çürümüşlüklerinden

dolayı daha önce üzerine gidilenler ve doğası gereği uzlaşmacı liberaller vb. gibileri bu durumu fırsatçı bir şekilde değerlendirmeye çalıştı. Böylesi dönemlerde birçok anlayış ve özelliklerinden dolayı üzerine gidilen insanlara fırsat doğar; “... çok miktarda insanı incittiğimizde... bütün incinmişler birbirlerini incittiklerini unutup hıçkırarak birbirlerinin kollarına atıldılar ve ‘Leninizm’e karşı isyan’ bayrağını açtılar.” Boşluktaki bütün insanlar kollarını sıvayarak bütün gücüyle harekete geçmeye çalışırlar. Bizde de aynı durumdaki fırsatçılar bu durumdan iyi yararlanmaya çalıştılar. Bazıları menşevik, anarşist-ekonomist ideolojik saldırılarla yapıyı bozmaya çalıştılar. Darbeyle birlikte yapının tarihinde en büyük zararı verdiler. Yığınlarca insan önemli ölçüde ancak acı deneyleriyle gerçekleri görebildi. Tasfiyeci tahribatın hala üstesinden gelinebilmiş değil. Ama yapılanma darbeci-tasfiyecilik ve saflardaki tasfiyeciliğin tahribatının üstesinden tamamen gelecektir, bundan kimsenin kuşkusu olmasın. TKP/ML’nin her türlü tasfiyeciliğin canına ot tıkadığına ve tıkayacağına kimsenin en ufak bir kuşkusu olmamalıdır. Her KP’nin böylesi ağır dönemler geçirdiği olmuştur. Böyle dönemler partileri iyi eğitir. Siyasal deneyimini muazzam ölçüde geliştirir. Yeter ki bu süreçlerden doğru dersler çıkarmasını bilelim ve geleceğimizi doğru dersler ışığında inşa etme çabası içerisinde olalım.

Bir Partideki Bölünmelerle Avunma İyi Bir Şey Değildir. Bu Dökülmeler Komploculuğun, Darbeci-Tasfiyeciliğin Haklılığını Ve Mesruluğunu Göstermez!

Darbeci-tasfiyeciliğe tavır takınırken ön planda olan bazı unsurların dökülmesine ellerini ovuşturarak sevinen PS ve kalemşörleri şöyle diyor: “Kaldı ki tüm hizip başı unsurlardan bugün hiç birisinin devrimci mücadele içerisinde olmadıklarını hem biz bilmekteyiz, hem de ÖG çevresi çok iyi bilmektedir. Peki bu mudur doğru bir ideolojik mücadele ışığında ayrılık ilan etmek veya doğru bir politikayla sorunlara müdahale etmek.”

Devamla “Sadece şunu söylemekle yetineceğiz; hizip örgütlenmesi yapan, arkasından ayrılık ilan eden hizip başlarının bununla da yetinmeyip bir başka hizibi (“devrimci oluşum”) örgütlediklerinden siz söz ediyordunuz, bu sözlerinizi hatırlamanızı isteriz.” (PS, sayı 50, sayfa 17)(abç)

Burada PS ve kalemşörleri birçok şeyi birbirine karıştırıyor. Bildiği halde doğruları yazmaktan ısrarla kaçınıyor. Kendi kendisini kandırması yetmiyor-

muş gibi devrimci kamuoyunu da kandırmaya çalışıyorlar. Bu tür çarpıtmalarla ve kandırma çabalarıyla bir yere varamayacaklarını ısrarla görmek istemiyorlar. Yukarıdaki satırların yazarları **ufkunu darbeye başvurdukları kırsal alanla sınır'ayarak, orayı gözönünde bulundurarak** konuşuyor ve tavır koyanların başında olanlarının ezici çoğunluğunun şu yada bu nedenle saflarımızda olmamasına bakarak değerlendiriyorlar. Kırsal alanda darbe yapılıncada orda darbeye tavır koyanlardan ön planda olanların çoğu döküldü, bu doğru. Ancak Partinin ve ayrılığın sadece orayla sınırlı olmadığını unutuyorlar. PS'nin gönlünde yatanlarla ve görmek istedikleriyle zihnini sınırlamaları samimiyetsiz ve korkak bir ruh halidir. Oysa kırsal alan açısından bile materyalistçe baksalar da hem hala mücadele içerisinde olanları, hem değişik yerlerde esir ve şehit düşenleri görürlerdi. Kaldı ki darbeci yıpratma faaliyetlerinin basıncı altında ideolojik sağlamlık göstermeyip dökülen ve onların kırsal alanda "baş sorumlu" olarak gördüklerinin de en azından çevremizde olduğunu biliyorlar. Ayrıca darbenin başvurulduğu kırsal alan dışındaki bütün alanlarda onların deyimiyle "başı" çekenlerin çoğunun hala mücadele içerisinde olduğu kendileri tarafından da biliniyor. Bunu görmeleri için birazcık samimiyet yetiyordu. Durum bu iken "tüm" ünün, "hiçbirisinin devrimci mücadele içerisinde olmadıklarını" söylemenin, yani gerçek-dışı şeyleri iddia etmenin adı nedir? Bu onlara ne sağlayabilir? Kaldı ki tümü olmadığı gibi çoğu da dökülmüş olsa bu onları haklı çıkarır mı? Çıkarmayacağı açık! Peki şu ya da bu nedenle kendilerinin "başını çeken"lerden az mı döküldü? Biraz düşünülürse bunu iyi görürler. Dökülmeler üzerine siyaset inşa edilemez, edilirse de bu siyaset sınıf mücadelesinin ufkunu geliştirici olmaz. Oysa dökülmelere götüren etmenler incelenir ve doğru dersler çıkarılırsa PP bunlardan faydalanır. Kaldı ki darbeye tavır takınanların başında olanlardan bir kısmının dökülmesi, onların darbeye karşı tavırlarının ve bakış açılarının olmadığını göstermez. Ancak istikrarını ve ideolojik sağlamlığını, istikrarsızlığını, davada kararlılık göstermemelerini gösterir. Ama PS bunu kavramaktan yoksundur. PS'nin bu bakış açısına göre; geriye dönüşler oldu, Marksizm'de örnekler oldu diye o halde Marksist ideoloji doğru değildi, onun için Marksizmden uzaklaştılar, onun için döküldüler sonucunu çıkarmak pek de abartı olmaz sanırız. İşte "Marksist" kavrayışları bu kadar... Ki bu konuda kendilerinin yaptığı, **proletarya ideolojilerinin yenilgi aldığı** tespitleri üzerine polemiklerimiz olmuştur (bakınız ÖG sayı 79, sayfa 18)

PS ve kalemsörleri; "Devrimci oluşum"dan bahsederken kendilerini haklı çıkarma çabasının telaşıyla öyle şeyler uyduruyorlar ki şaşırılmamak(!) elde değil. Sanki o dönem "Devrimci oluşum" imzalı (ilk ve aynı zamanda son) bir bildiri ile ortaya çıkan, zor günlerde yolunu, yönünü şaşırان bir-kaç dönemin darbe öncesi hizip yaptığı iddiamız ve hizip yaptığına dair bizim belirlememiz varmış gibi ifade ediyor. Bunu da "Devrimci Oluşum" ortaya çıkınca dile getirmişiz gibi bir hava veriyor. Bu kesinlikle doğru değildir. Ayrıca

bunlar darbeci-tasfiyeciliğe karşı tavır koyanların başını da çekmemişlerdi. Hatta kaldı ki; "D.Oluşum" imzalı bir bildiri ile ortaya çıkanlar, ortaya çıkmadan önce başını çeken iki unsurun gerilemesi, olumsuzlukları, çürümüşlükleri ve tasfiyeciliğe karşı yaklaşımları vb.den dolayı PÜ'liğinden atılmış-dondurulmuşlardır. Daha sonra ise saflarımızdaki bir başka dönemin de bunlara katılmasıyla devrimci kamuoyuna "arayış"larını dile getiren bir bildiri ile kendilerini tanıtmışlardır. Bu ilk bildirileri aynı zamanda son bildirileri olmuş ve kısa sürede dağılmışlardır. Bunların, bu durumlarına en çok üzülen PS ve kalemşörleri olmuştur herhalde. Kendilerine **fayda sağlayacaklarını** düşündükleri "malzeme" ellerinden kaçmıştır. Onun ticaretinden ve pazarlanmasından mahrum kalmışlardır. PS ve kalemşörleri kendilerine pay çıkarma umuduyla o "abbas yolcu"ların söz konusu bildirisini büyük bir sevinçle dergilerinde yayınlamış, dönekliğin simsarlığını yapmışlardır. Ama bunlar bildirilerindeki iddialarına da sadık kalamamış ve döneklıkte "tutarlılık" sergileyerek tarihin çöplüğünde yerlerini alarak dağılmışlardır.

"ÖG ve çevresi... tüm olumsuzluklarını Karşı-Devrimci Hücre ve elemanlarına havale etmektedir. Kendileri pürüpak, Karşı-Devrimci Hücre ile 'sol tasfiyeci, darbeci' grup her şeyin suçlusu ve her türlü olumsuzluğun kaynağı" ilan ediyor diyor.

Devamla "... '94 Nisan'ından sonra saflarınızda ve başlarınızda ortaya çıkan oluşumcular ve "GÖK" çülerinizi de bu KDH mı örgütledi?" (PS sayı 50, sayfa 17) diye soruyor.

'94 darbesinden sonra kendi sürecimize ilişkin geniş bir değerlendirmeyi kamuoyuna yayınlamış değiliz ve dahası içte de darbe sonrası eksikliklerimizi darbeci-tesfiyecilerin KDH'sına bağlamış değiliz. Darbe sonrası süreçteki yapının olumsuzluklarını darbecilerin 'KDH'sine bağlama diye bir mantıkla yaklaşımımız olmaz, olamaz. Bu sürecimiz üzerine PS ve kalemşörleri ile bir polemliğimiz de olmamıştır. O halde belirlemeliyiz ki olmayan şeyler üzerine şuna "havale etmektedirler" demek kendi içinden geçenleri başkasına mal etmenin çok kabaca yapılmış bir biçimidir. Darbeci-tasfiyeciliğin burjuva cephesindeki saldırıları; sistemleşmiş Menşevik anlayışlarından kaynaklanan örgüt bilincinin yokluğu, aleniyet ve yaptığı deşifrasyonlar sonucu verdiği zararlarla darbe sonrası sürecimizde etkileyici olduğu açıktır. Ancak bu süreçte yapının olumsuzluk ve yetersizliklerinin nedeni, saflarımızda ideolojik sağlamlılık gösterememiş olan tasfiyeciliğin, yapıya çelme takmalarıdır. Bu zor günlerde yalpalayan dahası yapıyı cepheden yıkmaya çalışan dönemlerdir. Onları bu çizgiye getiren burjuva cephesinin ideolojik saldırının etkisinde kalmaları ve onların geldikleri sınıfın özellikleridir. Ancak, burada sorun darbe sonrası süreçte başarılarımız veya başarısızlıklarımız değildir. Komplocu darbeci-tasfiyeciler, PS ve kalemşörleriyle bu yönlü tartışmadık ve tartışmıyoruz. Bu, daha çok bizim sorunumuzdur. Onlarla tartıştığımız darbeci-tasfiyecilik olgusu ve onun ideolojik-siyasi, örgütsel ve

pratik hattı üzerinedir. Darbe ve tasfiyeciliğin sorumlusu, suçlusu elbette biz değiliz. Bu anlamda elbette darbeci-tasfiyecilikle 'KDH' ile "sol darbeci-tasfiyeci, darbeci" grup her şeyin suçlusudur. Suçlu sadece 'KDH' dediğiniz değil, onun yanısıra sizsiniz. Nüans farklılıkları olsa da fark etmez, olayların başını çeken hepiniz suçlusunuz, her şeyi beraber yaptınız. Hemen hemen her şeyde ortak davrandınız, alınan kararların altında imzalarınız var. 'KDH'ın emireri durumuna düştünüz.

Şimdi bunun hesabını vermekten kaçınarak, sağa-sola kaçışarak renkten renge girmekle kurtulamazsınız. Kabahati başkalarında bulmaya, günahlarınızı dağıtmaya, saklanacak yer aramaya çalışmanız boşuna! Böylesi tutum izlemeye devam etmekle daha da batarsınız. Hayat namuslu olanlara samimiyetle öz-eleştiri vermeyi dayatıyor. Materyalizme, komünizme, devrim ve halka bağlı olanlar bundan kaçmamalıdır ve kaçınamayacaklardır.

Saflarımızda ideolojik olarak sağlam olmayan, dönüşememiş, ideolojik olarak savrulmuş, çürümüş ve yozlaşmış ve ideolojik olarak tutunamayan, ideolojik-siyasi saldırıların altında ezilen bazı unsurların dökülmesi, Parti arabasından atlayarak düşmesi veya atılması sonrası "Oluşum" ve "GÖK" adı altında döneke, döküntü ve kaçınlar kulübü kurmaya çalışıp, kiminin de tutunamayınca burjuvazinin safına açıktan dönüş yapması şaşılacak bir durum değildir. Her süreçte, hele hele ağır süreçlerde hiçbir Proletarya Partisi bundan kaçınmaz. Böylesi ağır süreçlerde Parti ve devrimin yükünü taşıyamayan, kaypak unsurlar kaçınılmaz olarak çıkar. Böylelerinin çıkması başarısızlığımızın sonucu ve kanıtı olmayacağı gibi, darbeci-tasfiyecilerin ve PS'nin başarısı da değildir. Etkinin boyutunda başarısızlık veya başarının payı olabilir. Ancak, siyasetle her zaman esas belirleyici yön üzerine siyasal belirlemelerde bulunmak ve onu öne çıkartmak gerekir. Esas olan nedir? Esas yön hangisidir? vb.

"... Yaptığınız 'OPK'nın hemen arkasından yönetici kadrolarınızın ezici çoğunluğunun düşman tarafından esir alınmasının nedeni de mi 'sol tasfiyeci grup' veya KDH..." miydi(PS sayı 50, sayfa 17)diyor. Darbe sonrası eksiklerimiz, olumsuzluklarımız ve yetersizliklerimiz üzerine tartışmak bu yazı konusu olmadığı için girmeyeceğiz. Bu sürecin olumsuzluklarını da onlara bağladığımız olmamıştır. Bugüne kadar üzerinde tartıştığımız sorun bu değildir. Eleştirilerimiz Proletarya Partisinin tasfiye edilmesi, bu amaçla komplocu-darbeye başvurulmasının altında yatan anlayışların, ideolojinin, siyasetin, örgütsel-pratik hattın üzerine olmuştur. Temeli Leninist parti anlayışının kapsamı üzerine olmuştur.

Darbe sonrası süreçte yapılanmanın eksikliklerini ve olumsuzluklarını, ne darbeci tasfiyecilere bağladık ne de Partinin aldığı kayıplar darbeci-tasfiyecileri haklı çıkarır veya kendilerine "doğruluk" payı çıkarır. Kuşkusuz darbeci-tasfiyecilerin bu olumsuzluklarda hiç payının olmadığı anlamına gelmez. Parti/disiplin üstü, ben merkezci anlayışların yansımaları olduğu gibi

şu yönüyle payları vardır: Darbe ile birlikte baş ajanın rolünün payıyla, her yol mübahtır mantığıyla ve menşevik anlayışları gereği Parti bilinci yoksulluğuyla, aleniyetçi politikayla, ağır illegalite ihlali yapıp Partiyi parçalamakla yetinmeyip sözlü ve yazılı yollarla organları (üstten aşağıya kimin konumu, görevi, mevcudu, hangi alanda olduğu vb.) dedikodusuyla polise açık hale getirdiler. Yanısıra tahriklerle sorumluluk bilinci taşıyamayan insanları şu ya da bu ölçüde aleniyete zorladılar. Bu yönlü ideolojik-örgütsel-pratik saldırıları, Partiyi hem anlayış, hem de pratik faaliyetlerle sıradanlaştırma anlayışları, Leninist Parti anlayışını geliştirme, yükseltme ve yüceltme yerine tersine sıradanlaştırma anlayış ve saldırı çabaları saflarımızda da birçok insanı önemli ölçüde etkiledi. Tasfiyeciliğin etkisi genişledi, tahribat arttı. Burjuva cepheleri saldırılarıyla geriliği arkasına aldılar. Alancılık, grupçuluk ve bölgecilik gelişti. Dedikodu, boşboğazlık, herkesin herşeyi bilmesi gerektiği anlayışı vb. yaygınlaştı. Demagojinin alanı geriliktir; geriliği arkasına almak isteyen demagojiye başvurur. Demagoların tasfiyeci-menşevik ideolojik saldırıları saflarımızda etkili oldu. Ancak sınıf bilinçli proletarya hareketi bunların üstesinden gelebilmiştir. Yığınlarca insan iradi çabanın etkisiyle ve kendi siyasal deneyimleriyle menşevik, darbeci-tasfiyeci ve tasfiyeci cephelerden gelen Proleter sınıf hareketinin bilincini, disiplinini ve örgütünü bozan saldırılarını niteliğini ve nereye götürmek istediğini gördü. Bu anlamda aldığımız kayıplarda darbeci-menşeviklerin saldırıları ve o saldırıların tahribatının payı (etkisi) vardır.

Sınıf mücadelesinde kayıplar kaçınılmaz olarak olacaktır. Ancak, kayıplarda esas olumsuzluk güçler dengesinin bugün aleyhimize oluşu, koşulların ağırlığı ve yapılanmanın olumsuzluklarıdır. Kuşkusuz yapılanmanın eksikliklerinin, olumsuzluklarının nedenlerini ve hesaplarını iç yapısına vermiştir/verecektir.

“Ajan Ve İşbirlikçi Olduğuna İnanmıyor” muyuz (!) Bakalım!..

PS’de, “ÖG o kadar büyük bir tutarsızlık içerisindedir ki, bir yandan ‘94 ayrılığı ve olumsuzluklarının kaynağı olarak Komünist Partisi’ni ve onun içinden çıkan KDH’yi görürken öte yandan ise KDH elemanlarının ajan ve işbirlikçi olduğuna inanmamaktadır.” (abç, PS sayı:50 sayfa 17) diyorlar.

Burada önce şunu düzelteyim: Biz hiçbir yerde PS ve “teorisyenleri” gibi cahilce konuşup “olumsuzlukların kaynağı... Komünist Partisi” olduğunu söylemedik, söylemeyiz de. “Olumsuzlukların kaynağı” burjuva sınıf ve tabakalardan gelen özelliklerdir. Ve burjuvazinin ideolojik saldırılarının etkisinde kalmalarıdır. Soruna değindiğimiz her yerde bunu söyledik. ‘94 darbesi Komünist Partisi’nde yapıldı. Buna başvuranlar KP’ye küçük-burjuva saf-

lardan gelenlerdir. Bu sınıfın ideolojik, siyasal, kültürel vb. gibi düşünce ve alışkanlıklarını KP'ye taşıyanlardır ve bu özellikleri giderilemeyenlerdir. Bunların kaynağını, sınıfsal zemin ve burjuva sınıfların ideolojik saldırılarından koparıp, onu gözardı ederek "kaynağı... KP" olduğunu söylemek cahilce konuşmaktır ve bizim böyle bir anlayışımız olmaz ve olmayan bir şeyi yakıştırmak iftiracılıktır. Darbeci-tesfiyeciler Proletarya Partisi adını kullandıklarından hareketle kendilerine "KP" sıfatı taktıklarından dolayı eğer '94 ayrılığında olumsuzluğun sorumlusunun kendileri olduğunu gördüğümüzü ifade etmek istiyorlarsa ifadeyi doğru kullanmalıdırlar. Evvela bunu yeni öğrenmiyorlar, bunları başından beri söylüyoruz. Ayrıca darbeci-tasfiyeciliğe başvurmakla olumsuzluğun sorumluları olmalarıyla, o olumsuzluklarının kaynağını birbirine karıştırmamalıdırlar.

Şimdi burada sorunun özüne geelim: "*KDH elemanlarının ajan ve işbirlikçi olduğuna inanmamaktadır*" diyorlar. Ama neye dayanarak, belli değil... Bunu hangi açıklamamızdan, nereden çıkarıyorlar? Hiçbir yerden çıkaramazlar. Bu iddialarını başkalarına söyleyebilirler ama bize söyleyemezler. Çünkü bunların bir kısmını '94 darbesinden önce yoldaşlarımız ortaya çıkardı. Ta o zaman kesin kaniya vardılar ve ilettiler. Kendileri de biliyorlar, baş ajan ve birkaç piyonun önderliğinde Partiyi komplocu bir darbeye ele geçirmeye çalışıp, örgüt tasfiyeciliğine başvurmalarına, burjuvazinin yönlendirmesi ve ideolojik cephaneliğinden alınmış yöntemlerle birçok yönetici kadroyu yıpratmak için olmadık iddialarda bulunup yıpratmalarına, ideolojik, siyasi ve örgütsel rolleriyle üstesinden gelemeyeceği ve kendileri için tehlikeli gördükleri yönetici kadrolarımız hakkında ölüm kararları, tutuklama, saldırı, şantaj vb. bilimum iğrenç burjuva yöntem ve tahrıklarına rağmen, Parti ve Parti bilincini sıradanlaştırıp güvensizlik geliştirme ve tabanı kötü etkilemelerine rağmen o zaman tespit edilen ajan ve rollerini vb.ni göremediler. Örgüt bünyesine ve tabana, kamuoyuna açmadık, girmeyi de doğru bulmadık. Ancak kamuoyuna yayınlanan bazı yazı ve konuşmalarda, "**Bazı şeyleri tarihe bırakıyoruz. Zamanla bazı şeyler daha iyi ortaya çıkacaktır. Darbeci-tasfiyeciliğin altında yatanlar ortaya çıkacaktır**" gibi söylemlerle yetindik. İdeolojik-siyasal anlayışları, amaç ve hedefleri, fiiliyatlarının kaynakları vb. yönleriyle üzerlerine gittik. Evet bugün haklılığımız daha iyi ortaya çıktı, göremeyenler ve görmek isteyenler açısından her şey açığa çıktı. Tarihe, zamana bırakılan şeyler bir bir yerini aldı ve alıyor. Darbeci-tasfiyeciler ve onların anlayışlarını doğru bulduğu için takip eden PS de bildiği halde böyle bir çarpıtma hilesine başvurduğundan ve okuyucusunu yanılttığından dolayı, durumu bilmeyenler için bunun üzerinde biraz durmamız gerekiyor.

Baş ajanın; 1992'de kendi saflarında hayatın zorlaması ve birlik eğilimlerinin gelişmesinin etkisiyle bir manevra olarak Parti'de birliğe yanaştığı çok geçmeden ortaya çıktı. Bu belirlememizi, '94 darbesinden sonra çeşitli

yazılarda dile getirmiştik. Manevracılar Parti'ye gelip Parti'de egemenlik sağlamak için pek çok yöntemlerle ortaya çıkıp dayatmalarda bulundular. Defalarca ayrılığın eşiğinden dönüldü. Parti'de egemen olma, kontrol altına alma, birde ele geçirme emelleri 1. OPK'da da başarıya ulaşamayınca yeni planlarla harekete geçtikleri sonradan anlaşılıyor.

1992'de kendisinden kuşkulandırdığından dolayı sorgulama kararı alınanlardan biri Batı'da elden kaçtı. Bir diğeri ise; kırsalda, baş ajanın yanına çağırmasıyla sözde sorgulanıp aklanıyor. 1992 sonbaharında bölgede yapılan GBMK toplantısına ara verilip aynı kişi yeniden sorgulanıyor (yeniden sorgulamanın gerekçesi; bahsi geçen kişiye ilişkin verilen bilginin yanlışlıklar ve eksiklikler taşımasıdır). Sorgulamanın sonucunda 3-4 yoldaş "**bu kişi ajandır**" diye direktmiş, çoğunluk ise bu tür şeylerle karşılaşmanın yani tecrübesizliğin payıyla ve "**yanlışlığa düşmeyelim**" kaygısıyla ajanlığı görmedi ve "kişi temize" çıkmış oldu. 1993 sonbaharında Karadeniz'de olan bir unsur Nihat'ın çabasıyla (geçmişten beri tanıdığından ve verimli olacağından hareketle) Karadeniz Bölgesi'ne atandı. Batıya geldi ve Karadeniz'in ihtiyaçlarını sağlama bahanesiyle Batı'daki yönetici yoldaşlarla bağ kurdu. Bu kişi Batıya geldikten sonra görüştüğü yönetici yoldaşlar kısa süre sonra birer birer yakalandı. Bazı yoldaşlar görüşme sürecinde takibi farketmişlerdir. İki-üç ay içerisinde 6-7 yönetici yoldaşın yakalandığını herkes biliyor. Bu yakalanmalar bir "alan açma", bir "temizlik" hareketiydi. Baş ajanın engel olarak gördüğü bu yoldaşlar; öteden beri Parti'nin devamlılığından gelen "konferans kökenli"lerdi. En son yakalanan yoldaşlardan biri; '93 Aralık sonu-94 Ocak ilk günlerinde yakalanmasının sıradan bir yakalanma olmadığını, bir işbirliği sonucu yakalandığını, yukarıda bahsedilen "Seyfi" kod adlı **Ramiz Şişman'ın ajan olduğu** (bir yıl sonra yakalanan ve bizzat kendilerinin Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde '96'da cezalandırdıkları) ve yakalanmanın oradan geldiğini açığa çıkardığını belirtti. Bu kişinin derhal tutuklanıp sorgulanması gerektiğini, yalnız kırsal alanda Nihat'ın sorun çıkarabileceğini (bu haliyle DABK kökenlileri arkasına alabileceğinden hareketle) bu durumun gözönüne alınarak hareket edilmesini iletmiş ve sorun çıkarmalarını gerektiğine ilişkin görüş bildirmişti. Daha önce yakalananlarla bir araya geldiği zaman da onların esir düşme nedenini çözüp daha da keskinleştireceklerine ilişkin bilgilendirmişlerdi. '94 Ocak-Şubat ayı içinde esir düşen o dönemin yöneticilerinin ortak değerlendirmesinde de **Ramiz Şişman'ın ajan olduğu** kanısı çıkmıştır. Bütün bunları darbeci-tasfiyeciler, özellikle "önder"leri iyi bilirler. Ancak esir yoldaşlar, sadece sorunu onunla sınırlı görmemiş ve değerlendirmelerini gerekli yerlere göndermişlerdi.

Ocak ve Şubat ayı içinde Batıda bir MK üyesi ve bazı yoldaşların da yakalanmasını değerlendirmiş, Mart ayı içinde bir başka ajan olan **Bayram Kocabozdoğan** ortaya çıkarılmış ve gerekli yerlere bu bilgileri iletmişlerdir. Böylece oldu iki...

(İşbirliği yaptığını ilişkin başkalarından da kuşkulandırılmış, -Hasan Batmaz ve ...'dan kuşkulandığımız daha birlik öncesinde biliniyordu-kimisiyle ilişki kesilmiş, kimisiyle de tedbir alınarak gözetlenmiştir...)

Bunlar iletildikten bir süre sonra, bunların yakalatmalarıyla açtığı alanda durum baş ajanın etkileyeceği alan lehine çevrilmiş, çeşitli yerlerde bazı hazırlıklar yapılmış, dikkatler kayıplar vb. üzerinde yoğunlaşmasın diye lehine dönuşen durumun başını döndürmesiyle ve onun heyecanıyla "MK toplantısı çağırısı" yapıp herşey normal giderse resmi MK toplantısıyla Parti önderliğini ele geçirme planlarını uygulamaya koydular. Buna karşın, toplantıdan önce bölgede tasfiyeciliğini durdurup **bölge irade toplantısı yaptıktan sonra** ve diğer **MK üyelerinin de gelmesinden sonra MK toplantısı yapılabileceği** anlayışı belirtilince baş ajan ve müritleri çılgına dönmüş, bu hesap tutmayınca yakalatmalarla açtığı alanın altındaki baş ajanın plan ve dayatmalarıyla Partiyi zorla ele geçirme darbesi sahneye konulmuştur. Ve 12 Eylül generallerinin bildirilerine benzer savaş bildirileri çıkarıp saldırıya girişmişlerdir. Bunlar açıktır ve bugün daha net bir şekilde ortaya çıkmıştır.

O dönem ortaya çıkarılan bu ajanlar, onlar hakkındaki düşüncelerimiz ortada iken darbe ile birlikte haliyle saflarımıza gelecek değillerdi. Geçmişte yeraldıkları saflarda, **bir baş ajanın koruması ve kontrolünde güven duyulan safta yer almaları doğaldı**. Bu anlaşılacak bir durum değildir. Ayrılık gibi durumlarda bırakalım tespit edilen ve kuşkulananlar, henüz durumu ortaya çıkarılamayanla genellikle önceden **güven vermemiş ve güven duyulmayan**, üzerine gidilen, denetim altına alınan, dışlandığını hisseden vb. unsurlar **haliyle başka tarafa gider**. Düşman göndermek zorunda kalır ve başka zaman nabız yoklayarak güvensizlik gibi bir durum yoksa üzerine düşlüyorsa geçiş yapmayı hesaplar veya koşulları oluştuğunda tarafların "birleşmesi" ile bir daha hesaba konulma durumu olur. (Düşman sızma sürecine yazımızın ileri bölümlerinde değineceğimiz için şimdilik geçiyoruz.)

Belirttiğimiz **bu ajanlar darbeci ayrılıktan sonra da onlardan sorumlu birkaç insana söylenmiştir**. Buna rağmen iki yıl civarında onların üzerine gitmemişlerdir. O süre içinde ajanlar buldukları alanda (R.Şişman Karadeniz'dekileri, B. Kocaboşdoğan, Keban Barajı'nda katledilenler dahil) birçok kayıplar vermiştir. Buna rağmen iradi bir çaba ile üzerlerine gitmemişlerdir. Sonunda bugün övündükleri gibi bir **sınıf uyanıklığıyla bilinçli, planlı, iradi bir çabayla ortaya çıkarmaları da sözkonusu değildir**. Alt'ın zorlaması ve ciddi problemler, tıkanıklıklar yaşamaları aşamasında başta **adeta kendiliğinden, sıradan** bir olgu gibi başlamış ve bizim daha önce belirttiğimiz ajan **B.Kocaboşdoğan'ın sorgusunda çözümlenmesiyle işin ciddiyetini anlayıp genişletmişlerdir**. Ancak o zaman, o güne kadar İK'dan sonra **"en büyük önder"**leri baş ajana ulaşmışlardır. Bu durum kendi belgelerinde vardır. Yine de izlemeyen ve dikkat edemeyen okurlar için aktarımların uzunluğundan dolayı peşinen özür dileyerek belgelerinden olduğu gibi

alarak üzerinde duralım.

“Karşı Devrimci Hücre”lerini MK imzasıyla 23 Temmuz 1996 tarihindeki bir açıklamayla kamuoyuna duyurdular. Bu yazı “Dün bizimdi, bugün bizimdir, zafer de bizim olacak” başlığıyla Ağustos ortasında PS sayı 44’de yayınlandı. Bu yazıda “KHK (Kongre Hazırlık Konferansı bn.) öncesi durum neydi?” adlı girişin bu alt başlığında durumlarını şöyle ifade ediyorlar: “... bütün ‘Komünist önderlik oluşturma-doğru bir çizgiyi ortaya koyma’ iddialarına rağmen, MLM bilimine, Partimizin devrim perspektifine güvensizlikle birleşerek, yeni parçalanmalar ve dağılmalarla yüz yüze kaldıkları da artık daha bir somut olarak görülebilmektedir.” (aç.Kendileri)

“KHK öncesi bu tip gelişmeleri son haddine kadar yaşayan Partimiz bunların da etkisiyle önemli sancılar çekmiş ve örgütsel bütünlüğünü mevcut yapılanmasıyla koruyarak, kalınan yerden devam edilmesi isteğini hayata uygulamada oldukça zorlanmıştı.”

.....

“Kadrolarımızın ard arda esir düşmesi, yine bir dizi kadro veya üyemizi şehit vermemiz, partimizin içinde bulunduğu durumu güçleştirirken, gerek üyelerimizde gerekse de sempatizan ve taraftar kitlelerimizde parti önderliğinden başlayarak genel olarak Partiye karşı güvensizliğe dönüşen ciddi sarsıntıları da birlikte getirdi.”

“Bütün bu ciddi olumsuzluklar hüküm sürerken, esir düşen veya şehit edilen önder kadrolarımızın yarattığı boşluğun Parti Merkez Komitesi bileşimini, karar yeter sayısının altına düşürerek, iradeyi organsal anlamda temsil edemez duruma getirmesi, bu sarsıntı ve olumsuzluklara en önemli desteği sunarak daha da boyutlanmasına neden olan gelişme oldu.”

“...OPK ve sonrası dönemde belirlenmiş Kongre tartışma süreci olması durumu daha da zorlaştırıyor. Güvensizliğin ve diğer olumsuzlukların gelişmesine katkıda bulunuyordu.”

“... Partimizde de bu derece önemli zaaf, kararsızlıklar yaşanmakta, bunların ardından ise örgütsel derleniş sağlanamadığından dolayı, kaos ve karmaşa hüküm sürmekteydi.”

“Bu durum karşısında, o tarihi soru yine yanıtlanmak üzere gündemimize oturdu: (abç)

NE YAPMALI?” sorusu ve sorunuyla karşı karşıya kaldıklarını söylüyorlar ve

“... 9 Şubat 1996 tarihinde merkezi düzeyde Kongre Hazırlık Konferansı” düzenledi. (aç. Kendileri)

“Ancak sözkonusu saldırılarda, üye ve kadrolarımıza yönelik düşman eylemlerinin, isabeti, partimiz içerisinde düşman sızmalarının olduğu ihtimalini güçlendirerek, bu yönlü fikrin olgunlaşmasına neden olan temel faktör durumundadır. Nitekim tartışma sürecinde, ard arda üye ve kadro kayıplarının gündeme gelmesi sempatizan kitlemiz tarafından da sorgulanmaya baş-

lanmış ve partimizin bu durumu araştırması yönündeki talepler yoğunlaşmıştı.”

“KHK'nın başlamasıyla birlikte, öncelikle KHK alanında bulunup durumu tartışmalı olan üyelerin durumlarının netleştirilmesi görüşü bazı engelleme çabalarına rağmen KHK iradesi tarafından kabul edilerek uygulamaya kondu. Bu gündemde de önceliğin “ajan ve işbirlikçihain” (aç.kendileri) oldukları yönünden haklarında iddia ve şüphe bulunan unsurların durumlarının ele alınması kabul görerek bu temelde çalışmalar başladı.”

“Bunun üzerine ilk olarak MBK/AK'da örgütlü olan Önder ve Sevcan kod adlı Bayram Kocabozdoğan'ın yine, aynı organda yer alan ve PÜ olduğu iddia edilerek” (abç) (Menşevik parti anlayışına bakın... Ne demek “PÜ olduğu iddia edilen”? Ya PÜ olur-bunu yönetici organ olarak altınızdaki her yönetici organ; her Parti organını, her üyeyi dolaylı ya da dolaysız bilmesi/bilmeniz gerekiyor- ya da PÜ olmaz. Dolayısıyla “iddia edilen” diye bir şey olmaz. PÜ ise müracatı vardır. Başvuruya Parti organının bir kararı olur. Onaylanmışsa bir parti organında yer alır. Deneme sürecinde organ değerlendirir ve bir raporla üste bilgi verilir. Bunların olmadığı yerde üyelik yoktur. Bu işlemlerin olmadığı bir “üyelik” biçimi veya “iddia edilen” gibi bocalama mantığının çıktığı yerde Menşevik Parti anlayışı itiraf ediliyor demektir. Bu menşevizm ile Leninizm arasında ilkesel bir ayrılık noktasıdır. İşte Menşevizm ve tasfiyecî örgüt anlayışının önemli bir göstergesi... (bn)) KHK iradesine dahil edilen Ahmet-Zülfikar kod adlı Atilla Kamberoğlu'nun ayrıca da KHK öncesi TMLGB (kendi “TMLGB” sidir-bn) MK'da görev yapan PÜ konumundaki Birsen kodlu Nurten Eriş'in (.....) sorgulanmalarıyla çalışmanın yürütülmesi uygun görüldü.”

“Esas olarak 18 Şubat '96 tarihinde başlayan soruşturma ve sorgulama faaliyeti...” İşte böyle başlıyor. Yıllardır olduğu gibi Komünist uyanıklık yok. Siyasi polise karşı, düşman sızmalarına karşı uyanıklık yok denecek kadar az. Yer-altı örgüt bilinci ve siyasal uyanıklığı yok denecek kadar az. Sezgi gücü zayıf, önderlik bilinci ve denetim yok veya oldukça zayıf. İrادی müdahale ve planlama yok veya oldukça zayıf. Yukarıda kendilerinin ifade ettiği gibi “Nitekim tartışma sürecinde, ard arda üye ve kadro kayıplarının gündeme gelmesi sempatizan kitlemiz tarafından da sorgulanmaya başlanmış ve partimizin bu durumu araştırması yönündeki talepler yoğunlaşmıştı.” dedikleri gibi altın önemli oranda zorlaması ve “KHK'nın başlamasıyla birlikte öncelikle KHK alanında bulunup durumu tartışmalı olan üyelerin durumlarının netleştirilmesi...” gerektiği, “haklarında iddia ve şüphe bulunan unsurların” değerlendirilmesi üzerine KHK'da sorunlar çıkıyor. Başlangıçta bir soruşturma komisyonu da oluşturulmuyor. KHK iradesi olarak ele alıyorlar. Baş ajan da, aynı durumda olan başkaları da haliyle bu “soruşturma”nın başında. “Ancak dikkat çekici bir yön, söz konusu sorgulama faaliyetine ilişkin tartışmalar sırasında içlerinde kadro dü-

zeyinde örgütlü bulunanların da olduğu bir kesimin (burada bunların birinin baş ajan olduğunu söylemeye dilleri varmıyor) sürekli olarak "Soruşturma ve sorgulamanın gereksiz olduğu, bu iddiaların bir siyasi komplonun ürünü olarak ortaya atıldığı" görüşünde direnip, bu kişilerin sorgulanmadan ak- lanmasından yana tavır belirlemeleriydi. KHK üye çoğunluğu bu yaklaşım karşısında direnerek, soruşturma ve sorgulamanın devamından yana tavır belirleyince, yine aynı unsurlar türlü tehdit ve hakaretlerde bulunarak adeta Parti iradesine karşı kin kusmaya başlamışlardır" (aç. kendileri) dedikten sonra; "Soruşturma ve sorgulama faaliyetinin KHK'ca sürdürülmesi sırasında, toplantı salonunda bulunan ve soru-cevap uygulamasına tabi tutulan B.Kocabozdoğan..." in çelişkili şeylerinin ortaya çıkması ve "KHK" içindeki baş ajan ve aynı hamurdan olan bazılarının "sorguda bulunan kişiye yön verdiği, yol gösterdiği" ni görüyorlar ve B.Kocabozdoğan'ın çelişkilerini "KHK'mız, mevcut yöntem ve sorgulama seviyesinin yetersiz olduğu kararı- na vararak, soruşturma ve sorgulamanın KHK iradesi tarafından yine irade içerisinde kapalı olarak yapılmasını..." uygun buluyorlar (PS, sayı 44). "Ta- rihler 8 Mart '96 tarihini gösterdiğinde bir gerçeğin ortaya çıkmasıyla bir üst aşamaya geçiyordu." Yani B.Kocabozdoğan çözülünce işin ciddiyetini o zaman görüyorlar.

10 Eylül '96 tarihli MK/SB imzalı ve PS'de Ekim '96, 47. sayıda yayın- lanan yazıda;

"9 Şubat '96: Parti irademizin direkt merkezi düzeyde ve her bir üyemi- zin şahsen katılımıyla gerçekleştirmeyi öngördüğü Kongre Hazırlık Konfe- ransımız, çalışmaya katılmak üzere toplantı alanına gelmesi beklenen son üyenin de intikali ile birlikte resmen başladı."

"ilerleyen yakın günlerde KHK'mız, yürütülen yoğun tartışma ve engel- leme çabalarına rağmen, KDH ve tasfiyeci hizibin bazı üye ve kadrolarımızı tasfiye girişimini boşa çıkarıp, ilk olarak haklarında ajan-işbirlikçi iddiası getirilen unsurların durumunu ele almayı uygun gördü. Bu çalışmada ayrış- tırmaya gidilerek şüphelilerin soruşturulup sorgulanmasında önceliğin mev- cut KHK iradesi içerisinde bulunanlara verilmesi gerektiği kararlaştırılarak uygulanmaya konulması benimsendi." (PS, sayı 47) deniyor. Yukarıda aktar- malardan da çıktığı gibi, alana gelen bütün ("her bir üyemizin şahsen katılı- mıyla" deniyor) üyeleriyle KHK çalışmalarına resmen başlıyorlar. Takip eden günlerde "yürütülen yoğun tartışma ve engelleme çabalarına rağmen KDH ve tasfiyeci hizibin bazı üye ve kadrolarımızı tasfiye girişimi" olunca ciddi bir hesaplaşma başlıyor. Zaten bir "kaos ve karmaşa hüküm sürmek- teydi" diyorlardı. Ciddi "tasfiye girişimi" ve tikanıklık yaşayınca bir tarafın bir tarafı etkisizleştirilmesi, denetimi altına alma veya üstesinden gelebilmesi ile karşı karşıya kalınca, o zaman sorunun ciddiyeti ve altında yatan neden- ler düşüncesi gelişmiş ve devrimci tarafın ağır basmasıyla; "haklarında ajan ve işbirlikçisi iddiası getirilen unsurların durumunu ele alma"yla işe baş-

lanmıştır. Belirttiğimiz gibi ağırlıkla kendiliğindenci başlasa da giderek ini-siyatifte ağırlığını koyarak bizim de çıkardığımız, emin olduğumuz ajan B. Kocabozdoğan'ın çözülmesiyle işin boyutlu olduğu görülüyor. Görülüyor ama oldukça geç görülüyor. Diğerlerini biz bilemeyiz, pek tanımadığımızdan net bir şey söyleyemeyiz. Ancak devrimci gördüğümüz ve bu eylemini desteklediğimiz darbeci-tasfiyeci grubun resmi açıklamasını dikkate alırız. Bu ajanların bazılarını önceden çıkarmış, kendilerine de iletmıştik, bazıları hakkında kuşkularımız vardı. Bunlar DABK kökenli oldukları ve kimi sonradan katıldığı için, geçmişlerini, süreçlerini , birlikte çalışma ve denetleme olanağımız olmadığı için bugün söylendiği boyutuyla görmemiz mümkün olamazdı.

Önceden ajan olduğu kanısına vardıklarımız dışında kuşkulandığımız birkaç kişiden biri olan Nihat'ın sonradan veren olsun ya da olmasın, kendisi kabul etsin ya da etmesin zaten objektif olarak ajan olduğu kanısındayız. Tersini de bugüne kadar hiçbir yerde söylemedik. (Şurada ya da burada, tabanda veya şu ya da bu insanımız ortalarda dolaşan söylenti veya genel güvensizliğinden dolayı “acaba” diye tereddütle yaklaşmış olsa bile, belirleyici olamaz. Ve bu bizi bağlamaz.)

Görüldüğü gibi bizim için “*KDH elemanlarının ajan ve işbirlikçi olduğuna inanmamaktadır*” lar denilmesi doğru değildir. Dayanaktan yoksundur. Yukarıda belirttiğimiz gibi bazılarına ilişkin netleşmiş düşüncelerimizi yıllar önce ilettiğimiz halde ve üstelik **söylediğimiz bu unsurdan başlayıp, onu çözüp kendilerinin belirttiği diğerlerine vardıkları halde** bunları unutup “*inanmamaktadır*” lar demelerini anlayabilmiş değiliz. Oysa o satırları dök-türen kalemşörler çok iyi bildikleri halde açıkça, insanların gözlerinin içine baka baka doğru söylemiyorlar. Bu onların bir siyasal alışkanlığıdır. Sözde “*ajan ve işbirlikçi olduklarına inanmamakta*” ymışız. Bununla, arkadaşların kendi içi hesaplaşması, birbirlerine komploculuğu, klik çatışması vb. olduğu yönünde kuşkuları yayıp bundan yararlanmak istiyormuşuz (!). Yazı içinde bu yönlü yaklaşımlar var. “Hocanın fikri neyse zikri de odur” diye bir halk deyimi var. Tıpkı bu arkadaşların durumunu yansıtıyor. Buna rağmen şunu yine de belirtelim; sorunlara yaklaşım ve çözümünde komplocu-darbeci kafa yapınızı gidermiş değilsiniz, bu yönde güven vermiyorsunuz. En barizini ‘94 darbesinde yaşadık; hala bir samimiyet, hala bir öz-eleştiri görmedik. Arkasındaki olguları görece hale gelmesine rağmen hala öz-eleştiri yerine oldu-ğu gibi savunuyorsunuz. Bununla neyi, hangi ideolojiyi, hangi amacı, hangi pratik hattı, hangi yöntemi savunduğunuzu, başvuru yöntemini tehlikesini, o kültürün, o alışkanlığın vb. ne yapacağı ve nereye götüreceğini hala göremiyorsunuz. Bu samimiyetsizlikle bırakın bizi, kendi tabanınıza dahi güven veremezsiniz. Acınacak hallere girip, serzenişlerde bulunarak “*inanmamaktadır*” diye yakınmalarda bulunmakla kendinizi kurtaramazsınız. Küçük hesaplar, sağa sola kaçamaklarla sorunlara yaklaşmak sizleri kurtaramaz. Az

çok akli başında olanlar, sizin gibi “önder”lerle acımasız bir kavga, fırtınalı bir deniz ve uzun bir yolun yolculuğuna çıkmaz, siyasal yaşamda güven verecek bir ehliyete sahip değilsiniz. Bütün bunlar ortada iken bir yerde şöyle ifade ediyorsunuz; *“Ajan ve işbirlikçi olduklarına inanmamaktadır ve bununla kafa karışıklığı yaratmaktan geri kalmamaktadır. Bu da pragmatizmin tipik ve somut bir yansımasıdır”*. *“Pragmatizmin işgal ettiği kafa yapısı”*, *“... o kendisi için ne yararlı ise o doğrudur felsefesinden hareket eder. Onun için olguları neden-sonuç ilişkisi içinde ele almak doğru olan değildir; sadece sonuçtan hareket ederek sorunlara yaklaşıldımı doğru olur...”* (PS sayı :50, sayfa:17) diye “büyük” felsefi tahlillerde bulunuyor, beyni gövdesini yönlendiremeyen kalemler.

Bir felsefi kavramın anlamını öğrenmekle kendini felsefe profesörü sanan zat-ı muhteremler bu süreçlerini niye felsefi olarak açıklamıyor? Süreçlerinin ideolojik-siyasal zeminlerini felsefi olarak ortaya koyarak sorgulamıyor? Merak ediyoruz doğrusu! Yoksa henüz felsefeyi kendilerine uyarlayamadılar mı?..

Pragmatizm nedir? Öz olarak yararlı olanın, uygulanır olanın doğru olduğunu savunan bir bakış açısıdır. Bir şey doğru mu, değil mi uygulanıyorsa, yarar sağlıyorsa doğrudur anlayışında olan bir öğretilerdir. Felsefi özü idealizmdir. Düşüncüyü, gerçeği maddeden koparan bir bakış açısıdır. Gerçeğin kıstasının madde ve maddenin doğru yansıtılması olduğunu, nesnel gerçekliğin, bilimsel bilgisinin insanlığın yararına olacağını kavramayan bir öğretilerdir pragmatizm.

Pragmatist anlayış; nesnel gerçekliğe bağlı kalma, onu doğru ifade ederek savunma, yani bilimsel olana bağlı kalma, doğru olanı uygulama değil de, ne yararlıysa, ne uygulanabiliyorsa, o anın çıkarları, faydası neyse onu savunmak ve başvurmaktır.

Oysa ne genel olarak ne de bahsettikleri bu özgülde pragmatist bir yaklaşımımızı gösteremezler. Öyle bir yaklaşımımız olmamıştır. Felsefeci geçinip gelişigüzel bir şekilde kavramları öteye beriye yerleştireceklerine kendi süreç ve yaklaşımlarına bir baksınlar bakalım. Bir dizi soruna ve bize söyledikleri gibi sorunlara nasıl da pragmatist yaklaştıklarını görecektir. Tabi ki görmek isterlerse. Ama gerçekleri görmek için önyargısızlık ve dürüstlük baş koşuldur. Renkli gözlük takanlara ya da gerçekleri görmek istemeyenlerin gerçeği görmeleri ve kabul etmeleri daima zordur. Yine de görmek isteyenler için kimin pragmatist yaklaştığına ve kimin “politikasının odağına fırsatçılığı koyduğu..(PS sayı 51)”na birkaç örnek verelim.

Bir: Komplocu-darbeci tasfiyenin her yönüyle başını çeken bir baş ajan olacak ama bütün damgasını vurduğu sürece *“Dünüyle, bugünüyle sahip çıkıyoruz”* diyeceksin. Bunu size hangi pragmatist anlayış söyletiyor hiç düşündünüz mü? Biz hatırlatalım isterseniz; süreçte darbeyle egemenlik sağlama yararı var!

İki: Proletarya Partisinde tasfiyecilik, ideolojik yozlaşma ve çürümele-
rinden dolayı üzerine gidilip, saflardan atılan ve dökülen birkaç mücadele
kaçkını bir araya gelip “**Oluşum**” adıyla bir arayışa giriyor ve bir grupçuk
olarak ortaya çıkıyor. Amaçları ise; parti düşmanlığını geliştirmek ve partiyi
yıkamak. Bu unsurlar karşısında PS'nin tarvı ne oluyor; fırsatçı, faydacı (yani
pragmatist) bir anlayışla ona sayfalarını açıyor, kader birliği yapıyor. Bu
grupçuğu devrimci-demokrat kamuoyuna tanıtıyor. Onun propagandasını,
bizim de anti-propagandamızı yapıyor. TKP/ML'de “ayrılık” oldu, “parça-
landılar”, “dağıldılar”, “tükendiler” vb. vb. dedikodularını da yayarak ve ya-
zararak kendilerine fayda sağlamanın zeminini geliştirmeye çalıştılar. Peki ne-
dir bu? İşte pragmatizm örneği! TKP/ML'yi yıpratıp, güvensizlik geliştirip
birşeyler kapabilirim, yarar sağlarım anlayışı!

Üç: Proletarya Partisinde ideolojik-siyasi, örgütsel olarak tasfiyecilik ya-
pan, çürümüş, yozlaşmış, sınıf mücadelesine sırtını dönmüş ve P. P'ne karşı
suç işlemiş birkaç döneği “**GÖK**” adıyla bir yazı çıkartıyor ve Parti düş-
manlığı ortak paydası olan bu **suçlular güruhu** bir ihanet odağı oluşturmaya
çalışıyor ve çağrıda bulunuyor. PS'nin tavrı ne oluyor? Ellerini ovuşturarak
bu suçlular güruhunun ihanet çağrı yazılarını yayınlıyorlar, propagandasını
yapıyorlar. Bu da PS'nin pragmatist anlayışının bir başka örneğidir.

PS'nin bu tutumu bir dizi soruna yaklaşımda kendini gösterdiği ve bu an-
layışlarının yabancı olduğu için başlı başına üzerinde durmayı gerek-
siz gö: nüştük. Onların bilinen bu son süreçteki sorunlara ilişkin yazdıkları
yazı için de eleştirip onların “faydacı” (pragmatist) ve “devrimci olmayan
tarzları”na düşmeyeceğiz deyince, bu söylemimiz onlara fazla dokunmuş
olacak ki yukarıda örneğini verdiğimiz konuya ilişkin şöyle cevap veriyor-
lar: “Eğer ‘**Oluşumcular**’ ve ‘**GÖK**’ çülerin yazılarının yayınlanmasını kas-
tediyorsa, bunun KDH ile hiçbir alakası yoktur. ÖG burada da çamura sap-
lanıyor. Bir defa biz bu tür oluşumların çıkış yazılarını yorumsuz yayınladık... Söz konusu oluşumların bildirge ve çıkış yazılarını (o da bir kereye mahsus) yayınlamamız.” (PS, sayı51, sayfa 17) diyorlar. Biz PS'nin “**bir kere**” ya da çok yaptıklarını tartışmıyoruz, onun hareket mantığını tartışıyoruz. Fırsatçı, pragmatist anlayışla hareket ettiğini, birkaç “abbas yolcu” dö-
neğinin genelde MLM'de ideolojik tasfiyecilik, özgülde bu ideolojileriyle
PP'de örgütü tasfiyeciliği yapıyor olmasından PS'nin nasıl da sevindiğini ve
avuçlarını ovuşturduklarını, nasıl yararlanıp parsa toplayabilirim diye faydacı (pragmatist) hareket etme anlayışının yanlışlığı üzerinde duruyoruz. Kaç-
kınların MLM öğretilerde (Parti, önderlik, parti-içi mücadele, parti içi de-
mokrasi, partide disiplin, partinin misyonu, örgüt anlayışı vb. konularındaki
menşevik, anarşist, tasfiyeci parti anlayışında) özelde Proletarya Partisi'ne
saldırı, güvensizlik geliştirme ve yıkma vb. konulardaki saldırılarını eleştir-
mek yerine propagandasını yaparak fayda sağlama mantığıyla sorunlara
yaklaşma anlayışını yani pragmatistliğini eleştiriyoruz. Biz PS'nin anlayışı-

ni, hareket mantığını ve yöntemini eleştiriyoruz. Onların o pragmatist anlayışları olduğu sürece daha çok, “yarar sağlıyorsam doğrudur” mantığıyla hareket edeceklerdir diyoruz. Biz fiiliyatlarını söylüyoruz. PS, “Çıkış yazılarını yorumsuz yayınladık” diyor. Özürü kabahatinden büyük! Hem yayınlıyor, hem de onları eleştirmiyorlar? Yani acilen kamuoyuna müjdeledik, tanıttık, reklam yaptık diyorlar... Peki bu pazarlamacılık neyin pazarlamacılığı? Başka yazılarında da bu anlayışla hareket ediyor, hatta 50. sayılarında felaket tellallığı yaparak tamamlıyorlar. Ve daha çok kendi tabanına seslenmek amacıyla şu mantıkla hareket ediyorlar: Her ne kadar ajanlar örgütlülüğü sarıp baş ajan bizi parmağında oynattıysa da diğerleri de iyi değil, “İki yıllık zaman diliminde daha da küçüldünüz, hem de bir yıl içerisinde iki ayrı grubun çıkmasının da analığını yaparak” diyerek kendilerini teselli etmeye çalışıyorlar.

“O da bir kereye mahsus yayınladık” diyorlar. Hareket mantığını, eylemini düşünmeyip sayısıyla hafifletici neden arıyorlar. Bu kaçamak yanıtları da kurtarmaz onları. Çünkü, zaten istese de sürdüremezlerdi. “Oluşum” dönemlerinin ilk ve son bildirimleri oldu. Kavga diye bir derdi olmadığı için o aşamadan sonra o noktada “dürüstlük” gösterip siyasi arenadan çekildiler. PS’nin de onları düzeltecek hali yoktu. 1.5 yıl oluyor siyasi arenada kendileri pes edip çekildi, sistem ile açıkça bütünleşti. PS haberdar olduğu halde hala “ayrılık” diyor, olmayanları kafalarında “grup”, “örgüt” görüyor. “Oluşumcu dönemler” kendilerini bu kadar düşünen PS gibi sadık dostları olduğunu bilselerdi belki siyasi arenada biraz daha kalma çabalarını sürdürmeyi deneyebilirlerdi. Bu kadar düşünenlerinin olduğunu öğrenmeleri hayli duygulandırmış olmalı onları.

“GÖK” diye adlandırılan “Suçlular Güruhu” ise muhtemelen başka bir yazı göndermedikleri için yayınlamamışlardır. İlkini yayınlayan anlayışın diğerlerini yayınlamaması için hiçbir neden yoktur ve tutarlı da olamaz.

Bu örneklerde de görülen politik anlayış ve pratiği ortada iken yavuz hırsız misali şunları söylemek aslında durumunu gizlemek telaşına düşüp başkalarına maletmek olmaz mı? “Özgür Gelecek ve kalemşörleri niteliğe değil, biçime kafayı taktıkları için gelişip güçlenemez. Faydacılık özün yerine biçimi esas alır. Onun için ilkeler hiçbir şey, geçici günlük ucuz politikalar her şeydir” (PS, sayı 51, sf:18)

Yine PS’nin kendi söylemleriyle kendilerinin bu durumunu ifade edelim: “... politikasının odağına fırsatçılığı koyduğu için sekterliğe düşmesi kaçınılmazdır... Devrimciler arası ilişki ve sorunlara yaklaşımda fırsatçı ve faydacı davranan bir anlayış kendi tabanını, örgütlü gücünü yanlış yönlendiriyor demektir. Bu siyasetle yapılacak bir şekillenme proleter değil, küçük-burjuva ve burjuvadır”. Buna tamamen katılıyoruz. PS ve kalemşörleri kendi durumlarını ifade etmiş oluyorlar. Hangi ruh haliyle hareket ettiklerini biliyorlar. Biz kendi söylemleri ile durumlarını ifade ettik ki savunduklarını başka-

larının kendilerine hatırlatmalarından okurlarsa belki sindirebilirler, kavrayabilirler. Tabi ki tersi de mümkün, başkaları hatırlatıyor diye ölür ama kabul etmeyi küçük-burjuva gururuna yediremeyebilirler... Gerçekleri kabul etmemek ve korkmak tarihte kimsenin derdine derman olmamıştır. Bu açıdan, doğrulardan, gerçeklerden korkmamalıdır, onlara karşı önyargılı olmamalıdır ve kabul etmelidirler. Gerçeklerin hiç de korkulacak şeyler olmadığını görecektirler. O zaman rahat edeceklerdir. Yoksa o nesnel gerçekler hep karşılarında olacaktır. Ve asıl o zaman daha büyük korkuyu yaşayacaklardır.

“KDH”erini kamuoyuna ilan ettikleri dönemde “büyük önder”lerinin “baş ajan” çıktığına inanmayan ve kendi yapılarının sorunlara sağlıklı yaklaşım yönüne güven duymayan bazı çevreler birkaç yazı çıkarıp, sağa sola dağıtıp sosyalist basına da yollamışlardır. ÖG’ye de yolladılar. PS’nin anlayışında olsaydık “bir kereye mahsus” yayınlardık ve yayınlamamız gerekirdi. PS gibi bir anlayışa sahip olmadığımız için yayınlamadık, ciddiye almadık. Ciddiye alınmaması için birçok yerde çevremizi de uyardık. Başka politik akımlarla PS gibi fırsatçı, faydacı olmadık. Demek ki herkes PS gibi değildir. O halde asıl PS faydacı ve küçük hesaplar üzerine “siyaset” üretme anlayışını gözden geçirmelidir ve terketmelidir.

Olumsuzluklarını Görmemek İçin Özel Çaba Sarfetmek, Kabul Etmemek, Dahası Onları Savunarak Övünmek Dürüstlükten Yoksunluktur, Düzelmeye Kapalıdır, Akıllı İnsanların İşi Değildir Ve Politik Naifliktir!

PS, “ÖG yalan ve iftira atıyor” diyerek ne kadar çığlık atarsam o kadar etkili olurum, herkes gerçeği görüp anlayana kadar hayli bir yol alırım düşüncesiyle, oluşacak önyargının gerçekliği gizleyeceğini sanıyor. Gerçekliğe öfke duyacaklarına, olumsuzluklarını belirtenlere öfke duyuyorlar. Olumsuzlukları ve yönelmesi gereken temellerine işaret edilince avazı çıktığı kadar “yalan ve iftira atıyor”lar diye bağırıyorlar. Böyle bağırınca haklı olacaklarını sanıyorlar. Ama asıl gerçekleri görememelerinden değil, samimiyet-dürüstlük taşıyamamalarından böyle yapıyorlar. Ve tabanında peşinen önyargı yaratıp olumsuzluklarını görme üzerine oluşacak baskının önüne geçmek istiyorlar

Bizim kimse hakkında “yalan ve iftira” attığımız yoktur. Bunu PS’de

gösteremiyor. PS'nin bu söylemlerine dayanak yapmaya çalıştığı noktaya geleceğiz. Öncelikle belirtelim ki bizim "yalan ve iftiraya" ihtiyacımız yoktur. O, bilime dayanmayanların, samimiyetsizlerin işi ve alanıdır. Biz, PS'de olmayan bir şeyi maletmiyoruz. Bugüne kadar genel hatlarıyla resmini çizdik, "çirkinlik" ortaya çıkıyorsa -ki çıkıyor- kendi "çirkinliği"dir. Ve kendine kızmalıdır. Karşısına koyduğumuz aynaya kızmamalıdır. Kaldı ki öfkesinden dolayı "çirkinliği"nin boyutunu, kapsamını, derinliğini dinlemiş ve izlemiş değildir. PS ve kalemşörleri olumsuzluklarını gizlemek istiyorlarsa sakın olmalı, olumsuzluklarını kaba hatlarıyla olsa da ortaya koymaya çalışmalı, bunu yapamıyorlarsa ortaya koymaya çalışanlara tahümmül göstermeli, sağa-sola asılsız ithamlarda bulunma yerine kendi gerçekliğini görmelidir.

PS ve kalemşörleri, üzerinde durduğumuz "yalan ve iftira" ara başlığı altındaki iddialarına yeni "yalan ve iftira" attığımızı ilişkin hiçbir somut veri de gösterememektedir. Ama öte yandan şunu söylüyor: "*Bir komünist veya devrimci, herhangi bir olguyu ya da herhangi bir siyasal yapılanmanın bir konuya ilişkin söylediklerini değerlendirmeye tabi tutarken, o yapının (bu düşman da olsa farketmez-not PS'nin) yazdıklarını baz alarak eleştirisini yürütür. İdeolojik polemiklerde 'alıntı dürüstlüğü' (aç.PS) diye bir şey vardır.*" (PS, sayı 51, sf:16) diyor da peki "yalan ve iftira" attığımızı ilişkin neyi "baz alarak eleştiri yürütüyor"? Neyi gösterebilir ki? Hiçbir şeyi gösteremez. O halde PS inanmadığı, bilincine varmadığı, özümseyemediği şeyleri yazmamalıdır, "alıntı dürüstlüğü" simsarlığını soyunmamalıdır.

"*İdeolojik polemiklerde alıntı dürüstlüğü diye bir şey vardır*" derken kendilerinin söylemediği ve yazmadığı bir şeyi onlardan aktarma yapmış gibi gösterdiğimiz yönlü ithamda bulunmuş oluyorlar ki bu tamamen gerçek dışıdır. Kendilerine yakışacak bir yalandır. Hiçbir yerde olmayan bir şeyi "alıntı" imiş gibi yazdığımızı gösteremezler. Böyle bir şey olmadığı halde PS'nin kalemşörleri niye böyle bir hileye başvuruyorlar? Açıktır ki küçük-burjuva sınıf özelliklerindedir. Proletaryanın bilimsel görüşlerine ve onun gücüne sarılmayanlar küçük şeylere, hile, iftira ve politikalara sarılacaklardır. Çünkü; proletaryanın bilimsel görüşünden uzaklaştıkça, yozlaşmış küçük-burjuva değerlere yaklaşmak kaçınılmazdır.

Yukarıdaki aktarmada samimi olmamaları da bir yana "*o yapının (bu düşman da olsa fark etmez) yazdıklarını baz alarak eleştirisini yürütür*" kavrayışları da eksiktir. Düşmanda olsa, dost da olsa **sadece** "yazdıklarını" baz alarak eleştirmeyiz. Bunun yanısıra yazılı hale getirmediikleri veya açıkça savunmadıkları pratiklerini ve eylemsizliklerini de eleştiririz. Örneğin, düşman uluslararası planda çevirdiği gizli dolapları, ülke bazında katliamlar, sokak infazları, kayıplar, halka karşı başvurdukları yığınla karanlık şeyler, sağlığa zararlı şeyleri piyasaya sürüp halkın sağlığıyla oynamaları vb. vb. yığınlarca şeyi hiç de yazılı savunmayabilir, ama ortada pratikleri var ve bunların kendisi belge. Bu durumda "**yazdıklarını baz alarak**" eleştirme-

mezlik yapabilir miyiz? Birçok yapılanmanın açıkça savunmadığı ama pratik olarak başvurduğu yanlışlıkları var, darbecilerimiz de hileler eşliğinde Partide darbe yaptığını hala açık yüreklilikle yazıp kabul etmiyorlar, diye eleştirmemezlik yapabilir miyiz? Açıktır ki hayır! Sadece yazılı savunuları değil, pratikleri, anlayışları yazılı olmayan duruşları da ideolojik bir yaklaşımdır. Doğrulara sahip çıkılır, savunulur. Yanlışlara karşı çıkılır, mahkum edilir. Marksistlerin yaklaşımı budur. Burada burjuvaziye karşı ideolojik, siyasi mücadele ile halk saflarındaki yanlış anlayışlara karşı mücadele yönteminin temelinde farklı olduğunu vurgulamaya gerek bile olmadığı için geçiyoruz.

PS, “ÖG yalan ve iftira atıyor” diye attığı ara-başlık altında suçlamalarına kanıt gösteremiyor. Bizden tek bir aktarma yapıyor. “... *dün söylediklerimiz, yaptığımız belirlemeler bugün kendileri tarafından, başka özel niteliklerle ortaya konuluyor. Neyle... 'Karşı Devrimci Hücreyle' dememizi savunduğu şeylere örnek gösteriyor ve aktarıyor. Bu söylediklerimiz yüreklerine çok oturmuş olmalı ki başka yerlerde de aktarıyorlar. Bu normaldir, bazı gerçekler bazılarında çok acı gelir, yüreklerine oturur. Aslında yüreklerine oturan şey bizim ifadelerimiz değil, gerçekliktir ve onun karşısında düşükleri zorluktur. O da bizim sorunumuz değil, gerçekler karşısında ayak direyenlerin sorunudur.*

Bizden aktarılan yerde PS ve görüşlerine yön verenlerden ne bir aktarma var ne de alıntıymış gibi gösterilen bir yer var. Tamamen bizim değerlendirmelerimiz var. O halde PS'nin “alıntı dürüstlüğü” simsarlığına soyunmasının yeri yok orada. Sahte bir pehlivan edasıyla hareket etmesine hiç gerek yok.

Yukarıda bizden yaptığı aktarmaya karşılık “*buğüne kadar KDH'ye ilişkin bildiri ve de yazılarda olsun, sözlü polemiklerde olsun hiçbir zaman hata, eksik ve başarısızlıklarının esas kaynağını KDH'ye bağlamadı.*” diyor, tabi bağlayamaz, Herşeyi “KDH”nin başı yaptı diyemezsiniz, zira buna kimse inanmaz. Herkes siz neydiniz, o kadar mı emireriydiniz, bu nasıl parti anlayışı diyecek ve siz ağır suç ortağısınız, kendinizi sıyıramazsınız vs. diye tepki duyacak, hesap soran olacak. Bunu biliyorsunuz. Bunu bildiğiniz için samimiyet gösteremiyorsunuz ve hesabını vermemek için hiç hata görmüyorsunuz. Sürecinize damgasını vuran mimarınız baş ajanın bütün icraatında kusur görmüyorsunuz. Ne de olsa vaktinde baş ajan “**bizde (DABK kesimi) ideolojik zaaf yok ve yoktu**” dediğinde en ufak eleştiri getirmeden, adeta saygıyla başınızı öne doğru eğerek sesli ya da sessiz de olsa okeylemiş halinizden geliyorsunuz. Baş ajanın yetiştirdiği ve özellikle öne çıkardığı Sİ'nin “**bu Partide en son söz söylenecek olan Nihat'tır**” diyen sözleri ve böyle şekillenmiş kafalar elbette herkeste, her yerde kusur görür ama büyük “önder”lerinin sürecinde olumsuzluk görmez. Olur mu hiç, kimin yetiştirdiği önderler ki sürecinde hata işlesin ve görsün(!) önder dediğin böyle olmalı(!).

Bu aktarmanın hemen devamındaki satırlarda bu süreçlerini çok açık belirtiyorlar: “... tam tersine geçmişide sadece olumlu yönüyle değil, olumsuz yanıyla da savundu” diyorlar. Evet aynen böyle. Bu satırları okuyan ve duyan herkesin tek kelimeyle “iyi halt ediyörsunuz” demek zorunda kalacağı açık.

“Dün söylediklerimiz, yaptığımız belirlemeler bugün kendileri tarafından başka özel nitelermelerle ortaya konuluyor. Neyle ... KDH'yle” denilmesine öfkeleniyorlar. “Yalan ve iftira” atılıyor diye bağırıyorlar. Sözkonusu yazımızda darbeden sonra yayınlanan yazımızda söylediğimiz bazı yerler aktarılarak yazılmıştır. Şimdi darbe öncesi ve sonrası yaptığımız tahlil, tespit ve belirlemeleri yeniden buraya aktarıp hatırlatmayı gerekli görmüyoruz. Çünkü **duymak istemeyenden daha sağırı ve görmek istemeyenden daha körü yoktur.**

Evet, belirlememizde yanlış yok. Sözlerimiz bir gerçekliği ifade ediyor ve bir kez daha altını çiziyoruz. Bu gerçeklik bazılarını huzursuz etse de gerçek olduğu yadsınamaz. Sorun, PS ve aynı çizginin sözde önderlerinin hala kavramak ve kabul etmek istememesinden kaynaklanıyor. Hilesiz, hurdasızca samimi olup, önyargılı olmadan gerçekten kavramak amacındalarsa sakın bir kafayla yeniden okurlarsa **söylediklerimiz birçok şeyi, bugün kendileri tarafından “KDH”lerinin, özellikle baş ajanın faaliyetleri, fesatları, planları ve suçları arasında saydıklarını göreceklerdir.** Bizim o dönem ideolojik ve siyasi olarak üzerine gidip ortaya koyduğumuz görüşlerimizi o dönemin Partizan sayılarında okuyamayan, PS ve “ideologları” yeniden bakmalı. PS'nin bugün KDH'lerine ilişkin söylediklerine bakmalıdır. Adına “Kardelen Harekatı” dedikleri “operasyon”a ilişkin yazdıkları ve PS'nin 47. sayısında da yayınlanan yazıdan bazı belirgin aktarmaları yapalım. Böylece okuyucu daha önce söylediğimiz şeylerle daha rahat karşılaştırılabilsin. Daha önce yaptığımız belirlemelerin bazılarını bugün kendileri değişik ifadelerle “KDH”lerinin anlayışları, planları ve suçları olarak görüyorlar. Okuyucuda bu durumu görecek ve böylece “yalan ve iftira” mı atmışız yoksa bu ithamların sahipleri mi o durumda daha iyi anlaşılacaktır. “KDH”, “... KHK tartışma sürecinden şu üç ana noktada yararlanmayı düşünüyorlardı:

1) *KHK sürecinde Partinin dürüst ve kararlı kadrolarını tasfiye ederek, kendi hakimiyetlerini darbeleyebilecek ya da engelleyebilecek olanlardan kurtulmak.*

2) *Partinin dürüst ve kararlı kadrolarının tasfiye edilmesi ile birlikte ajan ve işbirlikçilerin biçimsel açıdan yoğun olarak işledikleri programcılık mücadelelik propagandasının da yardımıyla ... insiyatifi ele geçirerek yöneline hükmetmek.*

3) *Hükmedilen yönelim içerisinde ajan ve işbirlikçiler öne çıkartılarak merkez komitesine seçilmeleri sağlanacak ve bu şekilde gayet doğal yollarından ... Parti önderliğini ele geçirerek bütün partiye hükmetmek.”* (abç) (PS sayı 47)

KDH'nin başını çeken baş ajanın plan, hedef ve bu yönlü faaliyeti sadece bugün olan ve bugün ortaya çıkmış bir şey değildir. '94 öncesi de böylesi bir çaba içerisindeydi, '94 komplocu darbesinde de aynı çabalarını yürüttü ve görüldü. Sanıyoruz "daha önce bu tür en ufak bir faaliyeti yoktu, sadece 'KHK' sürecimizde bize böyle yaptı" diyemezsiniz ve bunları da diyecek kadar aklınızı kaçırmış olamazsınız. Eskiden beri böyle bir komplocu, tasfiyeci faaliyet içindeydi. Ve yazılarımızda bu yönlü hayli eleştirilerimizin olduğu görülecektir. Burada söylenenler bizim için "yeni" değildir. Polis olduğu ortaya çıktığına göre demekki görevi sadece bir defalığa mahsus değildir.

PS sayı 47'den aktarmalara devam edelim:

"... oysa oluşturulacak örgütün önüne Parti içerisinde keskin programcılık propagandası... görevi konulup,... Parti programına bağlılık noktasında yapıya güven vererek yükselmesinin ön zemini hazırlanacak, tali olarak başvurulacak fiziki darbelerle bu unsurlara partinin ihtiyaç duyması sağlanacak ve bu sayede kilit noktalara ulaşılabilecektir."

"... kadroların zaaf ve farklı düşüncelerini kullanarak yapı içerisinde teşhir edilerek gözden düşürülmesini sağlayacaktır."

"Bir başka görevleri ise bu süreç içerisinde parti içi mücadeleyi yozlaştırarak sistemli olarak proletarya çizgisi adı altında küçük-burjuva anlayış ve yöntemleri uygulamaya konularak insanların bunları olağan sayması sağlanacaktı. Parti adım adım yozlaştırılırken, iç çatışmalardan ve sürekli gerileyip yerinde saymaktan yorgunlaşan Partiyle birlikte Parti kitleleri Partiden uzaklaşmaya başlayacak ve yapıya karşı inançsızlığı geliştirilecekti."

"Parti önderliğine karşı güvensizlik geliştirmek onların temel görevi olacak, buradan da parti ile önderlik, önderlikle kitle, kitleyle parti, partiyle diğer devrimci dost yapılanmalar arasındaki ilişkiyi bozma stratejisinin hayata uygulanmasının en önemli basamağı olarak kavranacaktır." (abç-sayfa 21)

Benzeri şeyler, ayrıca Nihat'ın ajanlık suçları içinde sıralanarak şöyle söyleniyor: "Düşmanın partimizi burjuvalaştırarak karşı-devrimin bir aracı haline getirme... Parti içerisindeki diğer ajan ve işbirlikçileri harekete geçirme, denetleme ve istenilen düzeye gelmelerini sağlamak, çalışma koşullarını oluşturmak, komplo ve suikastlerin hedeflerini belirlemek..." olarak konuyor.

Yine, PS sayı 52'de (sayfa 20) baş ajan Nihat'ın faaliyetleri, suçları hayli uzun maddelerle sıralanıyor. Birkaç maddesini yine aktaralım: "2- Halka karşı tavır ve davranışlarının tamamen karşı-devrime hizmet ettiği ortaya çıkartıldı." (Tabana, kitleye, halka kazanıcı, ikna edici ve eğitici davranma yerine hotzotçu davranma, onları sürü görme, baskı ve şiddet yolunu ön plana alma yönlü eleştirilerimiz hatırlansın.)

"3- Partimizle, diğer devrimci örgütleri karşı karşıya getirmede birinci derecede rol aldığı ortaya çıkartıldı." (Dost devrimci örgütlere karşı-özellik-

le PKK, DHKP/C- yıkıcı davranış, onlarla çatışma eşiğine getirme vb. yönlü eleştirilerimiz hatırlanmalı.)

"4- Parti ve ordu içinde hizipçi ve bozguncu faaliyet içinde bulunduğu kanımlandı." (Parti ve ordu anlayışı, Parti ve ordudaki tasfiyeci anlayış ve pratikleri, Parti bilinci, Parti işleyişi, kolektivizm anlayışı ile hareket etmeme, bunlardan tamamen uzak, şef tipi etrafına dalkavuk, emirleri toplama mantığı vb. gibi yığınlarca eleştirilerimiz hatırlansın.)

"5- İki çizgi mücadelesi adı altında, Parti kadrolarını, parti programını savunmuyorlar suçlamasında bulunarak örgütsel tasfiyeye gitmiştir." (Leninist Parti anlayışından bihaber olduğu, parti içi mücadelenin ne olduğunu kavramadığı, farklı görüşlere sahip, özellikle kendi anlayışlarına karşı çıkanlar hakkında önyargı yaratıp "bunlar parti programını savunmuyor", "şunlar revizyonist, seksiyoncu" vb. gibi yıpratma faaliyetleri vb. yönlü eleştirilerimiz hatırlansın.)

"6- Parti içinde böl-parçala-yönet politikasında profesyonel... olduğu..." (Organları, kadroları, kurumları nasıl yıpratmış, işlemez hale getirdiği, bölüp parçalayıp tasfiye etme girişimi içinde bulunduğu yönlü eleştirilerimiz hatırlansın.)

"20- Komünist partisi ile halkı karşı karşıya getirmeye çalışmak..." (Anlayış, yaklaşım ve pratik davranışlarıyla kitlelerin partiye güvensizliğini getirmektedirler, kitle çizgisi, politikası fokocudur vb. eleştirilerimiz hatırlansın)

"24- Partide tek adam olmak için,... diğer kadrolar ve üyeler hakkında anti-propaganda görevini..." yapmak. (Komploculuğu, kariyeristliği, şef tipi örgüt yaratma amacı ve tavrı, ideolojik ve siyasi olarak karşısında tutunamadığı, önünde engel gördüğü kişileri ve yönetici kadroları olmadık korkunç senaryolarla yıpratıp emellerine ulaşmak ve kadrolar nezdinde, Parti kurumlarını yıpratmayı amaçladıklarını, dedikodu, şaibe yaratma, yozlaşma ve çürüme göstermelerine ilişkin eleştirilerimiz hatırlansın.)

27- Parti kararı gereği parti içinde, ordu içinde ve halka karşı dayak yasak olmasına rağmen bu kararı çiğneyerek parti içinde, ordu içinde ve halka dayak atarak dayağı meşrulaştırmaya çalışma faaliyeti" (Özellikle ordu içinde küfür, dayak atma, şiddeti dönüştürme aracı haline getirme, bunun anlayış düzeyine gelmesi, lümpen kişilikli, despot hotzotçu ve dayatmacı olduğu, kendini parti, tüzük kural, işleyiş vb... üstü görme anlayış, tavır ve tutumlarına yönelik eleştirilerimiz hatırlansın.)

Şimdi sormak lazım; darbe öncesi, sırası ve sonrası üzerine bu yönlü yığınlarca eleştirilerimizi niye kabul etmediniz de, bugün önemli bir kısmını Nihat'ın amaç ve fiili suçları olarak sayıyorsunuz? Bununla söylediklerimizin, eleştirilerimizin doğruluğunu kabul etmiş ve bir kısmını "Nihat'ın suçları" olarak sıralamış oluyorsunuz. Ama bir bütün olarak boyutunu ve ideolojik-siyasi boyutunu ele alamıyorsunuz. Oysa bunu yapmak zorundasınız.

Aksi halde, ya bu sıraladığınız şeylere kendinizde inanmıyor veya kavramadan koymuş durumuna düşmüş oluyorsunuz ya da tamamen bu sürecinizin sorumluluğundan kendinizi sıyırmak amacıyla, olan tüm olumsuzlukları Nihat'a yıkma çabası içinde olduğunuzu kanıtlamış olursunuz... Evet, görüldüğü gibi, bizim **“Dün söylediklerimiz, yaptığımız belirlemeler bugün kendileri tarafından başka özel belirlemelerle ortaya konuluyor...”** dememizde yanlış bir şey yok. PS ve zavallı önderleri yersiz ve boş öfkeleniyorlar. Yukarıdaki şeyleri söyleyenler, kabul edenler ve bunları bir ajan suçları olarak sıralayanlar, bugün kendileridir. Demek ki, “yalan ve iftira” atan da yok, tersine kendileri de bunları kabul ediyor. Bizim o zaman söylediklerimiz de ortada. Biz genelin güveninden dolayı ve yılların sürecini bilmediğimiz için onların ajan yönünü (bazı yoldaşlarımızın kafasında soru işaretleri olsa da) bilemiyorduk. Ancak, anlayışları, politikaları, yozlaşmış kişiliği, yöntemleri, tavır-tutum ve pratik yaklaşımlarını ve neye tekabül ettiğini eleştiriyorduk. Baş ajanın nezdinde temsil ettiği bir çizgiyi eleştiriyorduk. Bugün eleştirilerimizin bir kısmını yukarıda görüldüğü gibi sıralıyorlar, kabul etmiş oluyorlar. Ve baş ajanın amacı, hedefi ve suçları arasında sayıyorlar. Kendilerini de “ustalıkla” (aslında acemilikle, suçluluk psikolojisiyle) işin içinden sıyırmaya çalışıyorlar, temize çıkacaklarını sanıyorlar. Ama boşuna! Olmaz böyle şey!... Öyle bir hava veriyorlar ki, sanki baş ajan sıradan biri. Öyle bir amacı varmış ama yetkin ve etkin olmadığı için sıraladıkları şeyleri pratiğe dökme imkanı olmamış. Başından beri ajan olarak girmesi yüksek ihtimal ama en azından 89'dan itibaren ajanlığı kesin olsa da o güne kadar, özellikle de 94 ayrılığında bu icraatları göstermemiş gibi es geçiliyor. Sanki sadece son dönemde bu sıraladıkları pratikleri sergilemiş gibi göstermeye çalışıyorlar. Bu, en hafif deyişle; samimiyetsiz bir tavidir. Ağaca bakıp ormanı görmemenin ta kendisidir.

PS ve anlayışına yön veren kalemşörler aslında zor durumdadır. Kasıklarını zorladıkları her hallerinden belli oluyor ve biliniyor. “Baş ajan bu suçları öteden beri işliyor, partiye hayli zarar veriyor, yıllardır bizi peşinden sürükledi, parmağında oynattı, 94 komplocu darbeye parçalamaya kadar götürdü, biz de göremedik, suçlarına ortak olduk, genel hatlarıyla her şeyine baş salladık, Parti tarihinin en ağır suçunu işledik” vb. diyerek öz eleştiri yapmaları gerekiyor, olmuyor, yapmıyorlar. Bunu yapmaları için dürüst olmaları lazım, dava karşısında samimi olmaları lazım, o da yok. Olmadığı için hep parti tasfiyeciliğine ya prim vermişlerdir ya da kendileri yapmışlardır. Bu tavırlarını hala sürdürüyor ve olumsuzluklarını hala kabul etmemekte ayak diriyorlar. Diğer taraftan 87'de (tali de olsa) ve özellikle 94'teki parti tasfiyeciliğinde baş ajanın esas belirleyici rolünü görmemek, kendilerinin de figüran olduğunu görmemek ve kabul etmemek için baş ajan için “ajan değildi” ya da “o zamanlarda ajan değildi” diyecekler, o da olmuyor, sopanın her iki ucunun pis olduğunu görüyorlar. Kendilerine göre ellerine bulaşmasın diye

ortasından tutmaya çalışarak baş ajanı ideolojik, siyasi, örgütsel-pratik olarak damgasını vurduğu sürecinden kopararak ajan olduğunu açıklıyorlar. Kendisi ajan, ama sürecine laf yok(!) “Dün bizimdi”, “sadece olumlu yönüyle değil, olumsuz yanıyla da savunuyoruz” diyorlar. Ama bu sopayı tutuş biçimi sağlam bir tutuş değil. Açıktır ki eninde sonunda hayat bir ucundan tutturmak zorunda kalacaktır. Ama bir kez daha diyoruz; kendiliğindenci olmayın!

PS ve kalemşörlerinin burada şu sorulara açık ve net bir şekilde yanıt vermesi gerekiyor: ‘94 darbesini “KDH”nin başarılı bir planı olarak görüyor musunuz? Buradaki rolünüz nedir, nasıl görüyorsunuz? Hangi sınıf bakış açısı, hangi MLM kriterlerle ifade edeceksiniz? ‘94’te Nihat mı emellerinize alet oldu, yoksa siz mi Nihat’ın emellerine alet oldunuz? Görülüyor ki bu durumda elinizdeki bu sopa temiz değil, her iki ucu pislikli sopa, hangi tarafa el atsanız eliniz pislenecektir. Bu durumuyla da uzun süre ortasından tutma çabası yürütemezsiniz. Elinizde tuttuğunuz sürece mutlaka eliniz pislenecektir.

Evet, bununla beraber sıkıyönetim paşalarının emirlerini andıran o tehditler teslim olma çağrıları, tutuklamalar, ölüm kararları, silahsızlandırmalar, kaçırma, sürgüne tabi tutma, büro basmalar vb. sizlere rağmen mi oldu? Bu sorulara yanıtınız evet ise; bu, baş ajan Nihat’ın tek hakimiyetinin itirafı olmaz mı? Bu sorulara yanıtınız hayır ise; bunları yaptığımız için bir ‘Kardelen Hareketi”nizi siz de hak ediyorsunuz veya hak edeceksiniz! Çünkü, suç olarak sıraladığınız birçok şeyin altında imzanız var.

Kafası Karışık Olan, Sorunların Birbiri ile Bağlantısını Kavrayamaz, Doğru Şekilde Ele Alamaz, Doğru İfade Edemez!

“Karşı Devrimci Hücre”lerine ilişkin PS’de birkaç sayılı yazı çıkınca o yazılar üzerine yazdığımız yazı içinde “herşey karmakarışık, sapla-saman birbirine karıştırılmış” dememizi eleştiriyor, “güvensizlik ilan” ettiğimizi, “özelci” düşündüğümüzü ve “art niyetli bir yaklaşım tarzı” gösterdiğimizi söylüyorlar. Oysa ne “özelci”, ne de “art niyetli bir yaklaşım”ımız var. Sorun bizden değil kendilerinden kaynaklanıyor. Karmakarışık bir görünüme sokan kendileridir.

Önce şunu belirtelim: Sorunları ele alırken samimiyetle, doğru bir kavrayışla ele almalı, doğru çözmeli, doğru ifade etmeli. İçerik neyse biçim de ona uygun olmalı, ona uygun ifade edilmelidir. Bu açıdan “KDH” isimlen-

dirmesi gerçeği tam ifade etmiyor. Çünkü bu ajanlar tek bir hücre değil, bir hücrede örgütlü değil, bir hücre olarak sızmış veya sonradan kazanılmış bir hücre veya örgüt içinde bir hücre olarak birlikte hareket etmiyor. Örgütün değişik hücrelerinde, değişik alanlarında yuvalanmış (sızmış veya sonradan satın alınmış) karşı-devrimciler. Organik ilişkileri de yalnızca baş ajan üzerine sürmüyor. Bir alanda olanların polisle doğrudan ve ayrıca birbirleriyle organik bağları olabilir. Örgüt içerisinde birbirlerini kıllamak için referans verilmiş olabilir, çoğu baş ajanın soktukları olmasının ötesinde hemen hemen hepsinden baş ajan haberdar edilmiş olabilir. Ancak bunlara bir hücre anlamında “KDH” denilmesi eksiktir. Bunun yerine gerçek durumu ifade eden “**Karşı-Devrimci Faaliyet**” veya “**Karşı-Devrimci Ajan Örgütlülüğü**” şeklinde ifade edilmeliydi. Bu karışıklık diğer şeylerin yanında elbette önemsizdir. Ama, olgular doğru ifade edilmelidir.

“Sapla-saman(ın) birbirine karıştırılması” noktası şu: “KDH” ve “tasfiyeci hizip” dediklerini kimi yerde aynı, iç içe, kimi yerde ayrı gösterirken zorlanıyorlar. Bunlar ifade edilirken karmakarışık hale getiriliyor.

“Henüz KHK öncesi KDH üyesi oldukları anlaşılanların da yer aldığı bir hizip faaliyetliliği içerisinde bulunmuş, bu hizip faaliyetiyle partinin dürüst ve samimi kadrolarını tasfiye ederek yönetimi ele geçirmeyi hedeflediklerini sonradan itiraf etmişlerdi.” (abç)

“Hizibe yüklenen esas misyonun, Partimizi karşı-devrimin bir aracı haline getirmeye çalışan KDH üyelerini gizlemek ve çalışmalarında destek olmak... bu hizibin de sözkonusu amaca ulaşmak için KDH'nin güdümünde geliştirildiği ifade edilmiştir.” (abç, PS sayı 44, sf:24)

“... Bazı tasfiyeci hizip üyelerinin de soruşturma ve sorgulamaya dahil edilmelerini ve bütün tasfiyeci hizibin KDH ile olan ilişkisinin tam anlamıyla ortaya konulması için özel bir çalışma yürütülmesini...”

“Örneğin tasfiyeci hizip üyesi olduğundan ve belirtilen faaliyetlerinden dolayı ihraç edilen bir unsurun **KDH üyelerini kaçırmayı planladığı ve bu amaçla oluşturmaya yöneldiği** yine aynı hizip üyelerinden bir unsur tarafından somutlanarak itiraf edildi. Keza, **bu unsur da aynı zamanda kendisinin bir işbirlikçi olduğunu ve görevinin provokatörlük olduğunu...** itiraf etti.” (abç, PS, sayı 44, sf:25)

“KDH ve tasfiyeci hizibe karşı geliştirilen mücadelemizin...” (PS sayı 47, sayfa 18)

“... Tasfiyeci Hizip yapılanması içerisinde yer alanlara düşmanca, düşmanı güçlendiren söz, davranış ve çalışmaları KDH üyelerinin net olarak belirlenmesini zorlaştırmaktaydı. Kaldı ki, hizip örgütlenmesini bilinçli olarak geliştiren düşmanın...” (sayfa 16)

“Tasfiyeci hizip yapılanmasını ve bu yapılanmaya yüklenen misyonu açıklayan Eriş (Nurten Eriş)”: (denmesi de hatırlansın) (abç) (sayfa 19)

“... Ayrıca, tasfiyeci hizip üyesi öne çıkan iki unsurun (birisini Bahar kodlu Ayşe Eski'dir)” deniliyor zaten.(Sayfa 19)

“... Partimiz içerisinde faaliyette bulunan düşman unsurlarını, bu unsurların faaliyetlerine destek sunan küçük burjuvalara karşı bir operasyon şekline büründürülmüştü.” (abç, sf:16)

PS'nin 44 ve 47. sayılarını okuyan ve durumu bilmeyen “tarafsız” bir okuyucu şu izlenimi ediniyor: “Bir takım sürtüşme ve hesaplarından dolayı bir taraf diğer tarafı tasfiye edip üstesinden gelmiş. Kimini şöyle ve kimini böyle değerlendirerek ‘sorunu çözüyor’ yargısına varıyor. Böyle bir atmosferi çağrıştırmak için “KDH” dedikleri ve “Tasfiyeci hizip” dediklerini kimi yerde aynı, kimi yerde ayrıştırmaları bir kavrayışsızlıktır ve kafa karışıklığını yansıtmaktadır. Burada sorun öfkelenmesi gereken bu karışıklığı belirtenler değil, karışıklığı yaratanlar olmalıdır. Onlar kendilerine öfke duymalıdır.

Yukarıdaki aktarmalardan görüldüğü gibi, hem aynı görülüyor ve hem de ayrı bir organizasyonmuş gibi ele alınıyor ve böylece sapla-saman birbirine karıştırılıyor. Oysa, açıktır ki bunlar ayrı değil, birdir. Bir tarafı “tasfiye hizip” şeklinde ele almak doğru değildir. Olan şey; anlaşıldığı kadarıyla KHK tartışma sürecinde belli sorunlar üzerinde bir saflaşma var. O güne kadarki “büyük önder”lerine sadakat gösteren belli kesim yine sadakatini gösteriyor. Soruşturmalara başlanınca doğal olarak baş ajan harekete geçiyor, ajanlar ve “büyük önder”lerine sadakatle bağlı kalanlar, güvenenler elbette ona sahip çıkmanın yollarını arıyor ve arayacak. Bunlar içinde ajan olanlar da var ve çıkarılıyorlar, diğerleri de “büyük önder”lerinin durumunu bilmeyen ve baş ajanın etkisinde kalanlardır. KDH sorgulamasını yürütenlere demek ki pek güven duymayan unsurlardır. Bunları; baş ajan, şebekesiyle birlikte durumlarını kurtarmak için kullanıyor. **Onlar da oyuna gelmiş oluyor.** Nitelik ve boyutunu bilmedikleri bir amaç ve plan içinde yar almış oluyorlar. Durumun bu olduğu açık. Sorunun niteliği, fonksiyonu ve birbirleriyle bağlantısını, ilişkilerini, birbirleri karşısında duruşlarını vb. materyalist bir mantıkla ele almak yerine “*KDH'nin güdümünde geliştirildiği*”, “... bu amaçla oluştur” olduğu söylenmesine rağmen, diğer taraftan “hizip örgütlenmesi olduğu” şeklinde yansıtmak “sapla samanı birbirine karıştırarak ifade etmektir. Öyle bir durumda bazılarının o güne kadar toz kondurmadığı “büyük önder”ine yönelik bir girişim olunca dünyasının şaşması, “en büyük önder”lerini kurtarmak için herşeyi yapmaya hazır olması ve bu durumda bunların ajanlarca tahrik edilip kullanılmasında şaşılacak birşey yoktur. Bu anlaşılacak bir durum değildir. Böyle bir durumu “tasfiyeci hizip faaliyeti” olarak değerlendirmek bir kavrayışsızlıktır. Gerçek durumu ifade etmez. Bir şeyi ifade ederken, kullanırken yerli yerinde kullanmak gerekir.

Geç de Olsa, Samimi Olmak, Gerçekleri Görmek Ve Kabul Etmek Kimseyi Küçültmez, Meziyet Sahibi Yapar. Deneyin; Hiçbir Şey Kaybetmeyecek, Aksine Kazanacaksınız!..

PS ve kalemlerini eleştirilerimizden rahatsızlık duyuyor. Bu normaldir. Tersi olsaydı şaşırırdık. İdeolojik-siyasi meselelerde oportünizmin ruhunu okşayacak tavrımız olamaz. Haliyle hoşlarına gitmeyecek, huzursuz olacaklar ve köpüreceklerdir. “Çevresini Yalan, Yanlış Şeylerle Motive Edip TKP(ML) Düşmanlığı Geliştireceğine” diyor ve bundan vazgeçmemizi istiyorlar. Neyin üzerine: ÖG’de çıkan “Tarih ve bilim karşısında “Maoist” önderliğin Hali” başlıklı yazının ‘94 darbesiyle birlikte kamuoyuna yayınladığımız yazılarda yürüttüğümüz eleştiriler ve belirlemelerden bazı yerleri aktarmamızdan ve o çerçevede belirttiğimiz eleştirilerden rahatsız oluyorlar. “Ya bölünmelere yol açmayın, ‘zehirli silahlar’ kullanmayın ya da daha sonra zehirli kılıçları çekilmiş olanların zehirli kılıç darbelerinden ölmesinden şikayet etmeyin!!” (Lenin)

Bütün engelleyici olumlu çabalarımıza rağmen, başvurdukları komplocu darbeciliğin altında yatan ve ona yön veren ideolojik siyasi anlayışların temel farklarını hala kavramıyorlar. Bir dizi konudaki anti-MLM ideolojik hattının, yozlaşmalarının yarattığı tahribatin oluşturduğu uçurumun hala farkında değiller. “... Ayrılığa kılıfladığı gerekçeler örgütsel ayrılığı gerektirecek ideolojik ve siyasi konular mıydı?” diyorlar. İyi de bunu kendilerine sormaları gerekiyor. Burada darbeci-tasfiyeciliğe başvuranların ve ayrılığı dayatanların kendileri olduğunu unutuyorlar. Diğer taraftan ayrılığa başvurmayaya kaynaklık eden ve yön veren ideolojik-siyasi çizginin üstesinden gelinebilir miydi? Gelinebilirdi. Bu tamamen kendilerine bağlıydı. Samimi, dönüşmeye açık, sorunları bilimsel ve doğru yöntemlerle çözme bilincinde olsalardı bölünmeye götürmeden Parti ideolojik-siyasi, örgütsel-pratik sorunların üstesinden gelmek için hayli aşama katederdi ve aşılırdı da.

Eleştirilerden rahatsız olunuyor. Eleştirmememiz isteniyor. “Niye ayrıldık, neden bu ayrılıkların teorisini yapıyoruz ve niye “düşmanlık geliştiriyoruz” diye çıkışıp, ideolojik-siyasi farkları, eleştirileri ileri sürmememiz isteniyor. İdeolojik-siyasi mücadele yerine “uzlaşma”, ideolojik-siyasi “barış” politikası izlememiz isteniyor. “Dokunma bana, dokunmayayım sana” anlayışıyla hareket etmemiz isteniyor. İyi de bu uzlaşmacılıktır, ortayolculuktur,

oportünizmdir. Bazıları ilkesiz, belkemicsiz olabilir,ama biz öyle değiliz ve olmayacağız. Dolayısıyla, kendileri gibi olmamızı beklememelidirler.

Aslında burda, “Niye ayrıldık?”, “ayrılacak ne vardı?” vb. gibi dün ne yaptığını bilmeyen, öz-eleştirisini yapmayan ve dün yaptıklarını unutan, bugün ise görünüşte “birlikçi” duygulara hitap ediyorlar. “Parti birliği”ni savunuyorlar ve istiyorlar görünümü vermeye çalışıyorlar. Bununla, bir yandan yaptıklarını ve bugüne kadarki samimiyetsizliklerini gizlemeye, unutturmaya çalışıyorlar. Diğer yandan üzerlerine gidilmesini önlemeyi, eleştirilerin önünü tıkamayı hesaplıyorlar. Ancak **bu yaklaşımların arkasında stratejik bir hîle yatıyor**. Bunlar geçmişte de öyle yapmıştı. ‘92 Nisanında “birliğe” geldiklerinde bir-iki nokta hariç oybirliği ile kararlara imza attıktan sonra üç ay geçmeden SB toplantısını terketme eşiğinde ayrılığı dayattılar. Ondanda üç ay sonra yine resmen GBMK toplantısında ayrılık çağrılarını yayınladılar. Daha sonra; (1. OPK, ertesini vb.) birkaç defa yine benzeri durumların eşiğinden dönenlerdir. İdeolojik-siyasal vb. sorunlarda, şu veya bu konularda aynı belkemicsizliği yine göstermişlerdir. Ciddi sorunlarda dik durmasını bilmeyen ve beceremeyen bu unsurları tanımayanlar, siyasal deneyimden yoksun olanlar, onların yanıltıcı söylemlerini “samimiyet”lerine veya “olumlu”luklarına işaret sanabilirler. Ama bu doğru değil. Kesin bir yanlış olur, hem de tarihi bir yanlış olur. Ayrıca, bizim buna karnımızın tok olduğunu unutmamalıdır. Onların maskesini düşürmeliyiz. İkiyüzlü, samimiyetsiz sahtekarlıklarını sergilemek boyun borcumuz olmalıdır. Bizi hiçbir arabesk yakarışları, siyasal gerçekleri onların olumsuzluklarını ortaya sergilemekten vazgeçirmemelidir.

Onların bu tavır ve yakarışlarının stratejik hileleri için zaman kazanmaya yönelik ikiyüzlü çabalar olduğunu açık bir şekilde görmeliyiz ve unutmamalıyız. Timsah gözyaşları dökmeleri kimseyi yanıltmamalıdır. Ayrılığın yanlış olduğu, anlam veremedikleri, bunun davaya, partiye-devrime, kitlelere zarar verdiği yönündeki yakarışları kimseyi yanıltmamalıdır. Bunu telafi etme konusunda samimi olan komplocu tasfiyeci kliğin hesabını verir, özleştirir yapar. O zaman proletarya davasına, partiye, halka karşı sorumluluk duyduklarını ve partide birleşmelerine samimi olduklarına inanılır. O zaman komünistlerin birliğinden bahsedilebilir. Sağlam bir birlik bunun üzerinde olur. **Sağlam birlikler ideolojik mücadele sonucunda ideolojik birlik** ve bunun sağladığı **güven ilişkileri üzerine olur**. Biz partide birliği, komünistlerin birliği olarak algılıyoruz. Komünistlerin birliği, komünist ideoloji üzerine, bunun ilkeleri üzerine olur. Samimiyet, gerçek yoldaşlık ilişkileri, özveri ve davanın yükünü azim ile omuzlamayla olur...

Açıktır ki, darbeyle tasfiyeci ayrılığını ilkesel olarak savunamayınca, savunacak haklılığı olmayınca, dürüst bir ayrılık (bölünme) gerçekleştiremediğini görünce bir taraftan her türlü bölünme yanlışmış gibi bir yaklaşım yaratmakta diğer taraftan çizgi olarak fikir ayrılıklarını gizleyerek, üstünü örte-

rek, göz kırparak, uzlaşmacı bir yaklaşımla, entrikacılığını gözlerden saklayarak “birlikçi” pozlarına bürünüyorlar. İdeolojik birlik ve samimiyet üzerine oturmeyen uzlaşmacı sahte barış yaklaşımlarıyla gülücük atıyorlar. Bu tamamen sahte, ikiyüzlü bir tutumdur. Ve serzenişte bulunmaları tamamen sahtekarlıktır, ikiyüzlülüktür.

Sahte Maoculukla, Maoculuğu Kimseye Bırakmıyorlar

İşçi sınıfının bilimi olarak Marksizm, ortaya çıkışından bu yana burjuvazinin cepheden açık saldırılarına maruz kalmıştır ve burjuvazi varolduğu müddetçe de bu saldırıları sürdürecektir. Karşı-devrim, cepheden saldırılarla yetinmemiştir. Marksizmi çürütemeyince, etkisizleştiremeyeceğini gören burjuvazi cepheden saldırılarının yanısıra “içte”de yürütmeye ağırlık vermiştir. “Marksist saflarda” gözükep, Marksizmi savunma kisvesi altında Marksizme saldırma yolunu benimsemişlerdir. Bu yol daha avantajlı ve etkili gelmiştir. Özellikle küçük-burjuva tabakalarından Marksist saflara gelenlere dayanarak ve saflarda etkilenen veya ideolojik saldırı ve alışkanlıklarıyla bozduğu çevreler vasıtasıyla Marksizm bayrağını sallayarak Marksizme saldırmışlardır. Onu revizyondan geçirerek ehlileştirmeye yani burjuvaziye zararsız hale getirmeye, bulanıklaştırmaya, yolundan saptırıp güçsüzleştirmeye ve böylece başarısızlığa uğratmaya çalışmışlardır.

Marksizmin tarihinde Marksizme en büyük saldırılar “Marksizm saflarında” gözükenler tarafından ve içte verilmiştir. Bir başka deyimle en büyük ihanetler ve darbeler Marksist saflarda ve içten alınmıştır. Dolayısıyla sınıf bilinçli proletarya bunun bilincinden hareketle ideolojik-siyasi olarak uyanık olmak zorundadır. Özellikle son 40-50 yıllık UKH deneyimleri ortadayken, bugün her zamankinden daha çok uyanık olmalıdır. Kimin neyi nasıl kavradığına, nasıl yetiştiğine, amacına ve samimiyet derecesine iyi bakılmalıdır.

Bir şey etkili bir şekilde en iyi içten bozulabilir, içten yıkılabilir. Özellikle ideolojik-siyasi konularda. Bunun bilincinde olan burjuvazi sahte KP'ler ya da sahte Marksist örgütler kurmaktan tutun, Marksistlerin savunduğu görüşleri biçimsel bakımdan savunup (eşitlik, özgürlük, demokrasi, insan hakları vb. vb.) onların içeriğini boşaltarak, yozlaştırarak onlara ilgiyi azaltmaya, Marksist geçinen küçük-burjuva parti ve örgütleri şu ya da bu ölçüde desteklemeye, etkilemeye, bunların “Marksizmi” savunma adı altında onu bozmaya, yolundan saptırmaya ve teşvik etmeye kadar; oradan komünist saflara gelen ama henüz dönüştürülmemiş küçük-burjuva unsurları etkilemeye, fiili ve ideolojik saldırılarıyla saflarda sallantıya, karamsarlığa düşen zayıf unsurları etkilemeye bu tip unsurlar üzerinden çeşitli yollarla örgüt tasfi-

yeciliği yapmaya, onların Marksist-MLM maskesi altında komünist harekete saldırılarına ve dahası komünist hareket saflarında etkilediği, bozduğu-dejenere ettiği unsurların Marksizme-MLM'ye saldırılarına kadar. Bunların, burjuvazinin doğrudan ve dolaylı'ama aynı cephenin MLM bilimine karşı yürüttüğü saldırı yöntemleri olduğu unutulmamalıdır.

Burjuvazi en etkili saldırılarını Marksist maskeye bürünerek sürdürmüştür. Tarihi deneyler buna örnektir. Bir dizi gelmiş geçmiş sahte "Komünist Parti" ortada. Bernstain, Kautsky, Marksizmi "savunma" maskesi altında Marksizme karşı savaşmışlardır; Troçki vb. akımlar Marksizme (Leninizme) "sarılarak" Marksizme-Lenezizme karşı savaşmışlardır; Tito, Togliatti, Thores, Kruşçev'e kadar Marksizmi-Lenezizmi savunur gözükiip bu maske altında saldırmışlardır; Liu-Şao Şi, Deng-Siao Ping ML'yi dahası Maoizmi "savunma" maskesi altında MLM'ye karşı burjuva cepheden saldırmışlardır. Enver Hoca'nın dönekleşmesiyle ML maskesi altında Maoizm nezdinde MLM'ye burjuva cepheden saldırmışlardır. Lin Piao en keskin Maoculuk adı altında MLM'ye burjuva cepheden saldırmıştır.

Burjuvazi ve burjuva cepheden çeşitli maskelerle ortaya çıkan anlayışların yabancı ve biliyoruz. PS ve anlayışına yön veren çevrede bu cinsten bir çizgidir. Özellikle Lin Piao gibi Maoculuk üzerine yemin billah etmeleri hiç de onların gerçek Maocu olduklarını göstermez. Bununla hiç de menşevik ve aynı zamanda Hocacı anlayışta olduğunu gizleyemezler.

PS ve anlayışına yön verenler bir suçlunun suçüstü yakalanmasının telaşıyla hareket etmesi gibi davranıp kendilerinin Maocu olduğunu başkalarının (haliyle bizim) "Hocacı P. anlayışı"nda olduğumuzu iddia ediyorlar. İddia kolay da gerçeği ifade ediyor mu ona bakmak lazım! Kimin anlayışı ve bugünkü pratiğiyle bağdaşıyor, buna bakıldığında kendilerinin bu durumda olduğunu çok rahatlıkla görebiliyoruz. Maoculuk maskesi kullanmaları anlayışlarını ve bugüne kadarki pratiklerini gizleyemiyor, tersine bu durumlarına rağmen hala ikiyüzlüce şarlatanlık yaptıklarını gösteriyor.

Menşevik, anarşist ve Hocacı nitelikte anlayışlarına Maocu kılıfı geçiren PS ve anlayışa yön verenler "niye ayrıldık; neden bu ayrılıkların teorisini yapıyoruz? hem de bunu Maoculuk adına yaparak..." diyor. Dün '87'de başvurup, doğru görüp, sonradan yanlış görenler, dün '94'te başvurup doğru görüp, bunu onaylayanlar kendileri değilmiş gibi "yanlış görüyor"lar ve "neden bu ayrılıkların teorisini yapıyoruz" diyorlar. '87'de doğru gördünüz ki başvurduğunuz ve yıllarca savunup sürdürdünüz. Sonra ayrı kalmanın yanlış olduğunu belirtip birlik sağladınız ve "birlik" halinde iken sürekli ayrılığın çabasını yürüttünüz ve '93 sonlarında planlarınızda "%90" başarılı olacağınızı, "hangi tüzük beni bağlar ona şaşarım" gibi söylemlerle '94'de başvurduğunuz "kilit noktalar"ın, "revizyonistlerin elinde" olduğunu, "bir yıllık sürece damgasını vuran" revizyonistler olduğunu söyleyerek "kültür devrimi" naralarıyla darbeci ayrılığa başvurduğunuz. Doğru buldunuz ve sürdürdünüz.

nüz. Bugün de “neden bu ayrılıkların teorisini yapıyorsunuz” diyorsunuz. İyi de hangi halinize inanalım, hangi halinize güvenelim. Madem yanlış, bunun suçlusu ve sorumlularının hesap vermesi gerekmiyor mu? Niye yapmıyorsunuz? Bunu yapmadan konuşmak ikiyüzlülük değil mi? Nasıl güven verebilir bu yaklaşımlar?

“Ayrılığa kılıfladığı gerekçeler örgütsel ayrılığı getirecek ideolojik ve siyasi konular mıydı?” dedikten sonra “eğer bir grup oluşturdu mu veya bir iki noktada (o da ilkesel olmayan) ayrılığın varsa, hemen örgütsel ayrılığa gitmenin doğru olduğu teorisi”nde olduğumuzu iddia ediyor. Böyle bir anlayışta olmadığımızı kendileri de biliyorlar. Ne belirttikleri gibi bir anlayışımız var, ne de yazılı haliyle gösterebilirler. Böyle bir pratiğimiz de olmadı. O halde, uyduruk ve kendi içinde olan kendilerinin gösterdiği böylesi pratiği bize yakıştırmak ciddiyle bağdaştırılmaz. “Böyle Maoculuk olmaz!” diyorlar. Tamamen katılıyor. Böyle bir anlayışla hareket etmek Maoculukla bağdaşmaz. Fakat PS’nin kendi anlayış ve pratikleriyle kıyaslamadan böyle yazması ciddi ve akli başında bir davranış değildir.

Ve PS biraz genelleştirerek ve bizim kendilerine bu yönlü eleştirilerimiz üzerine şöyle yazıyor: “Hocacılık ve Maoculuk bir arada yürümez. Çünkü her ikisinin Parti içi sorunları çözmedeki bakış açıları farklıdır. Bu ayrılıkların ve hizipleşme yaratılmasının bunca bol olmasının nedenlerinden birisini Hocacılıktan ayrı ele alabilir miyiz? Bizce ele alamayız. Çünkü Hocacı anlayış sahipleri farklı düşündükleri noktada ne merkezin disiplinine ne de muhalif düşüncelere tahammül etmez. Birisini atarken diğerine karşı ayrılık örgütler. Hocacılık’ta ideolojik mücadele yerine örgütsel tasfiyecilik ve ayrılık esastır. Kısaca, ÖG bu konuda TKP(ML)’ye çamur atıyor.” diyorlar. Bunları söylerken kendilerinin böyle bir anlayışta olmadığını ve kendileri dışındaki grup ve yapıların tamamının böyle olduğunu, dahası özgülde bizim böyle bir anlayışta olduğumuzu söylemiş oluyorlar. Kendilerine de “çamur” attığımızı söylüyorlar. Tam bir yavuz hırsız misali! Oysa daha önce çeşitli dönemlerde çeşitli yazılarda vurguladığımız gibi (burada yeniden üzerinde durmayacağız) süreçlerine bakıldığında bu anlayış ve pratik içinde oldukları geniş devrimci çevrelerce bilinip gözlemlenmektedir. Buna rağmen şimdi “keskin” Maoculuk kılıfına bürünmeleri kendi gerçekliğini değiştirebilir mi? Bu durumda olduklarını gizleyip temize çıkarabilir mi? Hayır çıkaramazlar! Açıktır ki sahte Maoculukla Maoculuktan bahsetmek PS ve kalemşörlerini gerçek MLM yapmayacaktır. Ve bunu da kimseye yutturamayacaklardır. PS ve kalemşörlerinin gerçekte Maocu olmak gibi bir niyetleri varsa samimi olmak zorundalar, bu baş koşuldur. Kendilerini ciddiyle sorgulayıp özeleştirir yapmalıdırlar. Bundan korkmamalıdırlar. Korkunun onları kurtaramayacağını bilmeli ve unutmamalıdırlar.

Yukarıdaki aktarma içinde “farklı düşündükleri noktada ne merkezin disiplinine ne de muhalif düşüncelere tahammül etmez” dediği ve Hocacılık-

tan geldiğini söylediği anlayış, PS ve çevesinin bugüne kadar anlayış ve pratiğinde çokça başvurduğu bir anlayıştır. Bu yönü Hocacılıktan değil, örgüt konusundaki anarşist anlayışlarından kaynaklanıyor. PS ve kaleşörleri Leninist Parti anlayışından yoksundur ve Leninist örgüt bilinci yoktur. Onlar esasta anarşist ve menşevik örgüt anlayışındadırlar. Bu yaklaşımları onandır. Örgüt içi mücadelede Hocacıdırlar. Kuşkusuz birbirlerine tekabül eden yönleri vardır. Bu anarşist, menşevik ve Hocacı örgüt anlayışını sahte Maocu söylemlerle gizleyemezler. Sahte Maoculuk cilasını kurtaramayacağı gibi, başkasına “Hocacı” demeleriyle de kendi gerçekliklerini kapatamayacaklardır.

“Maocu” karikatürlerimiz “ÖG'nin ayrılıklarını değerlendirme yazısında Hocacı bakış açısının aleni bir şekilde sırttığını görmek mümkündür” diyorlar. Ama bugüne kadar olduğu gibi burda da hiçbir örnek gösteremiyorlar ve karavana atış yapıyorlar.

Yine “bu aynı zamanda parti içi iki çizgi mücadelesinin ideolojik (fikir) mücadelesi olduğu MLM ilkesini reddedip, bunun yerine tek ses, tek görüş muhalefetsiz parti anlayışını koyan Hocacı anlayıştır” (PS sayı 51) diyerek iki çizgi mücadelesini reddediyormuşuz gibi yansıtıyorlar. Yine, sorunu pratikte olmayan bir anlayışla itham etmekle, karavana atışlarına bir başkasını ekliyorlar! Bu yönlü yaklaşım ve pratik uygulamaları ‘87’de, sonrası süreçte ve ‘94’de gösterenler kendileridir. Bu yönlü eleştirilerimiz olmuştur, bunun karşısında durumlarını savunup tutunamayınca bugün yaptıkları el çubukluğuyla “biz de söylersek bilmeyenleri belki inandırırız” diye ucuz bir hesap yapmaktadırlar.

Marksizm, Marksizm dışı anlayışlara karşı ideolojik mücadele içerisinde gelişmiştir.

Partiye; sınıf mücadelesinin ürünü, sınıflı toplumda, saflarına başta proleterler olmak üzere değişik tabakalardan insanlar geliyor. Beraberinde farklı anlayışlar, alışkanlıklar getiriyor. Gelenler başta geldiği kesimlerin belli düşünce ve alışkanlıklarını getiriyorlar. Bunun yanısıra burjuvazinin ideolojik saldırılarından proletarya saflarında da etkilenenler olur. Farklı fikirlerin çizgilerin zemini buradan gelir, dolayısıyla sınıf mücadelesi parti içinde de ideolojik mücadele ile sürer. Partide ideolojik mücadele kaçınılmazdır ve partinin canlılığı ve gelişmesi buna bağlıdır. Parti içinde kaçınılmaz olarak farklı fikirler çıkacaktır ve olacaktır. Farklı fikirler arasındaki mücadele doğru ile yanlış arasındaki mücadeledir. Sınıflı toplumda sonuçta; iki yol, iki sınıf, iki çizgi arasındaki mücadeleye tekabül eder. Farklı fikirler, ciddi sorunlarda ve ciddi boyutlarda da çıkabilir ve bir çizgiye dönüşebilir. Parti içinde; tüzüğünde belirlenmiş işleyiş içinde ideolojik mücadele yürütebilirler. Ancak, partinin varlığını tehdite yönelmeleri halinde, hareket birliğini bozma, parçalamaya yönelmeleri, gelişmesinin önüne engel olmaları grup, klik ve hizip olarak hareket etmeleri halinde buna izin verilmez, dağıtılır, tasfiye

edilir ve atılır. Çünkü Parti ve varlık amacı, grup ve hiziplerin varlığı ile bağdaşmaz. Leninist parti anlayışının ayırıcı bir özelliğidir bu.

Partide farklı düşünceler, sapmalar ve farklı çizgi aynı zamanda bir **muhalif düşüncedir**, böyle görülebilir. Ancak, bir muhalefet oluşturmak değildir ve bu anlama gelmez. Teketek muhalif düşünceye sahip olmakla, birleşip muhalefet oluşturmak farklı şeylerdir. Parti içinde muhalefet örgütlenmesi parti içinde blok kurmaktır. Muhalefet bloku bir grup demektir. **Muhalefet örgütlenmesi oluşturmak** ayrı bir grup, ayrı bir blok, ayrı bir disiplin demektir. Parti içinde muhalefet örgütlenmesi oluşturmak parti disiplinini çığ-nemek demektir. Partinin varlığına yönelen, ona karşı bir muhalefet oluşturmak, bir grup, mezhep-hizip, bir fraksiyon oluşturmaktır. Olaki farklı bir çizgi bir muhalefete de dönüşebilir. Ve bir muhalefet olarak da çıkabilir, ancak parti, parti içinde bu tür bir şeye asla izin vermez. Fazla sürmeden dağıtır. Partide çıkacak çizgi, grup, muhalefet vb.'ne karşı örgütsel tavrın boyutu onların etki boyutuna, tehlike boyutuna ve partinin içinde bulunduğu duruma göre değişiklikler içerebilir, derhal dağıtılabilir veya bir zaman yaşayabilir. Marks; Proudhon, Bakunin'cileri beş yıllık mücadele sonucu atmıştı. Marks'ın mantığı budur: "Eğer tarihin akışı daha o zaman mezhepler dünyasını savurup atmasaydı, enternasyonal ayakta duramazdı..." (Marks'ın F.Bolte'a mektubundan) Lenin'in temellerini 1903'de atıp ama özellikle Prag Konferansı'nda Ocak 1912'de ortaya koyduğu budur. Yine devrimden sonra RKP(B) 10. Kongresi'nde **"6- Kongre bundan dolayı, şu ya da bu taban üzerinde oturmuş bütün grupların ("İşçi muhalefeti", "demokratik merkeziler" vb. grupları gibi) tümüyle dağıtıldıklarını açıklar ya da bunların derhal dağıtılmasını buyurur. Bu kongre kararının yerine getirilmemesi, Partiden kesinlikle ve derhal çıkarılmayı gerektirir"** diyor. Lenin'in anlayışı budur. Stalin'in anlayışı budur. Mao'nun anlayışı da budur. Ya PS ve kalemşörlerinin anlayışı nedir? Bunların tam tersidir! Ve soruyoruz MLM'nin değil Hocacılığın neresindedir(!)?

Bütün ustalar parti içi fikir mücadelesini gerekliliği ötesinde zorunlu olarak görmüş, partinin siyasal gelişmesinin buna bağlı olduğunu söylemişlerdir. "Parti içinde **farklılıkların** mücadelesi, bu mücadele içinde anarşi ve bölünmeye yol açmadığı sürece, mücadele bütün yoldaşlar ve bütün üyelerin ortak rızası çerçevesinde yürütüldüğü sürece **kaçınılmazdır ve gereklidir**." (aç Lenin) demiştir. Lenin'in 1912 öncesi ve sonrası uzun yıllar dahası yaşam boyunca parti içi iki çizgi mücadelesi yürüttüğünü kim bilmez. Devrimden sonra Troçki çizgisine karşı , Buharin-Radek çizgisine (bunlar sonra "hatalarından döndüler" ama başka zaman başka şeylerle yine ortaya çıktılar) karşı **"1918'de işler bölünmeye kadar varmadı. "Sol" komünistler, partimiz içinde ayrı bir grup, bir "hizip" kurmakla yetindiler ve bunun ömrü uzun sürmedi. Aynı 1918 yılında "sol komünizm" in en göze çarpan temsilcileri örneğin Radek ile Buharin yoldaşlar hatalarını açıkça**

kabul ettiler...” (Lenin sol komünizm’den) Sendikaların yolu üreticiler kongresi üzerine tartışmalarda 137 oya karşı 62 oy alan Slyapnikov çizgisine karşı vb. Lenin’den sonra Stalin’in o noktalarda geri çekenlerin de bulunduğu bu çizgilere, **“söylenenlerden parti içinde iki çizgi bulunduğu çıkıyor. Bunlardan biri partinin genel çizgisi, partimizin devrimci Leninist çizgisidir. Öteki ise Buharin grubunun çizgisi”** (aç, Stalin) ne karşı, ki o da **“Buharin gruplarının fraksiyoncu bir grup olduğudur. Hem de sıradan fraksiyoncu bir grup değil, -söylemek isterim- parti içinde şimdiye kadar karşılaştığımız fraksiyoncu grupların en kötü ve en aşağılık olanıdır”** dediği, yine Rikov Tomsy, Kamanev, Zinoviyev vb. çizgilere karşı, yine Mao’nun Cen Dusiu, Li li San, Wang Ming, Çang Kuo Tao, Liu Sih Çih, Teng Peng, Deh Hudy, Geo Gang, Lin Biao’lar vb. gibi çizgilere karşı mücadelesi ortada. İdeolojik mücadeleyle, dönüşmeyenlerin üstesinden örgütsel temizlikle- müdahaleyle gelmişlerdir. Bütün ustalar, farklı fikirlerin ötesinde; sapmalar ve çizgiler olarak ortaya çıkınca ideolojik mücadele ile üstesinden gelmeye, ama bunlar bunun ötesinde gruba, platforma, fraksiyona, hizibe, muhalefete (ki, bunlar aşağı yukarı eş anlamlı olup **ortak özellikleri kendi içinde bir disiplin, hareket birliği sağlamaları** ve böylece çizgi mücadelesini aşır parti bütünlüğüne yönelip, onu yıkmayı hedeflemeleri haline ve amacına) dönüşünce, parti, böyle bir duruma müsaade etmez. Partinin varlığına yöneldiği için temizlenmek zorundadır. Ustalar farklı anlayış, sapma ve çizgilere karşı mücadele etmiş, iflah olmayınca düşüncelerin ötesine çıkıp, grup olarak hareket edip, partinin belirleyici özelliği olan, hareket birliğini zedeleyince ve muhalefet olarak hareket edince partiyi yıkmaya yönelik hale geldiğinden partiden temizlenmişlerdir.

Geçerken şuna da değinelim: PS ve anlayışına yön verenler “büyük teorisyen” havasına girerek şöyle diyor: *“Parti içerisindeki sorunların çözüm yönteminde olsun, başka konularda olsun, kişiler, kurumlar arasında siyasi mücadele olmayacağı gibi, halk sınıf ve tabakalarına karşı da siyasal mücadele yürütülmez. Politik mücadele düşman güçlerle onların siyasi kurum ve kuruluşlarına karşı verilir. Yani, gerek örgüt içerisinde gerekse dost güçlere karşı ideolojik mücadelenin yanında siyasi mücadelenin verildiği ve verileceğini söylüyor, kimin iktidarını kimden alıp kime veriyor, bu kimlerle hangi iktidarı paylaştığını bilmemektir...”* Arkadaşlar, ideolojik ve siyasi mücadeleyi siyasi iktidar mücadelesi ile karıştırmakta ve karşı karşıya koymaktadır.

İdeolojik mücadelenin aynı zamanda bir siyasi mücadele olduğunu görmiyorlar. Proletarya Partisi bir sınıf partisidir. Sınıfı temsil ediyor, sınıfın en yüksek örgütlenme biçimidir. Sınıfı adına mücadele ediyor. Sınıf ideolojisine sahiptir. Bu ideolojiyi bilimsel, diyalektik ve tarihsel materyelizmdir. Yani Marksizmdir. Günümüzün gelişme aşaması ile MLM’dir. İdeolojik mücadele aynı zamanda bir siyasi mücadeledir. Kapitalizme, egemen sınıflara ve onların ideolojisi, siyaseti, felsefe, din, hukuk, sanat vb.ne karşı ideolojik

mücadelenin daha doğru deyimle ideolojik saldırı-teşhirinin- yanısıra siyasal mücadele yani siyasal üstyapıyı teşhir ve onu zorla yıkmak ve ele geçirme mücadelesi yürütür. Burjuvazi ve devletine karşı mücadele ideolojik mücadelenin ötesinde esas olarak siyasal-politik-mücadeledir. Politik iktidar mücadelesidir. Peki ideolojik ve siyasi mücadelenin sadece egemen sınıflara karşı yürütüleceği söylenebilir mi? Açıktır ki hayır! Parti ve halk saflarında da yürütülen ideolojik ve siyasi mücadele olur. Ancak yöntemi farklıdır. Düşmana karşı verilen mücadele ile karıştırılmaz. Bunu kavrayamazsak bunları birbirine karıştırırız. Ya halk safında ideolojik mücadele, siyasi mücadeleyi içermez, siyasi yöntem ile mücadele yürütülmez diye siyasi mücadeleyi kapsadığını reddeder, ya da siyasi mücadeleyi mevcut siyasi iktidarı yıkmaya, ona karşı cepheden mücadele etme olduğuna göre, devrimci saflarda da yöntemimiz, cepheden mücadeledir, yıkma, şiddete başvurmadır diye karıştırırız. Bu her ikisi de yanlış kavrayış ve yanlış ele almadır.

Siyaset, ekonominin yoğunlaşmış ifadesidir. Ekonomik altyapıya dayanan ve onun tarafından belirlenen üst yapı yansımalarıdır. Toplumsal sınıflar, tabakalar, sınıfsal yaklaşımları doğrultusunda üst yapıyı yönetme anlayışını yansıtır. Araç ve görevleri, araç ve yöntemleri, ulaşmak istedikleri yer, çözmek istedikleri şeyler vb. üzerinden hareket eder. Dolayısıyla parti içinde ideolojik mücadele siyasi mücadeleyi de içerir. Yönetme anlayışı ve üst yapıya doğruları egemen kılma mücadelesini yürütmeyi beraberinde getirir. Parti içi ideolojik-siyasi mücadele **birlik, eleştiri, birlik** ilkesi üzerine yürür. Parti içinde ideolojik mücadelede başvurulan temel yöntem budur. Halk saflarında ise ideolojik-siyasi mücadele ise **eleştiri, birlik, eleştiri** ilkesi üzerine yürür. Bunlar sınıf bilinçli proletarya hareketi dışında olduğundan zaten birlik değil, dışında farklı sınıfın anlayışları oldukları için ideolojik-siyasi eleştiri yürütürüz. Eleştirilerimiz kazanmak ve birlikte hareket etmek içindir. Birlikte hareket etme dışında da eleştirmeye devam ederiz. Proletarya hareketi akımı dışındaki bu “halk sınıf ve tabakaları” denilen küçük burjuva ve burjuva kesimlerdir. Bunların politik(siyasi) etkinliğini kırmak, yıkmak için veya varsayalım siyasi iktidardalar nasıl olur da, proletarya bunlardan iktidarı almak için siyasi iktidar mücadelesi yürütmemelidir denebilir? Nasıl olur “halk sınıf ve tabakalarına karşı politik mücadele yürütülemez” denebilir? Bu hangi sınıf adına konuştuğunun adı ve itirafıdır. Açıktır ki küçük-burjuvazinin çizgisidir bu ideolojik anlayışın somut şartlara göre somutlanması demek olan politika ve politik mücadeleye ve iktidarı yönetmek, toplumu dönüştürmek hedefini güden proletaryanın bilinen amacına karşı nasıl, “politik mücadele düşman güçleri ile onların siyasi kurum ve kuruluşlarına karşı verilir”le sınırlı görülebilir ve düşman güçlere karşı verilen siyasi iktidar mücadelesi ile halk saflarında verilen ideolojik siyasi mücadele birbirine karıştırılıp karşı karşıya konabilir? Siyasi mücadele üstyapı ve üstyapının sınıfsal, yönetsel vb. sorununa karşı mücadeledir. İktidarı ele geçir-

dikten sonra da onu koruma, farklı sınıf ve politik akımlara karşı, yönetme ve yönlendirme sorunu üzerine, ideolojik, politik (siyasi) mücadele olacaktır. Bundan vazgeçilebilir mi? Ya da bir anlık PS gibi ele alalım: Siyasi iktidarı ele geçirdi peki artık siyasi (politik) mücadele olmaz mı? Ya da son mu verilir? Ekonominin yoğunlaşmış ifadesi altyapının yansımaları olan üst yapının yani politik yönetsel sorunlar ve mücadelesi son mu bulur? Açıktır ki, PS ve anlayışına yön verenler yanlış düşünüyor.

Parti içinde ideolojik-siyasi mücadele; doğru sınıfsal ideolojiyi ve doğru politikayı egemen kılma ve izleme amacı taşır; yanlış anlayışlara karşı mücadele yürüterek, partinin gelişmesi, seviyesinin yükseltilmesi, sınıf mücadelesinin yükseltilmesini amaçlar. Bu amaçla yürütülür. Açıktır ki, parti içi ideolojik-siyasi mücadele kişiler ve kurum arası mücadele değildir, böyle anlaşılabilir ve buna izin verilemez. Çünkü, bu partiyi zayıflatma ve yıkma mücadelesi olur. Parti içi mücadele partinin gelişmesini amaçlar ve bu amaçla yürütülür.

Sonuç Olarak

“KDH” ajan örgütlenmesini ortaya çıkarıp üstesinden gelmeleri kuşkusuz olumludur ve destekliyoruz. Çok geç de olsa organizasyonu ortaya çıkarmaları önemlidir. Ancak yazarlarından Tuncay Göksu gibi tarihte görülmemiş bir başarı veya “büyük zafer” gibi de çok abartılmamalıdır. Anlayış olarak, küçük şeylerle mutlu olup başarı sarhoşluğuna kapılıp, mayışıp kendinden geçmeleri, olgulara bakarken ve ele alırken özünü, niteliğini, oynadığı rolü, yarattığı tahribatı amaç ve hedefi vb. iyi bakıp özümsemelidir. Bu özgülde ajan örgütlülüğünün bunca yıl, bunca boyutu, tahribatı ve ortada olan şeylere rağmen ortaya çıkarmak büyük bir zafer değil. Ama baş ajanın etkeleri altında durmaktan uzaklaşıp etkisinden kurtulmaları, onun gerçek niteliğini görüp kabul etmeleri ve hakettiği cezaya çarptırmaları onlar için gerçekten “büyük zafer”dir. Kölelikten kurtulmaları gibi bir şey. “Kardelen Hareketi” demeleri durumlarını ifade ediyor. Kar, soğuk ve basıncın kalkıp güneş yüzünü görmesi kardelen için neyi ifade ediyorsa bu arkadaşlar içinde aynı şeyi, yani özgürlüklerini hissetmelerini ifade ediyor. Eh tabi kendi durumlarını, ruh hallerini vb. kendileri daha iyi bilirler ve ifade edebilirler. Ama bildiğimiz kesin bir şey varki, o da “*Dün bizimdir, Gün Bizimdir, Zafer de Bizim Olacaktır*” denilemeyeceği ve bu anlayışların yanlışlığıdır.

“Zafer” sadece; mevcut ajan örgütlülüğünün boyutunu ortaya çıkarıp kabul etmekle kazanılmaz. Onun, (göründüğü kadarıyla) sonradan satın alınarak ajanlaştırılmasından çok, başından beri sızmasını bunca yıldır göremeyen ve bu sürede bu kadar hareket etmesini sağlayan, bu düzeye gelmekle kalmayıp DABK kesimini, yani bir örgütü bugüne kadar etkisi ve kontrolü

altına alan, parmağında oynatan, yine bu boyutta örgütlü duruma getiren nedenleri, koşulları, örgüt biçim ve anlayışını, ideolojik-siyasi ve örgütsel olarak oynadığı rolü, tahribatı, P. ye , devrime, kitlelere, verdiği zararların boyutunu görmekle, tasfiyeci, komplocu vb. niteliğini görmeyen, tavır almayan üstelik “büyük önder” misyonları yükleyen bugün ortaya çıkarılmasına rağmen damgasını vurduğu süreci her yönüyle sorgulamayan, mahkum etmeyen, açık yürekli ve samimi olamayan, yönlerini iyiden iyiye sorgulamakla ve doğru sonuçlara varıp, öz-eleştiri vererek, çıkan doğru sonuçları yaşamına yön verdirerek zafer kazanılır. Bu yönleriyle ele alınmadan “zafer”den bahsedilemez. Bütün boyutuyla kavranıp, ele alınıp suç ortaklığı yapmanın hesabı samimiyetle verilmeden “zafer”den bahsedilemeyeceğini, bilmeli, doğru kavrayış ve samimiyet olmadığı için böyle kafaların benzeri şeyleri yeniden üretmekten kaçınmayacağı unutulmamalıdır.

Ajanlık adildir, basitlik, baş ajan da böyle basit bir kişiliktir. Ama onların içindeki etkinliği, damgasını vurduğu kocaman süreci, oynadığı rolü, bugüne kadar Partiye verdiği zararları, komplocu yöntemleri, saflarında yarattığı şekillenmeleri ve onlara miras bıraktığı tahribatı, vb. vb. hiç mi hiç basit şeyler değil. çok büyük şeylerdir. Basitçe geçiştirilemez. Bunlar görülmeden, kendi saflarındakilere de güven veremez.

Sorun, ajan sızıp sızmama veya sonradan düşman tarafından şu veya bu yöntemle boyun eğdirilmesi ile ajan faaliyeti yürütme değildir. Her örgüte de dünyada en mükemmel örgüte de ajan sızabilir veya sonradan kazanabilirler. Ancak, önemli olan bu durumu gözönünde bulunduran bir örgütlenme biçim ve anlayışına sahip olmaktır.

Burada başlı başına bu sorun üzerinde duramayacağız, ancak, bir kaç temel noktaya dikkat çekmekte fayda var, Legal ya da gevşek ve menşevik bir örgütlenmeye düşman rahat sızır ve faaliyet yürütür. **Ama, amatörler örgütü değil de profesyonel devrimciler örgütü, yani siyasi polise karşı deneyim içerisinde yetişmiş bolşevik örgütlülük anlayışı ile hareket edilirse düşman kolay sızamaz ve sızsa da kolay ortaya çıkarılır. Profesyonel devrimciler örgütü anlayışı ile insanların yetiştirme, siyasi-ideolojik uyanıklıkla birlikte sıkı illegalite ilkelerini uygulama, düzenli hücre faaliyeti ile kolektivizm, doğru bir örgütlenme model ve anlayışı, prensipli çalışma, sıkı denetim, canlı bir çalışma, doğru bir üye ve kadro politikası ve anlayışına sahip olma, insanların iyi tanıma ve onlarda olacak her değişimi farkedecek uyanıklığa sahip olma, iradi müdahale ve kararlı, sallantılı, güven vermeyen,, yıkıcı vb. unsurlardan sistemli bir arınma gibi Bolşevik örgüt anlayışıyla hareket edilmesi belli başlı koşullardır.** Bunlar iyi kavranıp, doğru, canlı bir örgüt anlayışına sahip olması halinde düşman kolay sızamaz, sızması halinde kolay yükselmez, önemli yerlere getirilmeden veya fazla zarar vermeden ortaya çıkarılır. Ama bunların olmadığı, kavranmadığı yerde düşman çok rahat sızır, yükselir ve at oy-

natır duruma gelir. Her şeyi tayin eden ideolojinin ve politikanın doğruluğudur. Her şeyi tayin eden doğru önderliktir. Bunlara sahip olunmadan nitelikli bir örgüt oluşturulamaz. Çünkü örgütü şekillendiren bunlardır. Doğru (MLM) ideoloji ve politikaya sahip nitelikli bir önderlik kaçınılmaz olarak doğru ve nitelikli bir Bolşevik bir örgüt ve örgütlenme oluşturur ve şekillendirir. Dolayısıyla nitelikli insanlar yetiştirir. Nitelikli insanlara (geniş anlamda kadrolara) sahip bir örgüt oluşturur ve militan bir faaliyet yürütür. Kitleleri kucaklar ve onların güven ve desteğini alır, kökleşir. Partiyi-örgütü şekillendiren önderliktir. İnsanları şekillendiren de örgüttür. Doğru-iyi bir önderlik, iyi bir örgüt; iyi bir örgüt de yığınlarca iyi insan yetiştirir. İnsanlar da örgüte göre şekillenir. Kimse günahları başka yerde aramamalıdır... Bu MLM ideolojik sağlık sorunudur; politik kavrayış, uzak görüşlülük ve uyanıklık sorunudur; teorik-siyasi birikim ve tecrübe sorunudur. İdeolojik birlik, teorik-siyasal yetkinlik, uyumlu, istikrarlı ve sürekliliğini sağlamış bir önderlik sorunudur. Önderler örgütü yaratma ve bunun bilincini taşıma sorunudur. Bunlar olmadan, önemi, görev ve fonksiyonları, işlevi vb. kavranmadan ne sürekliliğini sağlamış bir Parti-örgüt ve önderlik sağlanabilir, ne de nitelikli, sağlam bir örgütlenmeye sahip olunabilir. Bu vurguların her birini başlıbaşına, derinlemesine doğru kavrayıp bilince çıkarmayanlar ciddi bir varlık gösteremeyeceği ve sınıf mücadelesi karşısındaki görevlerini yerine getirmeyeceği gibi, silinip gitmekten kendini kurtaramayacaklardır. Sorunlarını ve tıkanıklıklarını, bunların nerelerde yaratıldığını, nasıl çözülebileceklerini vb. göremeyenler, görmekten korkanlar ve kavramayanlar onları aşmasını da bilemeyecek ve beceremeyecektir. Haliyle sonlarını törenle izleyeceklerdir.

Bizler de dahil bütün devrimci hareketin bunlardan çıkaracağı dersler vardır, olmalıdır. Devrimci hareketin bugüne kadarki süreci, bugünkü durum ve sınıf mücadelesi karşısındaki yeri, bunun nedenleri vb. konusunda kendi payımıza çıkaracağımız dersler vardır ve bunu aşacağız, bundan en ufak bir kuşku olmamalıdır. Ancak göremeyen, görmek istemeyen ve doğru dersler çıkarmayanların gidişat ve sonu hiçde iyi olmayacaktır. Özellikle yazı içinde ve yukarıda üzerinde durduğumuz olumsuzluklarından dolayı PS ve anlayışına yön verenler kendilerini samimiyetle çok yönlü sorgulayıp, olumsuzluklarının üzerine gitmemeleri, hesabını vermemeleri halinde sonlarının çok kötü olacağı, bir çeşit siyasal intihar olacağını unutmamak zorundadırlar. Pişkinliğe vurmaları, “niye ayrılıkların teorisini yapıyoruz?” diye söylemlerle sahte “birlik” gülücükleri atmaları, göz kırpmaları, sahte Maoculukları onları kurtaramayacaktır. Maocu kılığına bürünme altında MLM’yi çarpıtma ve saldırıları, onları iyi bir yere getirmeyecektir. Ve sahte “Maocu” bürünmelerle MLM’yi, özelde Maoizmi bozmalarına ve sorunların özünden kaçınıp onları geçiştirmelerine müsaade etmemeliyiz. En “keskin” Maocu pozlarına bürünme altındaki gerçek özlerini, küçük-burjuva ideolojik siyasi anla-

yışlarını kitlelerin gözleri önüne serme görevinden kaçınmamalıyız. İdeolojik-siyasi mücadelede ilkeli ve acımasız olmalıyız. Gerçek ve sağlam dostluklar bunun üzerinden yükselir. Bu, proletarya ideolojisi ile burjuva ideolojiler arasındaki sınıf mücadelesidir. Hangi ideolojinin kazanacağı sorundur. Burada "orta yol", farklılıkların üzerini örtme, uzlaşma, "herkesin doğrusu", (nasıl oluyorsa artık!) "herkesin görüşü kendine" veya "dokunma bana dokunmayayım sana", yaşa ve yaşat politikası olamaz, bunlar burjuva ideolojisinin-oportünizmin politikalarıdır. Ve böyle yaklaşım oportünizmi güçlendirir. Hangi kılık altında çıkılırsa çıkılsın ideolojik-siyasal uyanıklığımızı bir an bile yitirmemeliyiz.

Burjuvazi ve burjuva cephelelerden çeşitli maskelerle ortaya çıkan anlayışların yabancıısı değiliz. En keskin Marksist maskelerle ortaya çıktıkları ve çıkacaklarını biliyoruz. Burjuvazinin sadece KP dışında cephelede ortaya çıkacağını sananlardan değiliz. Tarihi tecrübeler ışığında özellikle Mao, burjuvazi sadece dışarıda değil, KP'nin içinde de bulunmaktadır demıştır. Cephelede açık maskeyle ortaya çıkanların maskesini düşürüp teşhir etmek nispeten kolaydır. Ancak en keskin maskelerle ortaya çıkanları gerçek niteliğiyle ortaya koymak daha zordur. Çünkü genel hatlarıyla MLM'yi reddetmeyip, kabul edip "savunur" gözükmektedirler. Bu nedenle hayli zordur. MLM ideolojii kavramayanlar onlara karşı ideolojik uyanıklık gösteremez ve ortaya çıkaramaz. Çıkaramayınca mücadele yürütemez, Parti ve devrimci kitlelerin uyanıklığını sağlayamaz, MLM ideolojii henüz iyi kavrayamayan ve ideolojik sağlamlılık gösteremeyen geniş yığınlar her zaman onların etkisinde kalacaklardır. Bu nedenle sahte MLM savunucularına ve MLM'den sapanlara karşı uyanık olup ideolojik olarak uzlaşmaz mücadele yürütülmelidir. Ne kadar kapsamlı ideolojik mücadele yürütülürse o derece etkisizleştirilir ve devrim, sosyalizm ve Komünizm'e emin adımlarla istikrarlı bir şekilde yürünür. Proletaryanın sınıf çıkarlarına samimiysek, sahte MLM maskesiyle proletarya davasına zarar veren anlayışları ortaya çıkarmak, acımasız ideolojik mücadeleyi yürütmek boyun borcu olmalıdır. Davanın başarısı buna bağlıdır. Yığınların gücü ve devrimci enerjisini burjuvazinin eksenine çekmeyi önleyip, devrime, sosyalizme, Komünizm'e yöneltmek buna bağlıdır. Önemsememe, uzlaşma ve liberal davranma Marksizmden sapan çizgilere hizmet edecektir. Meydanı onlara bırakacaktır. Tarihi tecrübeler Marksist maskelerle proletaryayı yolundan saptıranlara karşı daha çok uyanık ve mücadelede acımasız olunması gerektiğini her zamankinden daha çok gösteriyor.

Şubat 1997

Kitle çizgisi

1988

Kitle çizgisi uluslararası sorunlardan özgül politikalara kadar herşey hakkında yardıda bulunmayı mümkün kılar çünkü bu ideolojik bir sorundur. Kitleler katılmadan hiçbir tarihi gerçeklik, hiçbir dönüşen hareket, hiçbir devrim olmaz. Parti bu ilkeyi uygular çünkü o kitle karakterine sahiptir ve onlarla bağı olmaksızın yapamaz, aksi halde sönecek veya ruhsuzlaşacaktır.

GİRİŞ

Başkan Gonzalo tarafından tesis edilen Peru Komünist Partisi'nin (PKP) kitle çizgisi, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in kavranılışı, savunuluşu ve uygulanişidir. Onun tezi kitlelerin sorunlarına değer vermemizi zorunlu kılar ki bu (tez,ç.n) kendisini proleter idrak içinde doğrulamıştır. O (Başkan Gonzalo, ç.n)Halk Savaşı'nın yolu vasıtasıyla İktidar için kitlelerin mücadele içindeki politik rolünün ve bu amaca hizmet etmek zorunda olan daha iyi yaşam koşulları için mücadelenin altını çizmiştir. Biz esasen başlıca kitlelere, işçilere ve köylülere ve kendi özgül talep ve dertlerine göre mücadelenin çeşitli cephelerine gitmek zorundayız. Biricik Marksist taktik en derin ve en engin kitlelere gitmek, onları devrimci şiddet ve oportünizme mücadele içinde eğitmektir. **Halk Savaşı'nın kılavuzluğundaki Parti kitle çalışması** halk ordusu arasında yürütülür. O (Başkan Gonzalo, ç.n.) Parti organlarının öneminin, kitleleri örgütleyişin şekillerinden bir olmasının önemine işaret eder. Bu organlar kitleler arasında ve Halk Savaşı için kitle çalışması yapmak zorundadırlar.

1. “Tarihi kitleler yapar” ilkesinin doğrulanışı

Başkan Gonzalo bizzat, şu kudretli Marksist ilkeyi doğrulamıştır: “Tarihi kitleler yapar.” Bu ilke bizlere tarihin eksenini bireyler etrafında yoğunlaştıran burjuva idrake karşı mücadele içinde kendi Komünist idrakimizi pişirmemizi öğretir. Başkan Gonzalo şunu belirtir: “**Kitleler dünyanın ışığıdır...onlar dünyanın lifleridir, tarihin sonsuz yürek vuruşlarıdır... onlar konuştuğunda herşey titrer, eski düzen sarsılmaya başlar, yüksek zirveler eğilir, yıldızlar yönlerini değiştirir çünkü kitleler herşeyi mümkün kılar ve herşeye kadirdir.**”

Bugün bu teyit büyük bir öneme sahiptir, çünkü bu proleter idrakın bir parçasıdır. Bu, kitle çizgisinin kavranışıdır ve herşeyi uygulanabilir kılar. Kitle çizgisi uluslararası sorunlardan özgül politikalara kadar herşey hakkında yargıda bulunmayı mümkün kılar çünkü bu ideolojik bir sorundur. Kitleler katılmadan hiçbir tarihi gerçeklik, hiçbir dönüşen hareket, hiçbir devrim olamaz. Parti bu ilkeyi uygular çünkü o kitle karakterine sahiptir ve onlarla bağı olmaksızın yapamaz, aksi halde sönecek veya ruhsuzlaşacaktır. **Kitleler, kendi mücadelelerinin rotasını Parti önderliğinde garanti altına almak zorundadırlar. Parti kitlelere sahiptir: Bir Komünist olarak militanlar, bu ilkeyi temsil etmeye gereksinim duymak ve proleter idrak olmayan çürük bireyciliği yıkmak için sürekli mücadele etmek zorundadırlar.** Bu, Halk Savaşı sürecimizin bu kritik dönüşümünü gözlemlememizi mümkün kılar. Ayrıca, önderliğin tek ilkesi “kitlelerden kitlelere”dir. Bu da Halk Savaşı’nın uygulanmasıdır çünkü Halk Savaşı kitlelerin savaşıdır, kaynağını kitlelerden bulur. İşte bu Marksist idrakle Halk Savaşı’nı yapıyoruz.

Başkan Gonzalo özellikle kitlelerin isyanının tarihin yapıcısı olduğuna dikkat çeker. Başkan Gonzalo der ki: “*Kitleler eski zamanlardan bu yana baskı ve sömürünün öznesi olmuşlardır, fakat daima isyan etmişlerdir. Bu uzun ve tükenmez bir tarihtir... Kitleler her zaman kendi zalimleriyle savaşır, kendi isyanlarının, silahlanışlarının, ayaklanmalarının örgütlenişi için da-*

ima çağrı yapar, bu örgütlenir, bu sürdürülür. Bu böyle gelmiştir ve böyle gidecektir. Başka bir dünyadan sonra dahi, sadece başka bir şekilde devam edecektir.” **“Kitleler, isyanı örgütlemek için homurdandır. Bu yüzden bugün Parti, onun önderleri, kadro ve militanları şu kadere borçludur: Kitlelerin örgütsüz İktidar’ını örgütlemek! Ve bu sadece elde silahla yapılabilir. Biz kitleleri halkın genel silahlanışına kadar küçük küçük, parça parça, silahlandırmak zorundayız. Bu amaca varıldığında, dünya üzerinde sömürü kalmayacaktır.”**

Burada Başkan Gonzalo kitlelere, onların isyan etmek için tarihi ve politik gereksinimine, onların kendilerini silahlandırmalarına, onların önderlik ve örgütlenme taleplerine olan kesin inancını açıklamıştır. O, yeryüzünde iki gücün: Gericilerin silahlı kuvveti ve örgütsüzleştirilmiş kitlelerin olduğunu bizlere öğreten Marks ve Engels’ten gelen talebi Komünist Partiler’in tamamlaması çağrısını yapmıştır. Başkan Gonzalo, eğer bu gücü örgütlersek, sadece potansiyel olan bu gücün aktif hale geleceğini ve olasılığın bir gerçeklik haline geleceğini söyler. Eğer kitleler temel alınmazsa, herşey kağıt üzerinde kalır. **Somut olarak sorun, örgütsüzleştirilmiş durumdaki kitlelere gitmek ve onları askeri olarak örgütlü hale getirmektir.**

Bizler kitleleri silah elde örgütlemeliyiz çünkü onlar isyan örgütlemek için homurdanmaktadır. Bunun gibi, mücadelenin esas şekli olan Halk Savaşı’nı uygulamak ve Parti önderliğinde İktidar’ı alışı için onları örgütlemek zorundayız. Bu net olarak bugünkü dünyanın baş çelişmesine, dünya devriminin stratejik savunmasına ve bugünkü dünyanın esas eğilimine, devrime bağlıdır. Marks’ın gösterdiği gibi, kitle çizgisi de halkın genel silahlanışı ile devrimin zaferini garantilemek ve kapitalist restorasyonu engellemek amacını şekillendirmeyi hedefler. Komünizm’e kadar taşıyacağımız büyük perspektifli düşünce şudur: **Ancak silahlı kitleler denizini örgütleyerek demokratik, sosyalist ve kültürel devrimlerin fethini ve gelişimini savunabilmek mümkün olacaktır. Sorun kitlelerle değildir çünkü onlar isyana hazırdırlar, fakat sorun onlara önderlik etme ve onları silahla ayaklandırma görevini üzerine almak zorunda olan Komünist Partilerle. O, bu durumları, bugün “demokratik alanlar” veya yasallığı kullanmak olarak anılan yol vasıtasıyla kitleleri aşırı tutumla bağlayan “güçleri toplama” üzerine kurulmuş öneriden ayırır. Dünyada devrimçi durumun eşitsiz gelişmesi içinde yaşadığımız içindir ki bu şekilde güçleri toplamak uluslararası ve ulusal sınıf mücadelesinin son momentine uygun değildir, geliştirdiğimiz demokratik devrim tipine ve sosyalist devrimin içereceği diğer niteliklere uygun değildir. O, kitlelerin büyük burjuvaziye, bir süper güç veya gücün komutası altındaki seçim yoluna veya silahlı eylemlere kuyruk edilmesine karşı çıkar ve mahkum etmiştir.**

Böylece, o Başkan Mao’nun büyük sloganını savunur: “İsyan etmek meşrudur”, ve bugün kitlelerin sorununun Komünist Partiler’in kitleleri,

halk savaşı özgülünde İktidar için seferber etmek, **siyasileştirmek, örgütlemek ve silahlandırmak** olduğunu kavramıştır.

O, yoksulluğun bilimsel örgütlenmesinin gerekliliğini belirtir. Başkan Gonzalo **en çok isyan düzenleyenlerin, isyan için en çok örgütlenenlerin en yoksul kitleler olduğunu, ve bizlerin kitlelerin devrimci ve bilimsel örgütlenmesine özel dikkat göstermemiz gerektiğini** tekrar tekrar vurgulamıştır. Bu sınıf kriterine aykırı değildir, çünkü yoksulluk sömürünün kökenidir, sınıf mücadelesi içinde: *“Ütopyacıların bile ikisini ilişkilendirdiği sefaletle inanılmaz refahın varoluşu, ilişkilidir: Muazzam ve meydan okuyan bir refahın yanibaşında açığa vurulmuş ve homurdayan bir yoksulluk vardır. Sömürünün varoluş nedeni budur.”*

Bu tez, yoksulluğun devrimci potansiyelini ve devrim için bunu bilimsel bir şekilde örgütleme ihtiyacını keşfeden Marks'ta vardır. **Marks bize proletaryanın mülk sahibi olmadığını ve yaratıcı sınıf olduğunu, mülkiyeti imha edecek tek sınıf olduğunu ve böylece kendisini de bir sınıf olarak imha edeceğini öğretir.** Bu tez, devrimin programlardan değil fakat **açlık kurbanı olarak yaşamaktansa devrim için savaşarak ölmeyi tercih ederiz** diyen milyonlarca halk gerçeğinden yükseleceğini bize öğreten Lenin'de vardır. Bu tez, yoksulluğun değişim için, eylem için, devrim için sevk edici olacağını, en yeni ve en güzel kelimelerin yazılabileceği boş bir kağıt olduğunu kavrayan Mao'da vardır.

O, toplumumuzun özgül şartlarını hesaba katar. **Peru'da, kitleler hakkında konuşmak köylü kitleleri, yoksul köylüler için konuşmak demektir:** 1920'ler, 1940'lar ve 1960'lar göstermiştir ki köylü mücadeleleri devletin tesislerini sarsmıştır, fakat bir rehberden yoksundurlar: Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi ideolojisi. Bir motordan yoksundurlar: Halk Savaşı ve tam ve doğru Komünist Parti önderliği. Köylülerin mücadeleleri İktidar yolu için doğru hattı izleyemezdi, ve akıttıkları kanlar onların eski düzene zincirlenmesinde ve damgalanmasında kullanıldı. Buradaki unutulamaz kanbanyoları geride olağanüstü dersler bırakmıştır. 1980'ler Komünist Parti ve Halk Gerilla Ordusu içinde silahlı köylü örgütlenmesinin doğru bir şekilde seferber edilmesini, ve onların Halk Savaşı içinde çiçeğe duran ve gelişen yeni iktidar için değerli kanlarını verişlerini gösterir.

Bu özellik stratejiktir çünkü, kavrayışı, dünyada devrimin çoğunluğu oluşturan ve iktidara en çok eğilim gösteren en yoksullarla tanımlı olmasından gelir. **Her devrimde, yoksulluğun talebinin bilimsel örgütlenmesi için üç gerekliliği** uygulayarak en yoksullara gitmek zorundayız: **ideoloji, halk savaşı ve Komünist Parti.**

Bu konuda Başkan Gonzalo der ki: *“Yoksulluk devrimin sevk edici gücüdür. En yoksullar son derece devrimcilerdir, yoksulluk çok güzel bir şarkıdır;...yoksulluk yüzkarası değildir, bir onurdur, bizim dağlarımız ile (yoksulluğun, ç.n.) kitleleri devrimin kaynağıdır, ki bu kitlelerin elleri Komünist*

Parti önderliğiyle yeni bir dünyayı inşa edecektir. Rehberimiz: İdeoloji. Motorumuz: Silahlı Mücadele. Önderliğimiz: Komünist Parti."

2. Kitle çalışmasının esas yönü politik iktidardır, fakat ekonomik ve politik talepler için mücadele gereklidir

Kendine, Başkan Mao'nun, devrimci şiddetin İktidar'ı zaptetmek için evrensel bir yasa olduğu genellemesini, mücadelenin esas şeklinin silahlı mücadele olduğunu ve örgütlenmenin esas şeklinin silahlı kuvvetler olduğunu temel al. Bir savaş patlak vermeden önce tüm mücadeleler ve örgütler savaşa hazırlığa hizmet etmelidir. Başkan Gonzalo, İktidar için mücadele kitlelerin ilk ve en önde gelen talebi olmakla beraber, İktidar için mücadeledeki kitle çalışmasının ve ekonomik talepler için mücadelenin bir paranasını iki yüzü olduğunu bizlere öğretir.

Kitleleri örgütle ki, varolan yasal düzence izin verilenin ötesine gidebilisin, böylece eski düzeni imha etsin ve eskiyi sürdürmesin. Bu devrimin üç enstrümanının kullanılmasıyla başarılı: **Az bileşenli bir Parti, çok katımlı bir Ordu, ve sıçramalar içinde kitleleri kaynaştırarak ilerleyen yeni Devlet-Cephe.** Kırlarda bu (cephe, ç.n) Halk Komiteleri ve şehirlerde Halkın Devrimci Savunma Komiteleri yoluyla başarılmıştır. Bu yolla, revizyonistlerin ve oportünistlerin köylülüğün mücadelesini kanallarına almak için ve şehirlerde kitleleri şaşırtarak İktidar'ı savaş yoluyla almamaları için uyuladıkları seçim cephesi geleneği imha edilmiştir.

Politik İktidar üzerinde yoğunlaşmak, mücadelenin çeşitli yeni şekilleri içinde kitle örgütleri talep eder, çünkü savaş kitle mücadelesinde ve örgütlenmesinde değişiklikler gerektirir. Lenin'in bize öğrettiği gibi, devrimci dönemlerde, yeni örgütlenmeler şekillendirmek ve kendilerini gerici sistem içine yerleştirme arayışında olan eski önderlere karşı çıkmak zorunludur. Bu nedenle, mücadelenin kitle örgütlerinin eski şekilleri kullanılamaz.

Esas yan olarak ele alınan İktidar için mücadele, daha başında aniden kitleleri birleştirmemiz anlamına gelmez. Başkan Mao, bizlere, Üs alanları'nın ve silahlı güçlerin gelişiminin devrimin doruğunu husule getireceğini öğretir. 1980'nin İkinci Plenum'unda Parti tarafından tesis edilen ilerleyen atılımlarla bir birleşme şeklindeki devrim içerisinde kitleleri birleştirme ile; daha fazla Halk Savaşı'nın kitleleri daha büyük bir birliğe götüreceğinin yasaıyla bu yapılmıştır. Böylece, Halk Savaşı politik gerçekliği, kendi yegane doğru yolunu parça parça anlayacak, güçlü eylemlerin içinden geçen böylece kendi politik kavrayışını geliştiren insanların kafalarında değerli bir düşünce olmayı sürdürmüştür. Halk Savaşı tüm devrimcilere çağrı yapmaktadır ve gelişerek yol açmaktadır.

Kitleler siyasete arzudur ve bu, Komünistlere, onları örgütleme ve onlara önderlik etme görevini yükler. **Kitlelerin her yerde somut sorunları vardır ve bizler onlara dair endişe duymak ve onlara refakat etmek zordur.** Kitle çalışması sınıf mücadelesinin kenarından değil içinden yapılır. Eğer kitle çalışması yapmazsak, gericiler ve revizyonistler kendi amaçları için onları kullanır, bu ya faşizmi ve korporativizmi veya kitlelerin mücadelesini başka bir emperyalist efendiye teslim etme şeklinde olur. Bunlar farklı ve zıt iki arzudur.

Kitleler iddialı olan ve kararsız olmayan bir ses arayışındadır. Bizim Partimizde, Başlatma'da, Başkan Gonzalo herkesin kitlelerden asla şüphe etmemesi zorunluluğunda olduğunu, savaşımın kitlelerin sesine kör ve sağır kalmamakla verileceğini, onların en cılız konuşmalarının dinlenmesini ve onların günlük, somut sorunlarına dikkat edilmesini talep etmiştir. Kitleler asla enayi yerine konmamalıdır, asla zorlanmamalıdır, onlar karşılaşılabilecekleri riskleri bilmek zorundadırlar. Onlar İktidar için uzun ve kanlı bir mücadeleye çağrılmak zorundadır, fakat onlar bu hedefle mücadelenin gerekli ve muzaffer olacağını anlayacaklardır.

Bu yüzden **İktidar için mücadele esastır fakat bu, bir paranın ikinci yüzü olan ekonomik ve politik taleplerden ayrılamaz ki ikinci mücadele gereklidir.**

Ekonomik ve politik talepler için mücadeleyi nasıl anlamalıyız? **Kitlelerin ekonomik ve politik mücadelesi için özgün bir çizgisi olmayanları suçuyoruz.** Gerçekten biz bunu oportünistlerin ve revizyonistlerin uyguladığı politiklardan farklı uyguluyoruz, geleneksel şekillere kıyasla farklı ve yeni bir yol uyguluyoruz. Başkan Gonzalo, bize, **ekonomik ve politik talepler için mücadelenin aynı paranın bir yüzü olduğunu, diğer yüzünün de politik iktidar için mücadele olduğunu** öğretir. Onları ayırmak tamamen yanlıştır, sadece ekonomik ve politik mücadeleden bahsetmek revizyonizmdir. Marks'ın tezini toplumumuza özgüleştiren Başkan Gonzalo şöyle diyor:

"Krizler bize iki problem sunar: Birincisi, kazanılanlar nasıl savunulur, çünkü krizler içinde bile kazanımlar kaybedilir, eğer savunulmazlarsa daha çoğu kaybedilir. Bu bir ekonomik ve politik mücadelenin....talepleri için mücadelenin gereğidir...ayrıca, İktidar için kendi mücadeleleri içerisinde sınıfı ve işçileri pişirir. İkincisi, krizler nasıl sona erer? Hakim sosyal sistem sona erdirilmedikçe sona erdirilemez..Parti önderliği altındaki silahlı mücadele vasıtasıyla iktidarı zaptetmeye hizmet eden devrimci mücadele için bu bir gerekliliktir...biri diğerinden ayrılamaz. İki sorun arasındaki akrabalık politik İktidar'ın bir fonksiyonu olarak talepler için mücadele gelişimi içinde maddileşir."

Talepler için mücadeleyi ileriye taşımak için, sendika ve grev kullanılır. Bunlar proletaryanın ekonomik mücadelesinin esas şeklidir ki gerilla savaşı

içinde geliştirilir. İktidar için mücadele içinde sınıf böyle eğitilir ve bu şekildeki mücadele belirli silahlı eylemler içinde yükseltilir, böylece daha yüksek niteliğe erişilir.

Özet olarak, **talepler için mücadele İktidar'ın fethedilmesine hizmet etmek zorundadır. Bu, kitle çalışması yapmanın politik ilkesidir.**

3. Gideceğimiz kitleler kimlerdir?

Hangi kitlelere gidileceğini kararlaştırmak için sınıf kriterinden başlamak zorundayız. **Kitlelerin ait oldukları sınıfların genel çıkarlarına göre örgütlendiğini önemle kaydedelim.** Başkan Gonzalo, bize, bu yaklaşımın, “birlik” masallarıyla kitleleri sınıftan ayıranlarla ve kitlelerin mücadelesini ticaret yaparak onların gerçek çıkarlarına ihanet edenlerle savaşmak için gerekli olduğunu öğretir. Ayrıca bundan dolayıdır ki, **kitlelerin daima, burjuvazinin ve proletaryanın onlara önderlik etmek için çarpıştığı bir mücadele arenası olduğunu** anlıyoruz. Bununla beraber, sadece Komünist Partisi kitlelere önderlik etme yeteneğine sahiptir çünkü onları sadece ve sadece o temsil edebilir ve onların çıkarı için mücadele eder. Kim ki “kitle demokrasisi”nden bahsediyor veya kim ki **açık kitle örgütlerini şiddet kullanmaksızın İktidar'ın bir şekli olarak görüyorsa**, o sadece proletarya önderliği ve onun diktatörlüğünü inkar eden burjuva savunusunu yapıyor demektir.

Sınıf kriterinden başlayış, devrimin karakteriyle, proletarya önderliği altında birleşecek insanların oluşturduğu sınıflarla ilgilidir. **Demokratik devrime yaklaşımımız, proletarya önderlik eder, köylülük esastır, küçük burjuvazi sağlam müttefiktir ve orta burjuvazi ikili karakter gösterir şeklindedir.** Gitmek zorunda olduğumuz esas kitleler proletarya ve köylülük, esas olarak yoksul köylülük, küçük burjuvazi ve tabii orta burjuvazidir.

Kitlelerin özgün taleplerini aklımızda tutarak, onların bu kesimleri arasındaki **farklılıkları**; baskılara kimin daha çok katlandığına, zafere ulaşmak ve kendi özgün çelişkilerini çözmek için mücadele etmek üzere onları örgütleme amacına göre **ayrıştırmalıyız.** Bu, içinde çalışmak zorunda olduğumuz kitle cephelerini gösterir. Bunlar: Kendisini serbestleştirmek, diğer sınıfları serbestleştirmek ve sonuçta kendisini de bir sınıf olarak imha etmek için Halk Savaşı içerisinde geçerek esaslı ve kesin politik amacı İktidar'ı zaptetmek olan işçilerdir, **proletaryadır, tüm devrimlerin önder sınıfıdır.** Onun özgün talepleri artan ücretler, daha kısa bir işgünü ve daha iyi çalışma şartları gibi zaferler ve haklar kazanmaktır. Bu amaca doğru, işçi hareketi, onun mücadeleleri, hareketlenmeleri, yürüyüşleri, ajitasyon ve grev silahlı eylemlerle geliştirilmelidir. **“Sınıfın ve ayrıca emekçilerin temel sorunları, onların günlük olarak savaştığı genel ve somut sorunları hakkında endişe duyun.”**

Komünist Parti'nin önderliği altında silahlı mücadele içerisinde toprağın fethi için mücadele eden köylülük, özellikle **yoksul köylülük esas güçtür**. Onlar "toprak işgalleri"ne önderlik [Ekilebilir olmayan toprakların ve diğerlerine el koyulması hükümet, revizyonistler ve Kilise tarafından övülmektedir-çn] ve eski düzene uyumla değerlendirilemez. Köylü hareketi "**üç ile**" uygulayışıyla daha da geliştirilmelidir: **onlar ile yaşa, onlar ile çalış ve onlar ile mücadele et, ve böylece köylüleri proleter zihniyetle pişir.**

Kadınlar dünyanın yarısını oluşturur, kadınların özgürleşmesi için kadın hareketini geliştir, bu görev kadınların kendilerinin çalışmasıdır fakat Parti önderliği altındadır. Bizler kadınların kurtuluşuna dair burjuva tezlerine karşı savaşmak zorundayız. Yaşam şartlarının sürekli ağırlaşmasına karşı kadınların mücadelesi sınıf ve halkın maddi bütünlüğünü etkilemektedir. Parti; işçi, köylü ve aydın v.b. kadınları seferber etmektedir.

Aydınlar, kendi rollerini, Halk Savaşı içinde proletarya ve köylülüğe hizmet eden devrimci aydınlar olarak yerine getirebilir. Bunların arasında lise öğrencileri, üniversite öğrencileri ve profesyonel meslek sahipleri v.b. vardır. Onların özgül taleplerini gör, başarılarını savun. Yeni bir ulusal, bilimsel ve kitlesel kültürü hedefleyiş, onlara bunu sadece devrimle başaraabilecekleri şuurunu verir.

Şehirlerdeki, gecekonduardaki ve kenar mahallelerdeki yoksul kitleleri açlığa ve sefaletle karşı seferber et, et ki böylece devrimin programı için savaşsınlar; onları Halk Savaşı'na çağır, çağır ki böylece her gün ayaklar altına alınan kendi başarı ve haklarını zaptedebilsinler. Halka vurulan darbelerin cezasız kalmasına izin verme ve onlara kendilerini nasıl savunacaklarını öğret, öğret ki düşmanın onlara karşı tertipleyeceği mevcut tüm saldırılara karşı mukavemet edebilsinler. Sınıfın genel sloganı olan "Savaş ve Diren"i uygula.

Gençliği seferber et, et ki Halk Savaşı'nın savaş siperlerinin ön cephesininin doğrudan katılımcıları olsunlar. Genç işçileri, köylüleri ve öğrencileri, eğitim hakkı için, onları saran işsizlik ve diğer hastalıklara karşı yeni bir dünya için mücadeleye sevk.

Çocukları, Halk Savaşı'nın aktif katılımcıları yap. Onlar, dünyayı değiştirme gerekliliğini anlamalarına yardımcı olacak birçok görevi yürütebilirler. Onlar gelecektir ve nihayetinde yeni dünyada yaşayacak olanlardır.

Sadece Marksist-Leninist taktiklerde ısrar et

Engels'in tezi şöyle başlar: "*Yaşlı bir siyasi ve işçi hareketinin olduğu bir*

ülkede, geleneklerin miras bıraktığı devasa süprüntü yığını daima adım adım temizlenmek zorundadır.” Lenin “Sadece dünya proleter hareketindeki Marksist çizgi, kitlelere, oportünizmden ayrışmanın kaçınılmaz ve zorunlu olduğunu, ve buna karşı merhametsiz mücadelede kitleleri eğiteceğini açıklamasıyla anlayış birliği etmiştir.” der. Başkan Mao emperyalizm ve revizyonizme karşı mücadele sürecinin açıldığını, revizyonizmin emperyalist savaşların kaynaklarından biri olduğunu ve genel olarak Komünistler için Parti içinde bir tehlike teşkil ettiğini gösterir. Başkan Gonzalo, dört konuyu vurgulayarak sadece Marksist taktikte ısrar edilmesi için çağrı yapar:

Birincisi, muazzam süprüntü yığını süpür, bunlar revizyonizm ve oportünizmdir, esasta seçimciliktir (parlamentarizm kastediliyor. ç.n). Ne revizyonistler ve oportünistler, ne de onların kılık değiştirmiş dölleri kitleleri savunmaz ve temsil edemez. Şu halde onlar sadece sömürücüleri savunurlar, dün faşist ve korporativist APRA hükümetinin kuyruğunda sadece bir araba bagajydılar, onların etkisiyle uğursuzca sendikaların üzerine çöktüler (Revizyonizmin bu pratiği Fujimori döneminde de devam etmektedir, ç.n). Bütün bu politik ve sendika örgütleri ve onların önderleri halkı temsil etmezler fakat işçi aristokrasisinin yüzszüleridirler. Sendika bürokrasisi ve burjuva işçi partileri daima kitleleri devrimci yollarından saptırmaya çalışırlar ve Engels’in dediği gibi **derece derece süpürülmesi zorunlu** olan devasa çöp yığınının bir parçasından başka birşey değillerdir.

İkincisi, büyük çoğunluğu oluşturan derin ve engin kitlelere git, ki ülkemizde bunlar işçiler ve esasta yoksul köylüler, küçük burjuvazidir ve tabii orta burjuvaziye de akılda tutmak gerekir. **Bunlardan en önemlisi işçiler ve yoksul köylülerdir ve bizler esasta onlara hem kırlarda ve hem de şehirlerde gitmek zorundayız.** Onların hareketlerini sevk etmek, ona önderlik etmek, eski Devlet’i yıkararak ve alaşağı ederek İktidar’ı almaları için onları hareket ettirmek zorundayız. Taktiğin esas konusu budur. Kitleler içinde, devletin yıkılmasına dek daha çok ve daha çok ortaya çıkacak olan engin çoğunluğu oluşturan kitlelerle, burjuvaziye hizmet eden tortular olan üstünkörü ayaktakımını ayırdetmek gereklidir, ki Halk Savaşı eski Peru devletini parçalamaya başlamıştır.

Üçüncüsü, kitleler Halk Savaşı içinde, onun teorisi ve pratiği içinde eğitilmek zorundadır. Kitleleri süngülerin barışı altında eğitmek onların boğazlanmasına yol açar. Kitlelerin, uğruna kan döktükleri ve kapitülasyon için onlara yalnızca ihanet eden sahte önderleri daha fazla cezasız kalmamalıdır. Daha da ötesi (kitlelerin akıttığı ç.n.) bu çok kıymetli kan sınıf ve halk için İktidar’ı fethetmeye hizmet etmelidir.

Dördüncüsü, revizyonizm ve oportünizm karşı amansız mücadele etmek gereklidir, bunlar Parti içinde ve dışında, ve kitlelerin bizzat içinde tehlikeli bir kanser gibidir, böyle yapılmazsa devrimci yoldaki sağlamlık olmayacaktır. Bu, Parti’nin yeniden inşasından bu yana yürüttüğümüz

ve bugün açıkça Halk Savaşı içinde daha acil ve daha amansız yürüttüğümüz bir mücadeledir. Çünkü bu bize, halka ve devrime karşı gittikçe daha çok hareket eden **hain** yoldur. arkasında özellikle, Yankee emperyalizmiyle global hegemonya için çarpışan ve kaptıran sosyal-emperyalizm vardır. Bu, kimi temsil ettiklerine bakmaksızın tüm revizyonizm ve oportünizm soylarına uygulanabilir.

Buna bakıldığında, Başkan Gonzalo şöyle demektedir: *“Bu zehirli sis üzerinde yüksel, bu üstünkörü revizyonizm, oportünizm ve seçimcilik’i kitlelerin üzerinden süpür. Esas şey, aşağıda muazzam ve sevkedici ajitasyon, yukarıda Dünya üzerinde varolmuş isyanın en güçlü enstrümanıdır: Silahlı eylem. ‘İsyan etmek meşrudur’ diyerek haykırıyoruz.”*

Kitleleri örgütleyiş

Başkan Gonzalo, ideolojik ve politik esaslardan yola çıkarak ve örgütsel inşayı izleyerek, mücadele biçimlerini ve kitlelerin örgütleniş biçimlerini tesis etmiştir. O, bizlere Parti gelişiminin kitle çalışması içindeki yöntemini öğretmiştir.

(PKP'nin ç.n) Tüzük dönemi.. O bizlere, Mariategui'nin, Parti'nin kitle çalışmasının temellerinin taslağını çizdiğini ve Parti'ye olan ihtiyaca yan çizen anarşizme karşı iki çizgi mücadelesini zincirlerinden boşandırarak özgül çizgi tespitinin, ayrıca Marksist-Leninist kavrayışı ve sınıfın kendisini bir Komünist Partisi içinde, bir Cephe içinde örgütlemesini inkar eden AP-RA'ya karşı mücadelenin tespitini yaptığını öğretmiştir.

Mariategui 1930'larda öldüğünde, onun çizgisi terkedilmişti. Kitle etrafında yoğunlaşan çalışma, onları büyük burjuvazinin kuyruğu yapmış, onları kızıl çizginin karşı koyuş çabalarının ağırlığını düşüren “cephecilik”, seçimler ve revizyonizmin sapkınlığına götürmüştü. Bu yanlış taktikler 30 yıldan fazla sürdü.

Yeniden İnşa dönemi. Başkan Gonzalo Parti'nin kitle çizgisini ve örgütsel biçimlerini tesis etmiştir. Bu 15 yıllık zorlu iki çizgi mücadelesinin tam olmayan sıçramalarının başarısıdır. **Yeniden İnşa'nın ilk politik stratejisi içinde o, Parti'nin kitle çalışmasının insiyatifini geliştirdi, Ayacucho'daki tüm militanlar sivil inşaat işçileri dahil köylü çalışması yaptılar** örneğin, ayrıca aydınlar ve gecekondu mahallelerinin yoksul kitleleri arasında da çalıştılar. Toprağa elkoymayı desteklediler, köylü hareketlerine katıldılar, tarım programının tesis edildiği **Ayacucho Köylülerinin 1. Bölgesel Toplantısı'nı örgütlediler**; bu olağanüstü bir olaydı. O Ayacucho ve Huanta'da, 1969 Haziran'ının 20, 21 ve 22'sinde tarihi bir mücadeleye önderlik etti, bozguna uğrattığımız General Valesco'nun 006 Kararı'na karşı lise öğrencileri, ana-babalar ve ailelerden oluşan kitleleri hareket ettirdi. PKP Ayacuc-

ho'nun **Halk Savunma Cephesi**'ni örgütledi, **Devrimci Öğrenci Cephesi**'ni (FER) yeniden örgütledi, **Halkın Kadınları Hareketi**'ni (MFP), **Mariategui'nin Entelektüel Çalışması**'nı (CETIM), **Devrimci Lise Öğrenci Cephesi**'ni (FRES) ve herşeyden önce **Yoksul Köylü Hareketi**'ni (MCP) yarattı. Böylece, **kitle çalışması içinden yeni politikalar, yeni mücadele biçimleri ve yeni örgütsel biçimler** varlaşarak gelişti.

İki çizgi mücadelesi içinde, Başkan Gonzalo, kitleleri seçimciliğe götüren ve eski düzeni korumak için devrimci şiddete karşı koyan revizyonizme karşı savaştı. O, **revizyonizmin gel-gitli bir şekli olan, bugün de bunu sürdüren, "İktidar namlunun ucundadır" sloganını atan ve yarı-feodalizmi reddeden, küçük-burjuvazi, özellikle öğrenciler ve öğretmenler arasında çalışmalarını yoğunlaştıran Patria Roja'ya karşı savaştı.** Ayrıca kitleler arasında Parti önderliğini sulandıran, legalizmi vazededen, **Peru Köylü Konfederasyonu**'yla (CCP) herşeyin yapılabileceğini söyleyen, köylülerin zorla elkoymadan anlamadığını fakat yasal kamulaştırmayı anlayacağını, Velasco Hükümeti'nin (1968-1972 dönemlerindeki askeri dikta hükümeti ç.n.) faşist ve korporativist ölçülerinin derinleşmesi gerektiğini savunan **sağ tasfiyecilikle** de savaştı.

Yeniden İnşa'nın ikinci politik stratejisi içinde, 1973'deki Üçüncü Plenum'u altında kabul edilen **Oluşturulmuş Örgütlenmeler**'i tesis etti: "Gerçek hareketler, çalışmanın çeşitli cepheleri içindeki proletarya tarafından oluşturulmuş örgütlenmelerdir. Bunların üç özelliği:

1. Mariategui'ye sadakat,
2. Kitle örgütlenmeleri ve
3. Demokratik merkezîyetçilik uygulaması"dır.

O, Lenin'in gizli Parti ve Parti'nin kitle içindeki destek noktaları tezlerini uygulayış ve Çin açık ve gizli çalışma üzerine deneyiminden esinlenerek **Oluşturulmuş Örgütlenmeler**'in karakterini, özünü ve rolünü tesis etti. Parti'nin Yeniden İnşa'sını güçlendirme düzleminde, Parti'yi kitlelere daha çok açılması, bir politika üzerinde fikir birliğine varılması ve bu politikayı faşizmin herşeyi süpürüp attığına inanan, Parti'yi kitlelerden yalıtarak tüketmeyi hedeflemiş ve "çizgi yeterlidir" diyerek köylülüğü ve işçileri küçük gören **sol tasfiyeciliğin** bozguna uğratılması için etkin bir şekilde uygulanması gerekliliğine işaret etti.

Sol tasfiyeciliğin yenilgiye uğratılmasıyla kitlelerle bağlar serpildi ve **politik İktidar için mücadeleyle talepler için mücadele bağlantısı** vasıtasıyla önemli bir ajitasyon ve propaganda rolü oynayan Halk Okulları oluşturuldu. Bunlar çalışma planları temeline dayanan sistematik ve planlanmış bir çalışmayı tamamlamış, iki çizgi mücadelesini zincirlerinden boşandırmış ve kitle çalışmasını geliştirmişlerdir.

Başkan Gonzalo önderliğinde gelişen Oluşturulmuş Örgütlenmeler'in ilerlemesi, onların bir çığ içinde gelişimi, silahlı mücadelenin başlatılışının

politik rehberliği altında oldu. Bu, bölgesel çalışmaların şekillenmesine öncülük etti. Şehirler için Büyükkent Koordinasyonu tesis edildi. Lenin'in açık çalışmaya dair tezleri, Başkan Mao'nun şehirlerdeki çalışmaya, **kitlelerin mücadelesinin akla uygun, faydalıca ve ölçülü bir şekilde geliştirilmesi** gerekliliğine dair tezleri uygulandı. Bunların uygulanması, bizlerin Parti gizliliğini korumamızı, kitleler içinde siper kazmamızı, iyi sayıda aktivisti hareket ettirmemizi, kısa zamanda propaganda yaymamızı ve bir merkezi Parti planı altında hareketlenmemizi sağladı.

Şunları şehirlerdeki kitle çalışması için “**üç küçük adım**” olarak adlandırıyoruz: **Oluşturulmuş Örgütlenmeler, Halkın Okulları ve Büyükkent Koordinasyonu**. Kırlarda ilk iki şekil uygulanmaktadır.

Yeniden İnşa'nın üçüncü politik stratejisi döneminde, Parti, Sierra bölgelerindeki kitle çalışmasını engin bir şekilde geliştirdi, evvela yoksul köylülerle, şehirlerde kenar mahalleler ve gecekondu mahallelerindeki proletaryayla bağlantısını sağladı. Oluşturulmuş Örgütler yeniden insanın sonuçlandırılmasında ve silahlı mücadele için üslerin inşa edilmesinde yararlı bir rol oynadılar. Daha da ötesi özgün çizgi geliştirdi, böylece işçi hareketi için 15 tez temelinde **İşçi ve Emekçilerin Sınıf Hareketi** (MOTC) sunuldu; **Yoksul Köylü Hareketi** (MCP) yeni şartlara göre özgünleşmiş tarım programıyla köylüleri politize etti; **Gecekondu Sınıf Hareketi** (MCB) içinde halkın uyarı ve talepleri yayınlandı; **Devrimci Öğrenci Cephesi** (FER), faşizme karşı Üniversiteleri Savun tezini geliştirdi; Devrimci Lise Öğrencileri Cephesi (FRES) halkın eğitimi için öğrenci mücadelesini sevk geçirdi; **Halkın Kadınları Hareketi** (MFP), kadınların Özgürleşmesi tezini yükseltti, emekçi kadınların, köylü kadınların, gecekondu sakinleri ve buradaki öğrencilerin harekete geçirilmesini sevk etti. Ayrıca, 1970'lerde kabul edilmiş özgün sınıf çizgisi önderliğinde **Peru Eğitim Emekçileri Birleşik Sendikası'na katıldı**. **Peru Üniversite Öğretmenleri Ulusal Federasyonu da oluşturuldu**. Bütün bu çalışma Halk Savaşı'na başlamak için engin bir ideolojik-politik hareketlenmeye götürdü.

Sentez olarak, **Yeniden İnşa döneminde, Parti'nin tüm kitle çalışması Halk Savaşı'nı başlatmaya hazırlanmak içindi**. Başkan Mao, bizlere, **savaş başlatmadan önce herşeyin bunun için hazırlanmasını, savaş başladığında herşeyin onun gelişimine hizmet etmesi gerektiğini** öğretir. Başkan Gonzalo bu prensibi uygulamış ve metanetle geliştirmiştir.

Halk Savaşı önderliğinde Parti'nin kitle çalışmasında büyük bir sıçrama oldu. Bu nitel sıçrama mücadelenin esas biçimini, Halk Savaşı'nı ve esas örgütlenme biçimini, **Halk Gerilla Ordusu**'nu şekillendirdi (1992'de bu ordu gelişerek **Halk Kurtuluş Ordusu**'na dönüştü, ç.n). Bu çok yüce görev **Parti'nin askerileştirilmesi** yoluyla yürütüldü. Yanısıra kitle çalışmasından anlaşılması gereken tüm kitle çalışması “Savaş, Seferber Et, Üret şeklinde yeni tipte üç görevi olan bir orduya, Halk Gerilla Ordusu'na yönelik olmalıdır”

yoluyla yürütüldü. Ordunun ikinci görevini, kitleleri seferber etme, politize etme, örgütlenme ve silahlandırma olarak kavradık ki, bu görev esas görev olan savaşla eşdeğerde değildir; çünkü **savaşım savaş için yoğunlaşmanın** ve **seferber etme için dağılmanın** ilkesel uygulanmasıdır. Ek olarak, **kitleler savaş içinde eğitilir.** Bu prensip üç güç tarafından yönetilir: Çeşitli derecelerde eylemlerin belirlendiği esas alanlar, yerel alanlar ve üsler.

Kitleleri seferber etmek için, Parti; Halk Okulları'nı, ki Oluşturulmuş Örgütlenme şekillerinden bir destek grubudur, EGP politikasıyla, Yeni İktidar'ın burada oluşmasından dolayı bir yolla kırlarda diğer bir yolla da şehirlerde ileriye taşıdı. Şehirlerde, gelecekteki bir isyanı hedefleyen **Halkın Devrimci Savunma Hareketi** oluşturuldu.

Kırlarda İktidar'a, Üs Alanları'na ve Halk Komiteleri'ne sahibiz, bunu tüm kitleleri Parti, Ordu ve Cephe-Devlet içinde örgütleyerek, silahlı katılımcılığa angaje etmek olarak görüyoruz. Eğer tüm **kitleler Yeni İktidar'ı örgütlenmezse, bu iktidar uzun süre yaşayamaz. Parti önderliği altında örgütlenmiş şekilsiz kitleler veya kitlesiz İktidar yeterli değildir.**

Şehirlerde, kitle çalışması yine Ordu vasıtasıyla yürütülür, Halk Savaşı'ndan geçen İktidar için mücadele esas ögedir; yanı sıra **politik İktidar'a hizmet eden, talepler için mücadele, gerekli bir tamamlayıcıdır.** Açık ki, bunlar örgütlenmenin yeni şekillerini somutlaştırmak amacı dolayısıyla birçok silahlı eylem ile olur. Biz işçilerden, köylülerden, gecekonduardan ve küçük-burjuvaziden, tarafsızlaştırılmış orta burjuvaziden kitleleri cezbeden, Halk Savaşı'nı destekleyen demokratik güçleri hedefleyen Halkın Devrimci Savunma Hareketi'ni (MRDP) kurduk. Amaç Halk Savaşı içinde kitlelerin direnmesi ve kendi mücadelesini yükseltmesi, eski Devlet'i engellemesi, altını oyması ve alt-üst etmesi ve şehirlerde Halk Savaşı'nın tamamlayıcı bir yolu olarak isyana hazırlanmasıdır. Bizzat kendi biçimlerimizin gelişiminin çift politikasını uyguladık ki bu esastır, ve her çeşit örgütlenmeye sızdık. Biz **Savaş ve Diren'i** uyguladık.

Oluşturulmuş Örgütlenmeler'e bakıldığında, bunlar Halk Savaşı içinde hızla gelişmiş ve özellikleri değişmiştir. Bunlar Parti'nin kitl örgütlenmeleri olmayı sürdürüyor ve bugün:

1. Bunlar Marksizm-Leninizm-Maoizm ve Gonzalo Düşüncesi rehberliğindedir:

2. Bunlar demokratik merkezîyetçilikle yönetilmektedir ve,

3. Bunlar Halk Savaşı'nın gelişimine hizmet etmektedir.

Kırlarda Oluşturulmuş Örgütlülükler askerileştirilmiştir; şehirlerde çeşitli derecelerde askerleşme uygulanabilmektedir. Bugün şunlara sahibiz: MOTC, MCP, MCB, MFB, MJP (gençlik hareketi, ç.n), MİP (aydın hareketi). **Peru Halkın Yardımı** da önemlidir, savaş esirleri ve kayıplar için mücadelenin bir bölümü olarak Halk Savaşı içinde yükselmiştir. Parti'nin denizasını çalışmaları için **Peru Halk Hareketi** (MPP) özgün görevleriyle

oluşturulmuştur.

Bugün, yaklaşık sekiz yıllık Halk Savaşı'ndan sonra, Parti kitle çalışmalarında büyük bir atılım yapmış, **Halk Savaşı içinde ve Halk Savaşı için kitle çalışmasını geliştirme** açısından tam ve doğru olduğunu göstermiştir. Bunun (Halk Savaşı içinde ve Halk savaşı için prensibinin ç.n) uygulanması sonucudur ki, halkımız her geçen gün İktidar için mücadele için sınıf mücadelesinin gerekli olduğunu öğrenmektedir. Halk Savaşı'na gelişen katılımları çok etkileyicidir, ve hiçkimse onlara ulaşmasa ve anlamasa dahi, kendi kurtuluşlarının somut umudunu görmektedirler. Yeni mücadele biçimleri ve örgütleri ile kendi mücadelelerini geliştirmektedirler, ve Peru'daki sınıf mücadelesi esas biçimi üzerinde yükselmektedir: Halk Savaşı. Kitleler Halk Savaşı içinde örgütlenmiş, onu temel almakta ve ondan beslenmektedir. Komünist Parti'si içinde, Halk Gerilla Ordusu içinde ve esas olarak, işçiler, köylüler ve küçük-burjuvazinin oluşturduğu Yeni İktidar içinde örgütlenmişlerdir ki, bu politik iktidar deneyiminin benzeri Tarih'te görülmemiştir.

Bunlar, ülke çapında İktidar'ı zaptedene kadar **Halk Savaşı için ve Halk Savaşı içinde kitle çalışmasında** yeni bir sayfa açmak için yükselen şartları veren nitel atılımlardır.

Marxizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi'ne sarılan, Parti'nin kitle çizgisini savunan ve yaşamlarımızı vererek uygulayanlarız, dolayısıyla Parti tüm ülkede İktidar'ı alacak ve dünya devrimine hizmet edecektir.

PARTİ'NİN KİTLE ÇİZGİSİNİ SAVUN!

KİTLELERİN HOMURTUSUNU DEVRİM İÇİN ÖRGÜTLE!

**HALK SAVAŞI İÇİNDE VE HALK SAVAŞI İÇİN
KİTLELERİ BİRLEŞTİREREK BÜYÜK ATILIM YAP!**

**Peru Komünist Partisi
1988**

Not 1: Altı çizgili (bold) yerler Partizan'a aittir.

Not 2: Yazı İnternet'ten alınmış ve tarafımızdan Türkçe'ye çevrilmiştir.

Alplerden Munzur'a Enternasyonalizm!

Barbara Anna Kistler'in Yaşamı

· Devrimci Kitle Eleştirisi Yazı Grubu ·

Felsefe Bir Sır Değildir

UMUT YAYINCILIK

YÜKSEK ÖĞRENİM GENÇLİĞİ ALANINDA
**GERÇEKLERİ KAVRAYALIM,
DEVRİME HİZMET EDELİM**

UMUT YAYINCILIK

“Devrimci halkın yanında yer alan herkes devrimcidir. Emperyalizm, feodalizm ve bürokrat kapitalizmin yanında yer alan herkes karşı-devrimcidir. Devrimci halkın yanında uygulamada değil de, sadece lafta yer alanlar, lafta devrimcidirler. Lafta olduğu kadar uygulamada da devrimci halkın yanında yer alanlar, gerçek devrimcidirler.”

BAŞKAN MAO